

ΘΗΣΑΥΡΟΣ



AP. 867

Έξω ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΟΥ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ

κορίτσια. Στα δεκαπέντε βγήκε η 'Ιουλιέττα στο κλαρί. Εικοσιενός είναι το κορίτσι που γράφει. Η περιπέτειά της αρχίζει εδώ και τέσσερα χρόνια... Ήταν καλοκαιράκι, όπως τώρα, όταν τον έ γνώρισε. Έτυχαν μαζί σε έκδρομη. Μία αμοιβαία έλξη τους έ κρατήσει όλη μέρα τον ένα κοντά στον άλλον. Έπαιζαν, κολύμπησαν, τραγουδούσαν, έγέλασαν. Τώρα που αναπολεί τις στιγμές εκείνες, βρίσκει ότι ωραιότερη μέρα δεν έζησε στη ζωή της. «Ενοιωθα την καρδιά μου να σκίρτά, αισθανόμουν την ανάγκη να βρίσκωμαι συνεχώς κοντά του». Το ίδιο κι' εκείνος. Φαινόταν εύτυχης στο πλευρό της. Παρακαλούσαν να μη βραδυάσει, να μην έρθη η ώρα της αναχωρήσεως. Έβράδυαζε όμως, όπως βραδυάζει πάντα, και πήραν το συγκοινωνιακό μέσο για την επιστροφή. Δεν είπαν τη μεγάλη λέξη. Όσα όμως δεν τολμούσαν να ψιθυρίσουν τα χείλη, τα βροντοφωνούσαν τα μάτια. Αγάπες και πόθοι ξεχείλιζαν από το βλέμμα τους. Ένα αγριολούλοδο που είχε μαζέψει στην έσοχή, του έδωσε τη στιγμή του χωρισμού τους.

Τέλος της πρώτης ημέρας. «Συναντηθήκαμε πολλές φορές από τότε...», είπαν, φυσικά, και με το στόμα τη λέξη. Και δεν σταμάτησαν σ' αυτήν. «Κάποιο σούρουπο, μου πήρε το πρώτο φιλή». Ήταν ευτυχισμένη. Ένας χρόνος σε πέλαιος ευτυχίας. Δύο καρδιές που χτυπούσαν με τον ίδιο παλμό, δυο σώματα με τις ίδιες συγκινήσεις. Ποιος τους έβασκανε, ποιος τους καταράσθηκε και συγκίνησε; Που τους έβασκανε να δηλητηριάσει την ευτυχία ήθελε το φάρμακο της αρρώστειας να σανατόριο. Έτρεξε στο προσκέφαλο τους; Της τον έκλεισαν σε σανατόριο.



«Ενοιωθα την καρδιά μου να σκίρτά, αισθανόμουν την ανάγκη να βρίσκωμαι συνεχώς κοντά του...»

Τά βάνει με τον εαυτό της. Αυτοκατηγορούμενη, βρίσκει ότι όσα χρόνια υποφέρει, είναι η δίκαιη τιμωρία για την άσταθεία της. Λέγαμε για τις γυναίκες και τους άντρες που εξεγείρονται εναντίον εκείνων που τους εγκαταλείπουν. Φωνάζουν, διαμαρτύρονται, θυμούνται υποσχέσεις που δεν πραγματοποιήθηκαν, όρκους που δεν τηρήθηκαν, και ψάχνουν να βρουν το «γιατί». Γιατί να τους αγαπούνε χτες και να μη τους αγαπούνε σήμερα; Και καταλήγαμε στο συμπέρασμα, ότι στην έρωτική πορεία των ανθρώπων δεν υπάρχουν «γιατί» και «διότι».

Η αντίθετη περίπτωση παρουσιάζεται τώρα. Η νέα που δεν εγκαταλείφθηκε, αλλά έγκατέλειψε η ίδια. Ένα άλλο «γιατί». Γιατί να φερθή όπως φέρθηκε; Γιατί να προδώσει τον άνθρωπο που λάτρεψε;

Μία ιστορία όπως όλες οι ιστορίες. Πολύ νέα ακόμα. Δεν άργούν στον καιρό μας και σ' όλους τους καιρούς τα ίδια. Ήταν καλοκαιράκι, όπως τώρα, όταν τον έ γνώρισε. Έτυχαν μαζί σε έκδρομη. Μία αμοιβαία έλξη τους έ κρατήσει όλη μέρα τον ένα κοντά στον άλλον. Έπαιζαν, κολύμπησαν, τραγουδούσαν, έγέλασαν. Τώρα που αναπολεί τις στιγμές εκείνες, βρίσκει ότι ωραιότερη μέρα δεν έζησε στη ζωή της. «Ενοιωθα την καρδιά μου να σκίρτά, αισθανόμουν την ανάγκη να βρίσκωμαι συνεχώς κοντά του». Το ίδιο κι' εκείνος. Φαινόταν εύτυχης στο πλευρό της. Παρακαλούσαν να μη βραδυάσει, να μην έρθη η ώρα της αναχωρήσεως. Έβράδυαζε όμως, όπως βραδυάζει πάντα, και πήραν το συγκοινωνιακό μέσο για την επιστροφή. Δεν είπαν τη μεγάλη λέξη. Όσα όμως δεν τολμούσαν να ψιθυρίσουν τα χείλη, τα βροντοφωνούσαν τα μάτια. Αγάπες και πόθοι ξεχείλιζαν από το βλέμμα τους. Ένα αγριολούλοδο που είχε μαζέψει στην έσοχή, του έδωσε τη στιγμή του χωρισμού τους.

Τέλος της πρώτης ημέρας. «Συναντηθήκαμε πολλές φορές από τότε...», είπαν, φυσικά, και με το στόμα τη λέξη. Και δεν σταμάτησαν σ' αυτήν. «Κάποιο σούρουπο, μου πήρε το πρώτο φιλή». Ήταν ευτυχισμένη. Ένας χρόνος σε πέλαιος ευτυχίας. Δύο καρδιές που χτυπούσαν με τον ίδιο παλμό, δυο σώματα με τις ίδιες συγκινήσεις. Ποιος τους έβασκανε, ποιος τους καταράσθηκε και συγκίνησε; Που τους έβασκανε να δηλητηριάσει την ευτυχία ήθελε το φάρμακο της αρρώστειας να σανατόριο. Έτρεξε στο προσκέφαλο τους; Της τον έκλεισαν σε σανατόριο.

του. Διαφορετική τη φαντάζονταν την κλίνη τους. Ήταν η κλίνη του κοιτώνα που θα φρουρούσε ο θεός του έρωτα. Και τώρα, ήταν το κρεβάτι, με την αδελφή, που έσημιωνε πάνω στο κρεμασμένο χαρτί την άνοδο και την κάθοδο του τυρετού του.

Θέλησε να την απομακρύνει από κοντά του. Δεν έπρεπε να μεταδώσει την αρρώστειά του, και στην άλλη. Αρνήθηκε να συμμορφωθεί το κορίτσι. Έπείμαιναν κι' οι δύο. Έπεκράτησε η κοπέλλα. Δεν θα τον άφηνε. Τακτικές επισκέψεις και αλληλογραφία. Γεμάτες έρωτα οι επιστολές του. Η αγάπη της ήταν η παρηγοριά του στο χτύπημα που τον βάρκε.

Κάποτε, όμως, ενώ ο ένας ορίζοντιωμένος, περίμενε την ευδαιμονία της επισκέψεως της, κάποιος δεύτερος, της χαμογέλασε. «Ήμουν κουτή, ήμουν σκληρή, ήμουν άμυαλη, ήμουν επιπόλαιη...». Του ανταπέδωσε το χαμόγελο. Και να σκεφθή κανείς, ότι την ίδια εκείνη περίοδο, ο πρώτος περιούσε το χειρότερο στάδιο της αρρώστειας του. Θάλεγε κανείς, ότι ψυχορραγούσε.

Είχε την ανθρωπιά να μη του πη, ότι τον προδίδει. Προτίμησε από την ελκρινεία, αυτό που ονομάζει διπλή ζωή. Πόσο συχαίνεται τον εαυτό της για την πράξη της εκείνη! Ίσως να είναι υπερβολική. Υπάρχουν περιπτώσεις, που η ελκρινεία γίνεται πιο συχαμερή από την ανελκρινεία. Δεν είναι πάντα προσόν η φιλαλήθεια. Να πιάς σ' έναν άρρωστο, που τον βλέπεις να σβύνει και, τη στιγμή που κρέμεται από την αγάπη σου, να του πής, ότι έπαυσε να τον αγαπάς, είναι μία έκδηλος απάφρωπιας.

Δεν του το είπε. Τακτική στις επισκέψεις της, τον άφηνε στην έντυψη, ότι εξακολουθούσε να του είναι άρρωστος. Συγχρόνως, όμως, έπηγαινε και με τον άλλον. Υγιής και ευπρόσδεκτος. Μη μου πητε, ότι τα οικονομικά δεν παίζουν κάποιο ρόλο στην έρωτική ζωή των ανθρώπων. Δεν μιλά για τον έρωτα-έμπα, πόριο και αγοραπωλησία. Δεν είναι έρωτας αυτός. Πώς τ' θέλετε όμως; Το χρήμα σου δίνει την ευχέρεια να δημιουργήεις την έρωτική ατμόσφαιρα. Δεν είναι το ίδιο ν' ανταλλάσσης βαταίες, με τον κίνδυνο του διασπομού, σ' τα παγκόσμια του πάρκου όπου σε οδηγεί η φτώχεια, και το ίδιο να τοποθετήσεις τον έρωτα στην κούρσα, στο γιάτ, στο διακριτικό κέντρο, σ' ένα υποδλητικό χώρο...

Από το ένα μέρος το κρεβάτι του σανατορίου με το βήχα του άρρωστου. Από το άλλο η υγεία με τον πλούτο. Δεν δικαιολογούμε. Έξηγούμε απλά τη στροφή της νέας. Συνέθε όμως άλλο κομμάκι. Ένα άτυχημα. Μία μέρα, ενώ συνοδεύον από το δεύτερο, διασταυρώθηκε με ένα φίλο του πρώτου. Μάταια τον παρακάλεσε να μη αποκαλύψει το μυστικό. Σά να του έπτε να τρέξει και να δώσει αναφορά στον άρρωστο. Γεμάτος πόνο εκείνος, υπόγραψε σε μία επιστολή την ελευθερία της. Την παρακαλούσε να σταματήσει το διπλό παιχνίδι. Για ποιο λόγο να υποβάλλεται στον κόπο να τον επισκέπτεται κάθε τόσο; Ίσως η άσπατη να δέχθηκε με κάποια ανακούφιση τη διακοπή. Περίπου, το όμολογεί η ίδια. Ακούστε την:

«Δεν βρήκα το θάρρος να τον επισκεφθώ. Έξ' άλλου, η πλάουσια ζωή που μου προσέφερε ο άλλος, με είχε κάνει σιγά-σιγά ν' αδιαφορώ για τον πρώτο. Έμαθα μόνο πως έπαθε μία κρίση, από την οποία σώθηκε ως εκ θαύματος».

Πέρασε πολύς καιρός από τότε. Με τον δεύτερο ζούσε η κόρη, βέβαιη για την αγάπη του. Ό,τι όμως έκανε αυτή στον ένα, το βάρκε από τον άλλον. Την παράτησε για να παντρευτεί. Με το πάθος που έχουν μερικοί άνθρωποι να βασανίζονται και μόνοι τον εαυτό τους, το κορίτσι πήγε και χώθηκε σε μία γωνιά της εκκλησίας, όπου έπρόκειτο να γίνει ο γάμος του ανθρώπου που την έγκατέλειψε.

Κι' εκεί, συνέθε κάτι το καταπληκτικό. Μία από τις φοβερές φάρσες που η μοίρα σκαρώνει: Όταν ετελέωσε η ιεροτελεστία και η απελευσμένη νέα, ακολουθώντας, χωρίς να φαίνεται, τους άλλους, βγήκε από το ναό, άκουσε μία φωνή τρυφερή να λέει: «Αγάπη μου, και σ' τα δικά μας. Σου δικά το λόγο μου πως γρήγορα θα ντυθής κι' έσύ νυφούλα, σάν αυτήν, που βγαίνει τώρα από την εκκλησία». Γυρίζει, και τι κομίζετε, δες βλέπει; Τον άρρωστο, που απόμακρινόταν, κρατώντας από το μπράτσο μία όμορφη κοπέλλα. Περαιτέρω από την εκκλησία, είχαν κοινοσταθή για να δούνε τη γαμήλια πομπή...

Μία νευρική κρίση την έριξε επί δεκαπέντε μέρες στο κρεβάτι. Όταν συνέλθε, πληροφορήθηκε, ότι ο άρρωστος δεν ήταν πιά άρρωστος. Μία σωμαθενής του, που είχε γίνει κι' αυτή καλά, ήταν η μηροτή που συνάδευε.

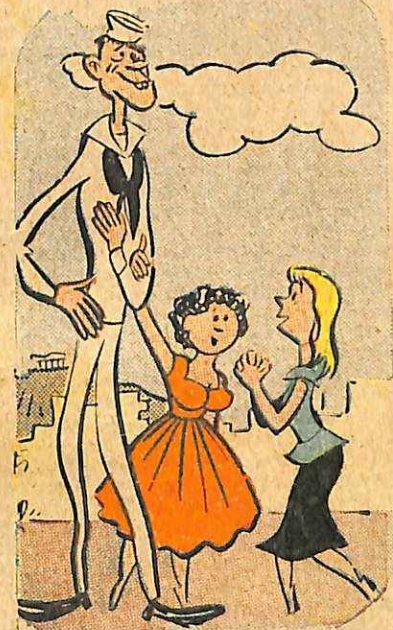
Κλαίει τη μοίρα του τώρα το κορίτσι και χτυπά το κεφάλι του για την άσταθείά του. Δεν υπάρχει ένοχη. Ο έρωτας δεν σπληνίζεται σε συμβολαιογραφική πράξη. Γι' αυτό και δεν προσφύγει κανείς στη δικαιοσύνη. Αν ο έρωτας ήταν σαν τις άλλες δοσοληψίες, θα ενδιαφερόταν ο νόμος να προστατεύει τους απάτημένους και να τιμωρή όσους απάτουν.

Αλλά η αγάπη πώς να υπαχθή στους περιορισμούς του νόμου; Το πιο ελεύθερο σπάρ. Ποτέ δεν έφερε γιατί αγαπάς. Ποτέ δεν έφερε γιατί σ' αγαπούνε. Ποτέ δεν είσαι σε θέση να εξηγήσεις γιατί σε εγκαταλείπουν και γιατί έσύ ο ίδιος εγκαταλείπεις.

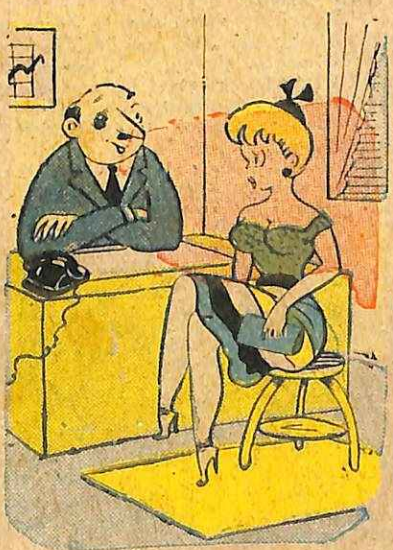
Πέρα από τη θέλησή μας, όταν φεύγουμε, πέρα από τη θέλησή τους όταν μας φεύγουν. Τό να ζητούμε ένόχους, ή ν' αποδίδουμε στον εαυτό μας ένοχη, είναι έξω από τους κανόνες του παιχνιδιού. Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ



ΚΑΛΗ ΑΡΧΗ
— Χαριτωμένη είναι η ξαδελφούλα σου. Κατίνα!...



— Μπαρό, Τερέζα, και σ' ανώτερα!...



— Έρχεστε στην κατάλληλη ώρα, δεσποινίς. Ακριβώς που ένας τεταρτον έφυγε η στενογράφος που είχα!...

Η σκηνή στο τηλεφωνικό περιπτερό της οδού Κοραή. Μέσα τηλεφωνεί μία κυρία κι' έξω περιμένει ούρα από τέσσαρες άλλες γυναίκες και δυο άντρες. Τό τηλεφώνημα, όμως, παρατείνεται και μία κυρία απ' τις αναμένουσες αβαντακτεί:

— Μά καταστάσεις είναι αυτές; Πόση ώρα θα λήη η γοιστιανή; Για όνομα του Θεού!



— Δέν της μιλάτε, μα ντάμ;

— Αυτό χρειάζεται, μά την αλήθεια. Άνοίγει την πόρτα ή νευρική κυρία και παρεμβαίνει στο τηλεφώνημα της άλλης:

— Για όνομα του Θεού, τελείωσε κάποτε, κυρία μου! Στο σπίτι σας βρίσκεστε; Τόσος κόσμος περιμένει.

— Η κυρία, εύτυχώς, παρατά το τηλεφώνημα και παίρνει το δικό της νομμερο ή νευρική. Άλλά κι' αυτή άρχίζει τέτοια παράλα ατελείωτη, που έκνευρίζεται η τρίτη της ούρας:

— Μά κατάστασι είναι αυτή; Έβριζε την άλλη κι' άρχισε την ίδια ιστορία!... Κι' οι δυο άντρες που στέκονται στο τέλος της ούρας:

— Δέν πάμε να βρούμε άλλο το τηλέφωνο; Και άνεχώρησαν, πολύ όρθως ποιούντες...

Η σκηνή στο αεροδρόμιο του Έλληνικού. Έκει που περιμένουν οι επίβατες εισχωρεί στην αίθουσα άναμονής μία ομάδα από κομψές και ωραιότατες κοπέλλες, που κάνουν έντυψη σε όλους:

— Τι είναι αυτές; Και κάποιος του αεροδρομίου έξηγει:

— Είναι υποψήφιες αερο-



συνοδοί, που πάμε για εξέτασεις.

— Και πώς γίνονται οι εξετάσεις;

— Έν πησει, φυσικά. Τι νόστιμες κοπέλλες! Ο ειδικός, όμως, γελεί σαρκαστικά:

— Μην τις βλέπετε τώρα. Να τις δπτε όταν σε λίγη ώρα θα βγουν από το αεροπλάνο, μετά την πηση της δοκιμασίας...

Πραγματικά, όταν οι κοπέλλες βγαίνουν μετά την πηση των εξετάσεων — που είναι σκοπιμώς άνώμαλη — κανείς δέν μιλάει ούτε για την όμορφή, ούτε για τη νοστιμιά τους. Τό

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 (ΠΛ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ) - ΤΗΛ. 36-781 - ΤΙΜΗ ΔΡ. 6

κακό τους χάλι έχουν, άν όχι όλες, οι περισσότερες τουλάχιστον.

Σ τη λεωφόρο Συγγρού, κοντά στη στάσι Νέας Σμύρνης. Μία χαριτωμένη κυρία, περιμένει το λεωφορείο. Περνάει ο έπαχούμενος Ρωμιός. Σταματάει κι' άνοίγει την πόρτα:

— Με συγχωρήτε, πάτε γι' άπάνω; Έλάτε! Μπαίνει.

— Εύχαριστώ. Σιγή.

— Πολύ ώραίο άρωμα «φοράτε»... Είναι «μίσ Ντιόρ».

Δέν τον ένθουσιάζει και τόσο η μάρκα, γιατί προυποθέτει αρκετές «άξιώσεις», αλλά τó «θήραμα» είναι σα-υνητευτικό.

Εύθυμα ένσταντανέ

— Άν δέν είμαι αδιάκριτος, που πάτε;

— Έχω να κάνω μερικές κούρσες.

— Μου επιτρέπετε να σας πιάω έγώ;

— Μά γιατί να κάνετε αυτό τον κόπο;

— Κόπο λέτε την εύτυχία να σας έχη κανείς κοντά του, έστω και για λίγη ώρα;

Στρίβει. Δεξιά κι' αριστερά. Ύστερα Παγκράτι, Κυψέλη, Νέα Ίωνία — θέλει να ρωτήσει για κάποιο άρρωστο — μερικές στασεις με ημίωρες άναμονές και τέλος θέλει να περάση ένα λεπτό από το ξενοδοχείο της «Μεγάλης Βρετανίας» και «τελειώσανε». Και σταματά η κούρσα στο ξενοδοχείο και μπαίνει από τη μία πόρτα και βγαίνει απ' την άλλη. Ο βλάξ περιμένει τρεις ώρες.

Σε δεκαπέντε μέρες τη συναντά στην ίδια στάσι:

ΝΑΙ ΜΕΝ, ΑΛΛΑ...

Τά στενά των παγκόσμιών εξακουστών θερμωπών τόπος έγιναν εσχάτως πανηγύρεων πολλών...

Κι' όπως είδες κι' όπως είδα κι' όπως έμαθαν οι πάντες, προς τιμήν του Λεωνίδα και των συμπατριωτών του θα σπηθούν άνδριάντες.

Χρέος έχουμε, βεβαίως, να αποδίδουμε τιμές στους μεγάλους μας προγόνους τους ενδόξους κι' αιώνιους (αιώνιους, αλλά πρέπει να κυττάζουν οι άρμόδιοι κι' έμεις τους συγχρόνους τους Σπαρτιάτες, ή και Λακεδαι-μονίους, που γινάκαμε... άρχαιοι, λόγω άθρόων υψωμών και... σπαρτιάτικα περνάμε και με... μέλανα ζυμών!

Γ. Θ-ε

— Όραία συμπεριφορά, δεσποινίς!

— Μά επιτρέπεται να έ-



σαι τόσο βλάξ στον αιώνα μας;

— Περάστε να σας πιάω. — Ά, μπά! Τώρα περιμένω άλλο. Μπαίνω μόνο σε άγγώστους. Δέν σπανίζουν εύτυχώς οι ήλιθιοι!

Δ υό κοπέλλες κι' ένας νεαρός, οδηγούν έναν ξένο — φίλο τους προφανώς — επάνω στην Ακρόπολη, για να δη τ' αρχαία μνημεία. Ο ξένος θαυμάζει τον Παρθενώνα κι' ύστερα ρωτά:

— Πότε χτίστηκε; — Η πρώτη κοπέλλα, με άφέλεια, σπκάνει το χέρι και κάνει σχετική χειρονομία άπωτότατο παρελθόντος:

— Ούσουςου!

Ο ξένος κυττάζει τότε τη δεύτερη κοπέλλα, που με ύφος έμβροθές, απαντάει:

— Πολλά χρόνια! Πάρα πολλά!...

Κι' ο νέος συμπληρώνει την πλήρη διαφώτιση:

— Πάντως, πρό Χριστού!

Κι' ένας χριστιανός, που παρακολουθούσε τη σκηνή, σχολιάζει:

— Φωστήρες οι άφιλότι-

μοι, φωστήρες! Σοφό τον κάνανε τον άνθρωπο.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

μοι, φωστήρες! Σοφό τον κάνανε τον άνθρωπο.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

μοι, φωστήρες! Σοφό τον κάνανε τον άνθρωπο.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

5



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στὴν ἀρχὴ τοῦ περασμένου αἰῶνα, ἡ Καχοῦμάνο, ἡ βασιλίσσα τῆς Χαβάης, ποὺ εἶχε περάσει τὴν νεανικὴν ἡλικίαν τῆς μὲ ἀπειρές ἐρωτικές περιπέτειες, εἶχε ἐρωτευθῆ ἕνα νεαρό κι' ὁμορφὸ φάρδ, τὸν Ζάμπα. Ἐκείνος ὅμως ἀγαποῦσε τὴν πιο ὁμορφὴ ἀπ' ὅλες τὶς κοπέλλες, τὴ μικρὴ Λιλιουβάνα. Σὲ λίγο ἐφτάσαν στὴ Χαβάη μερικὸι Ἀγγλοὶ ιεραπόστολοι μ' ἐπικεφαλὴς τὸν αὐστρὸ πάστορα Ρίτσαρντ, ποὺ ἐπέισε τὴν Καχοῦμάνο νὰ θεοπίσῃ ἕνα νόμο ποὺ ἀπαγόρευε τὴν ἐλευθερὴ ἀγάπην, ὀρίζοντας αὐστηρὲς τιμωρίες γιὰ τοὺς παραβάτες, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ ἐπὶ τὸν Ζάμπα καὶ τὴν ἀγαπημένην του. Ὁ ὡραίος φάρδς ὡστόσο ἐξακολουθοῦσε νὰ συναντιέται κρυφὰ μὲ τὴν Λιλιουβάνα καὶ ν' ἀρνιέται νὰ πάρῃ τὴν πλούσια νύμφη, ποὺ ᾔθελε ὁ πατέρας του. Ἐκείνος τότε ζήτησε καὶ τοὺς συνελθόντες. Ἡ Λιλιουβάνα καὶ ὁ Ζάμπα μαστιγώθηκαν σκληρὰ. Οἱ δύο ἐρωτευμένοι ἀποφασίσαν κατόπιν νὰ δραπετεύσουν ἀπὸ τὸ νησί, ἀλλὰ τοὺς ἐπιάσαν. Τὴν ὥρὰ τῆς δευτέρας τιμωρίας ὁ Ζάμπα θέλησε νὰ ντυθῇ τὴν Καχοῦμάνο, ἀλλ' ἀπέτυχε. Τὸν ἐκλείσαν λοιπὸν στὴ φυλακὴ γιὰ νὰ τὸν δικάσουν. Ἡ βασιλίσσα θὰ δεχόταν νὰ τὸν χάριστῃ τὴ ζωὴν ἀν γίνονταν σκλάβος τῆς. Ὁ Ζάμπα ὅμως ἀρνήθηκε. Στὸ μεταξὺ, ὁ Ντούγκλας ζήτησε ἀπὸ τὴν Λιλιουβάνα νὰ τὸν συγχωρήσῃ...

13ον — Τὸ μαρτύριο ἦταν φριχτό, Ντούγκλας. Κι' ἐκατὸ χρόνων νὰ γίνω, θὰ θυμάμαι τὴ στιγμὴ ποὺ νοιώθα τὴ ζωὴ νὰ σβύνῃ, τὸ νερό νὰ ὀρμᾷ μέσα μου, σὰν ἐχθρός, νὰ μοῦ κόβῃ τὴν ἀναπνοήν. Κι' ὅμως, τὸ μαρτύριο αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα μπροστὰ στὸ φόβο ποὺ νοιώθω γιὰ τὸ Ζάμπα. Τί θὰ τὸν κάνουν; Πές μου τὴν ἀλήθειαν, τί θὰ τὸν κάνουν;

— Σήμερα τὸ ἀπόγεμα θὰ τὸν δικάσουν.

— Καὶ θὰ τὸν καταδικάσουν σὲ θάνατο! εἶπε ἡ κοπέλλα, καὶ στήλωσε τὰ μάτια τῆς σκοτεινὰ, μακρυὰ.

— Κι' ἐγὼ τὸ φοβάμαι, Λιλιουβάνα. Δὲν θέλω νὰ σοῦ πῶ ψέμματα καὶ νὰ σὲ ξεγελάσω μὲ ἐλπίδες. Φοβάμαι πὺς ὁπωσδήποτε θὰ τὸν καταδικάσουν...

— Ἀχ, Ντούγκλας! Ἄν μὰς εἶχες σώσει καὶ τοὺς δύο... Ἄν δὲν ἐνοιώθες γιὰ μένα τὴν κακὴ ἐκείνη ἀγάπην...

— Ὅ, τι δὲν ἔκανα τότε, θὰ προσπαθῶ νὰ τὸ κάνω τώρα! εἶπε ὁ νεὸς θερμὰ. Γύρισε ἀπότομα, τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— Τί θέλεις νὰ πῇς;

— Ὅ, μὴν στὸ κελλί του, θὰ κυττάξω νὰ τὸν βοηθῶ νὰ δραπετεύσῃ....

Κοιμήσε ἡ κοπέλλα τὸ κεφάλι.

— Τώρα δὲν θὰ μπορέσῃς, εἶπε μὲ σπαράγμο. Τώρα, τὸν φυλάει καλὰ. Ἐγὼ ἀκούει νὰ λένε, πὺς ὅταν εἶναι κανεὶς ὑπόδικος γιὰ θάνατο, τὸν φρουροὺν ἀγρυπνᾷ. Κανένας δὲν κατὰφερε ποτὲ νὰ δραπετεύσῃ...

— Ἐγὼ, σὰν ἱερωμένος, θὰ μπορέσω νὰ μπόω...

— Ναί, ἀλλὰ πὺς θὰ βγῇ αὐτός; Ἄν φάρεσθ τὸ ράσο σου, καλὰ, ἴσως μπορέσῃ νὰ βγῇ. Ἀλλὰ, ἐπειτα, ἂν βγῇς κι' ἐσύ, θὰ παραβεντευοῦν νὰ ἰδοῦν δύο. Καὶ ὁπωσδήποτε θὰ τὸν τακώσουν!

Δὲν μίλησε ὁ Ντούγκλας. Μὲ τὸ σάγονι ἀκουμπημένο στὸ χερί του, συλλογιζόταν. Κι' ἄξαφνα, πτόησε πάντο.

— Λιλιουβάνα, φώναξε θερμὰ. Πές μου. Θέλεις νὰ σώσω τὸν ἀγαπημένο σου;

— Ἄν τὸ θέλω; ἀναστένασε ἡ κοπέλλα.

— Ἄν τὸν σώσω τώρα, θὰ με συχω-

ρήσῃς γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σοῦκανα ἢ, μάλλον, γιὰ τὸ καλὸ ποὺ δὲν στάθηκε ἀξίος νὰ σοῦ κάνω;

— Τὸ ρωτᾷς, Ντούγκλας; Ὅ,α νοιώθω γιὰ σένα σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ μιά βαθειὰ εὐγνωμοσύνη, κι' ἂν ποτὲ ἡ φτωχὴ ἡ Λιλιουβάνα μπορέσῃ νὰ κάνῃ κανένα καλὸ στὸ Ντούγκλας, θὰ τὸ κάνῃ...

— Τότε, σοῦ ὑποσχομαι πὺς θὰ προσπαθῶ, Λιλιουβάνα, νὰ βοηθῶ τὸ Ζάμπα νὰ δραπετεύσῃ.

— Μὰ πῶς;

— Τί σὲ νοιάζει ἐσένα; Ἐγὼ τὸ σχέδιό μου! Μονάχα, κύττα νὰ εἶσαι καλὰ κι' ἐσύ. Γιατί πρέπει νὰ φυγετε. Νὰ φύγετε γρήγορα, ν' ἀνοίξετε πανιά, καὶ νὰ πάρετε καὶ τὴν Βελιὸν μαζί. Γιατί, ἀλλοιμονό σας, ἡ ἐκδίκησις τῆς Καχοῦμάνο θὰ εἶναι τρομερὴ.

— Αὐτὴ τὴ στιγμὴ αἰσθάνομαι πὺς δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου. Ἀλλὰ, ἂν σωθῇ ὁ Ζάμπα, καὶ κάνω φτερά...

— Ἡ ἐλπίδα χρωματίζει τὰ χλωμά της μάγουλα. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως, τὸ φῶς ἐσβύσε ἀπὸ τὰ μάτια της. Σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ ἀδύνατα χερὰκια τῆς.

— Εἶμαι ὅμως τρελλὴ νὰ ἐλπίζω, στέναξε. Τὸ ξέρω πὺς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Ὅ,τι πρέπει νὰ εἶσαι Θεός, νὰ μὴς μέσα χωρὶς νὰ σὲ δοῦν, γιὰ νὰ τὸ καταφέρῃς.

— Εἶμαι ἕνας πτωχὸς ἀμαρτωλὸς, εἶπε ταπεινὰ ὁ νεὸς. Ἀλλὰ ὁ ἀνθρώπος, ὅταν ἀποφασίσῃ νὰ κάνῃ κάτι, μὲ ὅποια θυσία, τὸ κατορθώνει...

Γύρισε τὰ μεγάλα μαῦρα της μάτια, τὸν κύτταξε θερμὰ, ἱκετευτικά.

— Ντούγκλας! Γιὰ μένα εἶσαι σήμερα ἐσὺ ἡ μὴν ἐλπίδα. Ἄλλος κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ με βοηθήσῃ. Ἄκου: Ὅ,α σοῦ κάνω ἕνα μεγάλο τάξιμο. Ἄν τὸν σώσῃς, ἂν σώσῃς τὴ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου μου, τότε σοῦ ὀρκίζομαι νὰ σὲ δεχθῶ στὴν ἀγκαλιά μου. Στὸ λέω μὲ πόνο καὶ μὲ πίκρα, ἀλλὰ εἶναι σωστό. Μ' ἀγαπᾷς, τὸ ξέρω. Ἐγὼ μονάχα τὸ Ζάμπα ἀγαπῶ. Κι' ὅμως σοῦ

ὀρκίζομαι νὰ σοῦ δώσω ὅλες τὶς χαρὲς ποὺ μπορεῖς νὰ ὀνειρευθῇς.

Τὰ μάγουλα τοῦ παλληκαριοῦ φλογίστηκαν.

— Μὴ ξαναπῇς τέτοια λόγια, Λιλιουβάνα. Ἡ ντροπὴ μὲ πνίγει, μὲ σκοτώνει!...

— Σώσε τὸ Ζάμπα! Ἐγὼ θὰ πληρώσω, ὅπως μπορῶ. Καὶ μὲ τὸ αἷμα τῆς καρδίας μου, ἂν θέλῃς...

Ἐσκυψε ἀπάνω της, τὴν κύτταξε καλὰ στὰ μάτια.

— Λιλιουβάνα, εἶπε, κι' ἡ φωνὴ του ἔτρεμε. Ἄν σωθῇ ὁ Ζάμπα, δὲν θάχῃς σὲ ποῖον νὰ πληρώσῃς.

— Τί θέλεις νὰ πῇς; Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

— Βρῆκα ἕναν τρόπο γιὰ νὰ τὸν σώσω. Ἀργότερα θὰ καταλάβῃς πόσο δύσκολο ἦταν γιὰ μένα. Δὲν θέλω ὅμως νὰ λυπηθῇς. Δὲν θέλω νὰ κλάψῃς, Λιλιουβάνα. Μονάχα ν' ἀφίσῃς τὸ σκέψι σου νάρθῃ σ' ἐμένα μὲ λίγη ἀγάπην. Μονάχα αὐτό, τίποτ' ἄλλο. Ἀκούεις;

Τὸν κύτταξε καὶ προσπαθοῦσε νὰ καταλάβῃ τί νόημα εἶχαν τὰ λόγια του.

— Μὲ φοβῶμαι, Ντούγκλας. Τί θέλεις νὰ κάνῃς; Τὰ λόγια σου εἶναι θλιμμένα. Θάλεγε κανεὶς πὺς ἐσὺ πρόκειται νὰ πεθάνῃς...

— Λιλιουβάνα, πρέπει νὰ φύγω! Ὅ,α παρακολουθῶ σήμερα τί θὰ γίνῃ. Ὅ,α παραστῶ στὴ δίκην. Ὑπάρχει μιά μικρὴ, ἐλάχιστη ἐλπίδα νὰ θελήσῃ νὰ φανῇ γενναίωψχη ἡ Καχοῦμάνο. Τότε δὲν θὰ χρειαστῇ ἡ δίκη μου ἢ βοήθεια.

— Αὐτὸ δὲν τὸ βάζω στὸ μυαλό μου. Ἡ Καχοῦμάνο θέλει τὸ θάνατό του.

— Ἐννοία σου. Κύτταξε νὰ γίνῃς καλὰ, κι' ἐγὼ θὰ προσέχω. Κοιμήσου τώρα. Χάραξε ἡ μέρα. Ἀπόψε θάρθῃ πάλι νὰ σοῦ πῶ τί ἀπογίνει. Πρέπει νὰ σὲ βρῶ γερὴ, δυνατὴ.

Τουπίασε τὸ χερί, τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— Ντούγκλας, εἶπε μὲ φόβο. Δὲν ξέρω γιατί τώρα πάλι σφίχτηκε ἡ καρδιά μου. Μοῦ φαίνεται πὺς φοβάμαι τώρα γιὰ σένα.

— Κοιμήσου, Λιλιουβάνα, κοιμήσου... Καί, πατώντας στὶς μύτες, σὰν νὰ φοβόταν μὴ ἐμπνέσῃ κανένα παιδί, ἐφυγε ἀπὸ κοντὰ τῆς ὁ νεαρὸς ιεραπόστολος.

Ἡ τρίτη δίκην

Ἡ δίκην αὐτὴ, ὅπως τὴν περίμεναν ὅλοι, ἦταν μιά σκηνοθεσίαν. Ὁ Ζάμπα δὲν ἤξερε τί νὰ πῇ γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ. Μονάχα τὴν ἀλήθειαν μπόρεσε νὰ πῇ:

— Ὁ πόνος τῆς Λιλιουβάνας, ὁ φόβος τῆς, μὲ τρέλλαναν. Μετάνιωσα γι' αὐτὸ ποῦγινε.

Μιά καὶ ὁμολογοῦσε τὴν πρόθεσίν του ὁ κατηγορούμενος, ἡ δίκην τέλειωσε μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἀποπείρα δολοφονίας. Τιμωρία ὁ θάνατος!

Κι' ἡ βαρεὶὰ λέξι ἐπέσε ἀδυσώπητη στὶς καρδιές.

— Θάνατος!...

Ὁ Ζάμπα στεκόταν μὲ δυσκολία στὰ πόδια του. Μόλις ἀκούσε αὐτὴ τὴ λέξι, κλονίστηκε γιὰ μιά στιγμὴ. Φάνηκε πὺς θάπεφτε. Ὡστόσο ἡ ὑπερηφάνειά του τὸν συγκράτησε. Καὶ μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, μὲ τὰ μάτια σταθερὰ στηλωμένα στὴ βασιλίσσαν, ἀκούσε τὴν ἀπόφασίν της:

— Ὁ ἀποκεφαλισμὸς θὰ γίνῃ αὔριο, χαράματα. Τὴ νύχτα θὰ τὴν περάσῃ ὁ κατὰδικος κλεισμένος στὴ φυλακὴ, μὲ γερὴ φρουρά. Ἀπαγορεύεται σὲ ὁποιοδήποτε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ.

Ὁ θρόνος τοῦ Χίτο, ποὺ παρακολουθοῦ-

σε τὴ δίκην, πνίγηκε μέσα στὸ γενικὸ θρήνο. Ὅλοι ἐκλαίγαν καὶ λυπόταν τὸν Ζάμπα.

Κι' ἄξαφνα, ἡ φωνὴ τοῦ Ντούγκλας ὑψώθηκε ἐπιβλητικὴ, πείθιμη:

— Βασίλισσα Καχοῦμάνο, ἐμένα δὲν μοῦ πέφτει νὰ συζητήσω τὴν ἀπόφασίν τοῦ δικαστηρίου. Εἶμαι ἕνας ξένος καὶ προσπάθησα νὰ κάνω κάτι καλὸ γιὰ τὸν τόπο σου. Φοβῶμαι πὺς δὲν τὸ πέτυχα, ἀλλὰ ἡ θρησκεία μας μὰς διδάσκει νὰχοῦμε ὑπομονὴν κι' ἐπιμονήν. Αὐτὸ ποὺ δὲν κατάφερα τώρα, ἴσως ἀργότερα τὸ πέτυχω. Ὁ σπὸρος ποῦσπειρα, ἐβγάλε ζιζάνια, ἀντὶ γιὰ καρπὸ. ἴσως ὅμως αὔριο παρουσιαστοῦν οἱ χρυσοὶ καρποί. Μονάχα μιά χάρις θάθελα νὰ σοῦ ζητήσω. Εἴπες πὺς ὁ κατὰδικος θὰ περάσῃ τὴ νύχτα μόνος του. Αὐτὸ εἶναι σκληρὸ κι' ἀπάνθρωπο. Παρακαλῶ τὸν πάστορα Ρίτσαρντ, νὰ μεσολαβήσῃ, νὰ γίνῃ μιά ἐξαιρέσις. Ἄς ἔχομε τοῦλάχιστον τὸ δικαίωμα ἐμεῖς οἱ ξένοι, οἱ ἱερωμένοι, νὰ τὸν παρηγορήσουμε τὴ φριχτὴ αὐτὴ νύχτα...

Ὅλοι ἀκούγαν μὲ σεβασμὸ καὶ μ' ἐκπληξὴ τὸν ἀγγελόμορφο ιεραπόστολο.

Ἡ Καχοῦμάνο σούφρωσε τὰ φρύδια τῆς κι' ὁ Ρίτσαρντ ἀπορούσε. Ὡστόσο, φώναξε ἀμέσως:

— Ναί, βασίλισσα, ὁ ἀδελφὸς Ντούγκλας ἔχει δίκην! Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ περάσῃ μιά τέτοια νύχτα μόνος ὁ κατὰδικος. Τὸ μυαλό τοῦ ἀνθρώπου ἔχει μιά ὠρισμένη ἀντοχή. Κι' αὐτὸς τράβηξε τόσα, ποῦ ἴσως νὰ μὴ βαστάξῃ!

Σήκωσε ἡ Καχοῦμάνο τοὺς ὤμους τῆς.

— Ἐστῶ! εἶπε. Ἄς τὸν συντροφεύῃς ἐκείνη ἀπὸ σᾶς...

— Ἐγὼ! εἶπε ἀμέσως ὁ Ντούγκλας.

Τὸν κύτταξε μ' εὐχαρίστησιν ἡ Καχοῦμάνο. Ἦταν τόση ἡ ὁμορφία του, ποῦ καὶ σ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ, τῆς ἔκανε ἐντύπωσι.

— Ἐστῶ, ἐσύ! εἶπε. Ἄς τὸν συντροφεύῃς ἐσὺ, ἀφοῦ τὸ ζήτης.

Ὁ Ζάμπα ἔβριζε μιά περιφρονητικὴ ματιά στὸ Ντούγκλας. Κι' ἡ φωνὴ τοῦ ἀκούστηκε ξαφνικὰ βροντερή, δονομένη:

— Τί νομίζεις, ξένη, πὺς ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὴ δίκην σου τὴ βοήθειαν γιὰ νὰ πεθάνω; Τί ξέρεις ἐσὺ ἀπὸ τὸ θάνατο; Ἄν θρῶποι ποῦ δὲν ξέρουν ν' ἀγαπᾶν, δὲν θρῶποι οὔτε νὰ ζήσουν, οὔτε νὰ πεθάνουν. Ζέρον οὔτε νὰ ζήσουν, οὔτε νὰ πεθάνουν.

Τὰ μάγουλα τοῦ Ντούγκλας φλογίστηκαν σ' αὐτὰ τὰ λόγια.

— Ζάμπα, εἶπε, νύθελε νὰ τοῦ δώσῃς τὸ κατὰδικὸν, σὰν νὰ θέλες νὰ τοῦ δώσῃς νὰ καταλάβῃ. Ζάμπα, ἐγὼ ἴσως νὰ ξέρω αὐτὸ ποὺ δὲν ξέρεις ἐσὺ. Κι' ὁπωσδήποτε, εἴτε τὸ θέλεις εἴτε ὄχι, θάρθῃ μαζί σου, στὸ κελλί σου. Γιατί δὲν ὑπάρχουν φοβερότερες στιγμὲς, ἀπὸ αὐτὲς ποὺ θὰ περάσῃς τώρα ἐσύ...

Τὸ μῖσος ἀσχημαίνει τὴ φυσιογνωμία τοῦ Ζάμπα, ποὺ ἦταν ἀκόμα κάπως παραμορφωμένη ἀπὸ τὰ βασανιστήρια.

— Ναί, τὸ ξέρω! κάγχασε. Θάρθῃς σὰν τὸν κόρακα, ἀπάνω στὸ πτώμα. Ἐλα, ἂν βρισκῇς εὐχαρίστησιν, νὰ δῇς τίς τελευταῖες στιγμὲς ἑνὸς ἀθώου. Ἐλα, γιὰ ν' ἀπολαύσῃς τὰ ἔργα σου, τὰ ἔργα τοῦ πάστορα Ρίτσαρντ κι' ὅλων σας.

— Ἀδελφὲ Ντούγκλας, εἶπε σιγὰ ὁ Ρίτσαρντ, μοῦ φαίνεται πὺς ἀδικα θὰ κοπιήσῃς μ' αὐτόν. Εἶναι ἀδύνατον νὰ πιπιλήσῃς πὺς ἐμεῖς δὲν εἴμαστε οἱ ὑπάιτιοι τοῦ θανάτου του. Εἶναι ἀδύνατον νὰ δεχθῇ ποτὲ ν' ἀκούσῃ λόγια σοβαρὰ αὐτὴ τὴ νύχτα.

— Μὲ τὴν ἀδείαν σου, πάτερ, εἶπε ὁ νεὸς ιεραπόστολος σταθερὰ, θὰ πάω σὲ λίγο νὰ τὸν βρῶ στὴ φυλακὴν του. Ὅλα τὰ θαύματα γίνονται μὲ τὴν πίστιν.

— Ὅπως θέλεις, εἶπε ὁ Ρίτσαρντ. Μπορεῖ ὁ Θεὸς νὰ σὲ σπάρῃ, γιὰ νὰ σώσῃς μιά ψυχὴ. Κάνε ὅπως βέλεις...

Ὅλοι σηκώθηκαν. Τὸ πένθος ἦταν ζωγραφισμένο σ' ὅλες τὶς μορφές.

Τῆς Καχοῦμάνο τὸ πρόσωπο ἦταν κι-τρινο κι' εἰδείνε μιά παράξενη ἀγωνία. Γιὰ μιά στιγμὴ, ἡ ματιά της σταυρώθηκε γιὰ μιά στιγμὴ τὸν Ζάμπα. Τὰ βλέφαρά της μὲ τὴν ματιάν του. Εἶναι ἀδύνατον πὺς θὰ τῆς τρεμοπαίζαν, λὲς καὶ φοβόταν πὺς θὰ τῆς μιλούσαν, πὺς θὰ τῆς μεμφοῦσαν.

Ὁ Ζάμπα ὅμως δὲν ἀνοίξε τὰ χεῖλη του.

Πὺς πρέπει ΝΑ ΤΡΩΜΕ

Ὅλοι μας ξέρουμε πόσο σημαντικὸ ρόλο παίζει ἡ διατροφή στὴν ὑγείαν μας. Κανεὶς ὅμως δὲν ξέρει μὲ κάθε λεπτομέρεια ποῖες εἶναι οἱ τροφές, ποῦ χρειάζεται ὁ ὀργανισμὸς μας, σὲ ποῖες ἀναλογίες πρέπει νὰ τὶς χρησιμοποιοῦμε, ποῖες εἶναι οἱ καλύτεροι τρόποι τῆς παρασκευῆς τους, ποῖοι εἶναι οἱ συνδυασμοὶ ποὺ ὠφελοῦν καὶ ἀντίθετα ποῖοι εἶναι ἐκείνοι ποὺ μὰς βλάπτουν.

Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο τὰ ἐκλαϊκευτικὰ αὐτὰ ἐπιστημονικὰ ἀρθρα, ποὺ βασίζονται στὰ τελευταία πορίσματα τῆς διατροφικῆς καὶ τῆς βιοχημείας, θὰ κατατοπίσουν, θὰ διαφωτίσουν καὶ θὰ προφυλάξουν ἀπὸ μυρίους κινδύνους τοὺς ἀναγνώστες μας.

Τὴν κύτταξε μονάχα. Τὴν κύτταξε μὲ θανάσιμο μῖσος, μὲ περιφρόνησιν. Καὶ τῆς γύρισε τὴν πλάτη γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τοὺς φρουρούς.

«Ὅ,α τὸν σώσω»

Λαχανισμένοι ἐφτάσε ὁ Ντούγκλας στὸ σπῆτι τῶν δύο κοριτσιῶν. Βρῆκε τὴν Λιλιουβάνα νὰ κλαίῃ σπαράζοντας, καὶ τὴν Βελιὸν, πνιγμένην κι' αὐτὴ σ' ἀναφυλλῆτὰ νὰ προσπαθῇ νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Εἶχαν μάθει κιόλας γιὰ τὴν καταδίκην. Ὁ Ντούγκλας μῆτε μὲ τὸ πρόσωπο φωτερό, σὰν ἄγγελος τ' οὐρανοῦ.

— Λιλιουβάνα, εἶπε σταθερὰ, μὴν κλαῖς.

— Μὰ, δὲν ξέρεις;

— Ἦμουν στὴ δίκην. Γι' αὐτὸ ἦρθα. Ἐμπρός, σήκω! Μπορεῖς νὰ σταθῇς στὰ πόδια σου;

— Δὲν ξέρω...

Τὴ βοήθησε μαζί μὲ τὴν Βελιὸν νὰ σηκωθῇ. Μὲ κόπο κατὰφερε νὰ σταθῇ ἡ δύστυχη κοπέλλα.

— Πρέπει νὰ φύγῃς! εἶπε ὁ Ντούγκλας. Βελιὸν, φρόντισε ἐσὺ γιὰ ὅλα! Νὰ πάρете μιά βάρκα, καὶ νὰ πάτε νὰ περι-

μένετε τὸ Ζάμπα στὸ λιμανάκι μὲ τίς φοινικίες...

— Τὸ Ζάμπα! φώναξε βραχνὰ ἡ Λιλιουβάνα.

— Ναί. Ὅ,α προσπαθῶ νὰ τὸν βοηθῶ νὰ δραπετεύσῃ...

— Πῶς θὰ τὸ καταφέρῃς; ρώτησε ἡ Βελιὸν τρέμοντας.

— Δὲν ξέρω ἀκόμα, δὲν ξέρω τίποτα. Ἐχομε ὥρες μπροστὰ μας ὡς τὴν αὔρην. Ὅ,α προσπαθῶ...

— Κι' ὡς ποτε θὰ περιμένουμε;

— Ὡστόσο νὰ σηκωθῇ ὁ ἥλιος καλὰ στὸν οὐρανόν. Ἄν ὀρθῇ πὺς φώτισε καλὰ ἡ μέρα, κι' ὁ Ζάμπα δὲν φαίνεται, νὰ γυρίσει στὸ σπῆτι σας. Καὶ τότε μπορεῖτε νὰ κλάψετε, γιὰτὶ ὁ Ζάμπα θάχῃ πεθάνῃ! ἱκέτευσε ἡ Λιλιουβάνα.

— Μὰ γι' αὐτὸ ἦρθα. Πηγαίνετε γρήγορα μονάχα, νὰ μὴ σας βροῦν ἐδῶ...

— Κι' ἡ Λιλιουβάνα θὰ φύγῃ ἀμέσως μαζί του; ρώτησε ἡ Βελιὸν.

— Κι' ἐσύ, Βελιὸν, εἶπε ὁ νεαρὸς ιεραπόστολος.

Τὸν κύτταξε ἡ κοπέλλα στὰ μάτια.

— Ἐγὼ, ὄχι!

— Γιατί, καλὸ μου κορίτσι;

— Γιατί ἡ Βελιὸν θέλει νὰ μείνῃ κοντὰ σου! τοῦ ἀποκρίθηκε θερμὰ.

Ἀκούμπησε αὐτὸς τὸ χερί του στὸν ὦμο τῆς κοπέλλας.

— Βελιὸν, εἶπε μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησιν. Αὐτὸ δὲν πρέπει ν

μένα λοιπόν, Βελιού;

Τόν κτύπησε θερμά, με τὰ ματία της τὰ μαύρα καὶ μεγάλα, πού τώρα τελευταία είχαν ἕνα ἀλλοιωτικό, βαθύ βλέμμα.

— Δὲν σοῦ ζητῶ νὰ μ' ἀγαπήσης! του εἶπε σοβαρά. Ἀλλά, δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῇς ν' ἀκούω τὰ λόγια σου. Γι' αὐτὸ δὲν θέλω νὰ φύγω ἀπὸ κοντὰ σου. Ἐπειδὴ τὰ λόγια σου μ' ἔκαναν ἄλλον ἄνθρωπο...

Χτύπησε τὰ χέρια του μὲ ἀπελπισία ὁ Ντούγκλας.

— Τώρα πιά δὲν θ' ἀκούσης τὰ λόγια μου, Βελιού. Τώρα ἄλλαξαν τὰ πράγματα. Πρέπει νὰ φύγης, ὅπωςδήποτε κι' ἐσύ μαζί μὲ τὸ Ζάμπια καὶ μὲ τὴ Λιλιουβάνη.

Ἡ Βελιού φάνηκε στὸ τέλος νὰ ὑποχωρή.

— Καλὰ, εἶπε. Θὰ πάω μὲ τὴ Λιλιουβάνη στὸ λιμανάκι μὲ τὶς φοινικιές κι' ἐγώ.

— Ἐτσι θὰ εἶμαι ἥσυχος, εἶπε μὲ ἀνακούφιση ὁ Ντούγκλας.

Ἐκανε νὰ φύγῃ. Ἐφνικὰ γύρισε πίσω. Στάθηκε μπροστὰ στὴ Λιλιουβάνη, βίθισε τὰ γαλανά του μάτια στὰ δακρυσμένα τὰ δικά της.

— Λιλιουβάνη, εἶπε σιγά. Δὲν ξέρω πὼς θαρροῦναι τὰ πράγματα. Δὲν ξέρω ἂν θὰ ξαναἰδωθούμε...

— Ντούγκλας! φώναξε ἡ κοπέλλα. Ὁ ἄλλος κινεῖται πὼς θὰ πεθάνῃς ἐσύ...

— Ὄχι, ὄχι, μὴ φοβάσαι γιὰ μένα. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲ θαρρῶ μαζί μὲ τὸ Ζάμπια...

Εἶναι ἀδύνατον νὰ πεθάνῃς, τὸ καταλαβαίνει.

— Τότε, τί θὰ κάνης ἐσύ;

— Ἐγώ; Ἡ θέσι μου εἶναι ὅπωςδήποτε ἐδῶ. Θὰ μένω. Δὲν θὰ ξαναἰδωθούμε ποτέ, Λιλιουβάνη! Σοῦ εὐχομαι νὰ ζήσης εὐτυχισμένη. Κι' ὅπως καὶ ναρθῶναι τὰ πράγματα, νὰ λές μέσα σου πὼς ὁ Ντούγκλας ξέχασε τὸ καθήκον του γιὰ μιὰ στιγμή μονάχα. Καὶ πὼς βρῆκε τὸν τρόπο νὰ ξεπληρώσῃ τὸ σφάλμα του, Λιλιουβάνη...

Τὰ χεῖλιά του τρεμούλιασαν. Καὶ πρὶν προφθάσῃ ἡ κοπέλλα νὰ καταλάβῃ καλὰ καλὰ τί ἤθελε νὰ τῆς πῇ, ἔφυγε βιαστικά.

Στὸ κελλὶ τοῦ μελλοθανάτου

Ἡ νύχτα εἶχε προχωρήσει. Εἶχε πέσει βαρεῖα, μολυβένια, στὴν πεντάμορφη χώρα. Τὸ φεγγάρι ἦταν τυλιγμένο σὲ ἀτμούς κοκκινωπούς, λές μ' ἕνα στεφάνι αἵμα. Κι' οἱ γυναῖκες πού σαγρυπνοῦσαν τρεμμένες πίσω ἀπὸ τοὺς φράχτες τοὺς, τὸ κτύπαζαν καὶ ψιθύριζαν:

— Αἷμα! Εἶναι τὸ αἷμα τοῦ ἁμοιροῦ

τοῦ Ζάμπια πού ἀνεδαίνει κιόλας τὸν οὐρανό...

Κανένας δὲν ἔκλεισε μάτι αὐτὴ τὴ νύχτα. Ὅλοι ἐκλαίγαν τὸ ἀτυχο παλληκάρι. Ἐχθροὺς δὲν εἶχε ὁ Ζάμπια. Κι' οἱ νεοὶ ἀκόμα πού πολλές φορές εἶχαν παραγκωνιστῇ ἀπὸ τὶς κοπέλλες γιὰ χατήρι του, τὸν ἀγαποῦσαν. Γιατί ἦταν πάντα εὐθύμος καὶ καλὸς καὶ γλυκομιλητός. Ἐτσι τὴ νύχτα αὐτὴ τὴς αγωνίας του, τὴν περνοῦσαν μὲ τὴν ἴδια ἀγωνία ὅλοι. Κι' οἱ κουνέντες γίνονταν ψιθυριστές:

— Μαύρα χρόνια πλάκωσαν, μαύρα! Τὰ καλύτερα παλληκάρια μας πᾶνε χαμένα!

— Ὁ Χίτο, θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸν καῦμό του. Αὐτὸς πρῶτος πῆγε καὶ κατάγγειλε τὸ παιδί του.

— Ἡ Καχουμάνω δὲμος τούταξε πὼς μονάχα θὰ τὸ φοβέριζε.

— Εἶναι τίγρις αἰμοδόρα ἡ Καχουμάνω! Δὲν ἔπρεπε νὰ πιστέψῃ στὰ λόγια της.

— Θὰ πεθάνουν ἀπὸ τὸν καῦμό του κι' ὁ Χίτο κι' ἡ Φλόγιο...

— Ἐρετε τί κάνουν;

— Εἶναι κλεισμένοι στὸ σπῆτι τους καὶ βογγάνε, πὺν νὰ οἰαγίζονται οἱ πέτρες.

— Ὁ Χίτο σύρθηκε στὰ πόδια τῆς Βασίλισσας. Στὸ τέλος τὸν ἐβγαλάν ἐξω οἱ στρατιῶτες...

— Ἡ Καχουμάνω μισεῖ τὸ Ζάμπια. Εἶχε ὀρκιστῇ νὰ τὸν θανατώσῃ.

— Δύστυχο παλληκάρι! Δύστυχο!

Οἱ γυναῖκες ἐκλαίγαν, οἱ κοπέλλες ἐνοιοῦσαν μαχαίρια νὰ τοὺς ξεσχίζουν τὴν καρδιά κι' οἱ ἄντρες δάγκωναν τὰ μουστάκια τους κι' ἦταν πικραμένοι...

Τὸ φεγγάρι, μὲ τὸ ματωμένο του στεφάνι, ἀνέβαινε στὸν οὐρανό. Ἡ θάλασσα ἦταν ὀλόμαυρη, βαρεῖα, μολυβένια. Τίποτα δὲν κουνιόταν. Λές κι' ὁ ἀέρας εἶχε πῆξει, εἶχε γίνῃ μολυβὶ βαρὺ κι' αὐτός. Λές κι' ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, κι' ὀλόκληρη ἡ Πλάσι, πεοῖμεναν τὸ θάνατο.

Ὁ Ζάμπια στὸ κελλί του, ξαπλωμένος στὴν ψάβα, στήλωνε τὰ μάτια του στὸ φεγγάρι, πού φαίνονταν μὲλὶς ἀπὸ τὴ στενὴ λουρίδα τοῦ παραθύρου.

Ὅλο του τὸ κορμὶ ἦταν μουδιασμένο. Δὲν εἶχε συνέλθει ἀκόμα ἀπὸ τὸ σωματικό μαρτύριο. Ἀλλὰ τὸ ψυχικό μαρτύριο ἦταν σχεδὸν ἀδόσταχτο γιὰ τὸ παλληκάρι.

Καταλάβαινε τώρα πὼς φοβόταν τὸ θάνατο. Εἶχε φθάσει ὡς τὸ κατῶφλι τοῦ θανάτου τὴν προηγούμενη μέρα. Κι' ἀνατρίχιαζε σύγκορμος ὅσο συλλογιζόταν πὼς αὐ-

ριο, μὲ τὴν αὐγὴ, ἕνα βαρὺ καὶ κόφτερ σπαθί, θάπεφτε στὸ λαιμό του, θὰ χώριζε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ κορμὶ του. Ἐβλεπε μὲ τὰ μάτια μεγαλωμένα ἀπὸ τὴ φρίκη, μέσα στὸ σκοτάδι, τὸ κεφάλι του νὰ κυλά, τὸ κορμὶ του νὰ σφαδάζῃ. Ποτέ δὲν εἶχε ἰδῇ στ' ἀλήθεια τέτοιο φρικτὸ θέαμα. Μὰ ἡ φαντασία του ζωτάνεψε τὴν ἀπείσια εἰκόνα. Καὶ συλλογιζόταν τὰ λόγια τοῦ Ντούγκλας:

— Σὲ τέτοιες στιγμές, μπορεῖ νὰ σπλῆν τὸ μυαλό τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐσφιγγε τὰ δόντια του καὶ μάζευε ὅλη του τὴν ὑπερφάνεια γιὰ νὰ βαστάξῃ.

— Δὲν πρέπει νὰ καταλάβῃ πὼς φοβάμαι ἡ Καχουμάνω, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε μέσα του. Πρέπει, τὴν τελευταία στιγμή μου, νὰ δῇ στὸ πρόσωπό μου τὴν περιφρόνησι καὶ τὸ μίσος. Δὲν πρέπει νὰ μὲ δῇ νὰ λυγίζω.

Γιὰ λίγη ὥρα, ἡ σκέψι αὐτὴ τοῦδινε δύναμι πάλι. Μὰ, μόλις συλλογιζόταν τὴ Λιλιουβάνη, ὅλο του τὸ θάρρος ἔσβυε.

— Δύστυχη! Δύστυχη! ἔλεγε καὶ ξανάλεγε. Θὰ πεθάνῃς κι' ἐσύ, τὸ ξέρω. Γιατί, γλυκό μου λουλούδι, νὰ ὑποφέρῃς τόσο γιὰ τὴν ἀγάπη μας...

Πότε-πότε τὸ μυαλό του πετοῦσε καὶ στοὺς γονιούς του. Τὰ μάτια του δάκρυζαν στὴ θύμησι τῆς μάνας του. Μὰ ἡ καρδιά του σκληραίνει, ὅταν συλλογιζόταν τὸν πατέρα του.

— Ἀσπλάχνε πατέρα, κι' ἀπλήστε, ἔλεγε, παντρεύεμαι μὲ τὴν πρὶν πλούσια γῆ τοῦ κόσμου, μὲ τὴ γῆ. Τώρα εἰσὶ εὐχρηστέμενος;

Ἐτσι χτυπιόταν ἡ σκέψι τοῦ ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ βογγᾷ μόνος του στὸ μισοσκόταδο, ὅταν ἀνοίγῃ ἡ πόρτα του. Ἀμέσως ἀναγνώρισε τὸ Ντούγκλας καὶ πετάχτηκε, σὰν νὰ τὸν εἶχε δαγκώσει φίδι.

— Ἡθελε, καλότερα; φώναξε μὲ μίσος. Ἐξω! Ποιὸς σὲ κάλεσε; Ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια;

— Ζάμπια, ἀποκρίθηκε ὁ Ντούγκλας, σιγά μὰ σταθερά. Μὴν κάνης ἐτσι, μὴ φωνάζῃς. Σοῦ φέρνω παρηγορία καὶ δὲν πρέπει νὰ μὲ δεχθῇς μὲ κακία.

Ὅλη ἡ λύσσα τοῦ μελλοθανάτου ξεσπάσε στὸ νεαρὸ ἱεραπόστολο. Ἡ φωνὴ του ἀκούστηκε μαγισσική:

— Ἐξω! Ἐξω! Αὐτὸ δίδασκε ἡ θρησκεία σας; Πὼς δὲν πρέπει ν' ἀφίστετε ἕναν ἄνθρωπο νὰ πεθάνῃ ἥσυχος; Τί δούλεψα ἔχως ἐδῶ μέσα; Τί δουλειὰ ἔχω ἐγὼ μὲ τὸ Θεό σου; Ἀσε με νὰ προσευχηθῶ στὸ δικό μου θεό. Δὲν θέλω ν' ἀκούσω οὔτε λέξι.

— Ζάμπια, πρέπει νὰ μ' ἀκούσης! εἶπε μὲ ἀπελπισία ὁ Ντούγκλας.

Τότε, σὰν τρελλός, νύμπε ἀπάνω τοῦ ὁ κατῶδους. Τὸν ἀπαξε ἀπὸ τοὺς ὤμους, τὸν τύνανε.

— Θέλεις νὰ σὲ σκοτώσω;... φώναξε βραχνά. Θέλεις νὰ δοκιμάσῃς τὴ δύναμι τῶν χειρῶν μου; Ἐννοία σου, καὶ ἐτοίμος θάνατος ἀκόμα, ἔχω πρὶν πολλὴ δύναμι ἀπὸ σένα.

Τὴν πρῶτη στιγμὴ ὁ Ντούγκλας κλονίστηκε. Δὲν περίμενε αὐτὴ τὴν ἐπίθεσι.

Ἐπειτα, ἔαφνικὰ, ὀρθώθηκε. Καί, μὲ τὰ χέρια τόσο δυνατά, πού δὲν θὰ μπορούσε ποτέ νὰ τὸ περιμένη κανεὶς ἀπὸ τὸν ἀνυπόθετο ἄνθρωπο, ἀσπάξε τὰ χέρια τοῦ Ζάμπια τὸν ἀνέκαψε νὰ σταθῇ ἀκίνητος.

— Τρελλέ! τοῦ ψιθύρισε. Τί φωνάζεις; Ἐπειδὴ ν' ἀναστατώσῃς τὴ φυλακή; Ἐπειδὴ νὰ θοῦναι ὁ φρουρὸς νὰ μὲ γλυτώσουν;

— Νάρθουναι, καὶ μὲ γλυτώσουν ἐμένο ἀπὸ τὴν παρουσία σου, ἀποκρίθηκε λαχναρισμένος ὁ νέος.

— Σῶπα, τρελλέ! Ἡρθα γιὰ νὰ σε σώσω. Ἡρθα νὰ σε βοηθήσω νὰ δραπετεύσῃς.

Ἐμεινὰν κάμποση ὥρᾱ οἱ δύο νέοι νὰ κυττάζονται. Δύσπιστα στὴν ἀρχή, ὁ Ζάμπια. Ἐπειτα, ὅσο ἔβλεπε τὴ σοβαρὴ μαντιὰ τοῦ νέου, τόσο τὰ χέρια του χαλαρώνουνταν. Στὸ τέλος ψιθύρισε:

— Ἄν δὲν τρελλάθης, δὲν ξέρω τί σημάζουν τὰ λόγια σου. Πὼς εἶναι δυνατόν νὰ μὲ σώσης;

— Μ' ἕνα ὑψόν πολύ ἀπλό:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕ 2 Ἡ συνέχεια

Τὸ 1937, ἱδρύθηκε μία ὁργάνωσι, μὲ τὸν τίτλο «Θεοὶ γονεῖς», πού εἶχε κύριον σκοπὸ νὰ βοηθῇ τὰ παιδικία, πού δὲν είχαν γονεῖς καὶ πού ἦταν δυστυχισμένα.

Διὰ μέσου τῆς ὁργανώσεως αὐτῆς, τὰ άτομα πού θέλουν νὰ βοηθήσουν κανένα ἀπ' τὰ παιδικία αὐτά, μποροῦν νὰ τὸ «υιοθετήσουν οικονομικῶς», ὀρίζοντας ἕνα ἐλάχιστο ποσὸ μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ἐξασφαλιζόταν ἡ συντήρησι καὶ ἀποκατάστασί του γιὰ ἕνα χρόνον.

Μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ τὸ «υιοθετημένο» παιδί θὰ ἔχῃ τροφή, ρούχα, εἰδικὴ ἱατρικὴ περιθαλψι, ψυχαγωγία καὶ μιὰ εὐκαιρία νὰ παρακολουθῇ σχολικὰ μαθήματα. Οἱ «γονεῖς» καὶ τὸ «υιοθετημένο» παιδί, ἐφοδιάζονται μὲ φωτογραφίες καὶ πληροφορίες, πού ἀφοροῦν καὶ τοὺς δύο, καὶ παρακινούνται νὰ γράφουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον μιὰ φορὰ τουλάχιστον τὸν μῆνα. Εἰδικὴ ὑπηρεσία στὴν ὁργάνωσι, μεταφράζει ὅλη τὴν ἀλληλογραφία πού γίνεται μεταξὺ γονέων καὶ παιδιῶν, πού δὲν μιλοῦν τὴν ἴδια γλῶσσα.

Ἀπ' τὴν ἀλληλογραφία αὐτὴ ἀνεπτύχθησαν σ' ὅλο τὸν κόσμον ὁτένιοι προσωπικοὶ δεσμοί, σὰν ἐκείνους πού υπάρχουν μέσα στοὺς κόλπους μιᾶς οἰκογένειας. Γιατί, ὅπως εἶπε ὁ διευθυντὴς τοῦ Ευρωπαϊκοῦ Προγράμματος, Φρέντ Μείζον, «ὅταν ἀνακατεύεσαι μὲ παιδικία, δὲν μπορεῖς ἔπειτα νὰ τὰ ἐγκαταλείψης».

Μὲ τὴ στοργὴ καὶ ἀλληλεγγύη πού διακρίνει τοὺς πραγματικούς γονεῖς, πολλὲς οἰκογένειες στέλνουν στὰ θετὰ αὐτὰ παιδικία χρήματα, ἱματισμὸ καὶ παιγνίδια. Ἄλλοτε πάλι ἀναλαμβάνουν μὲ δικά τους ἐξοδα νὰ τοὺς προμηθεύουν τεχνιτὰ μέλη ἡ μάτια ἡ ὠριμένα βασικά εἶδη, πού τὰ ὀρφανὰ αὐτὰ τὸν πόλεμον δὲν είχαν ποτέ στὴ ζωὴ τους.

«Δὲν μπορεῖτε νὰ φανταστῇτε τὴ χαρὰ μου, ὅταν ἔμαθα πὼς μου στέλνετε ἕνα μικρὸ κρεβατάκι», ἔγραψε ἕνα μικρὸ κοριτσάκι στοὺς θετοὺς γονεῖς του. «Ἦταν ἡ πιὸ θερμὴ εὐχὴ πού ἔκανα καθε μέρα στίς προσευχές μου. Εἶχα ἀρχίσει νὰ ἀπογοητεύωμαι, ὅτα, ἔαφνικὰ ἔμαθα πὼς τὸ ὄνειρό μου ἐπρόκειτο νὰ ἐκπληρωθῇ ἀπὸ σας», κατέληγε τὸ παιδί αὐτὸ πού σ' ὅλη του τὴ ζωὴ κοιμότανε καταγῆς.

Οἱ θετοὶ γονεῖς, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὑλικά δῶρα, προσέφεραν στὰ ὀρφανὰ καὶ κάτι πολυτιμώτερο: Ἀποκατέστησαν σ' αὐτὰ τὰ πλάσματα τὴν ἐμπιστοσύνη. Ἀντὶ γιὰ φόβο, δημιούργησαν μέσ' στὴν ψυχὴ τους ἀγάπη καὶ κατανοήσι.

Μὲ τὴ στοργὴ καὶ ἀλληλεγγύη πού διακρίνει τοὺς πραγματικούς γονεῖς, πολλὲς οἰκογένειες στέλνουν στὰ θετὰ αὐτὰ παιδικία χρήματα, ἱματισμὸ καὶ παιγνίδια. Ἄλλοτε πάλι ἀναλαμβάνουν μὲ δικά τους ἐξοδα νὰ τοὺς προμηθεύουν τεχνιτὰ μέλη ἡ μάτια ἡ ὠριμένα βασικά εἶδη, πού τὰ ὀρφανὰ αὐτὰ τὸν πόλεμον δὲν είχαν ποτέ στὴ ζωὴ τους.

«Δὲν μπορεῖτε νὰ φανταστῇτε τὴ χαρὰ μου, ὅταν ἔμαθα πὼς μου στέλνετε ἕνα μικρὸ κρεβατάκι», ἔγραψε ἕνα μικρὸ κοριτσάκι στοὺς θετοὺς γονεῖς του. «Ἦταν ἡ πιὸ θερμὴ εὐχὴ πού ἔκανα καθε μέρα στίς προσευχές μου. Εἶχα ἀρχίσει νὰ ἀπογοητεύωμαι, ὅτα, ἔαφνικὰ ἔμαθα πὼς τὸ ὄνειρό μου ἐπρόκειτο νὰ ἐκπληρωθῇ ἀπὸ σας», κατέληγε τὸ παιδί αὐτὸ πού σ' ὅλη του τὴ ζωὴ κοιμότανε καταγῆς.

Οἱ θετοὶ γονεῖς, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὑλικά δῶρα, προσέφεραν στὰ ὀρφανὰ καὶ κάτι πολυτιμώτερο: Ἀποκατέστησαν σ' αὐτὰ τὰ πλάσματα τὴν ἐμπιστοσύνη. Ἀντὶ γιὰ φόβο, δημιούργησαν μέσ' στὴν ψυχὴ τους ἀγάπη καὶ κατανοήσι.

ΟΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ

Μία φιλανθρωπικὴ ὁργάνωσι γιὰ ὀρφανὰ καὶ δυστυχισμένα παιδικία

Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδικία είχαν ἀκρωτηριασθῇ καὶ στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχὴ. Ἀς πάρουμε ὡς παράδειγμα τὴ Βαρβάρα Νικολή, 11 χρονῶν, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, πού παραμορφώθηκε ἀπὸ θρᾶσμά οὐδὶος καὶ εἶχε σχεδὸν χάσει τὸ φῶς της.

Τὸ 1948, ἡ Ἀμερικανίδα ἡθοποιὸς Ταλλούλα Μπάνκιντ ἐνδιαφέρθηκε γι' αὐτὴν κι' ἐγίνε θετὴ μητέρα της. Σήμερα, ἔπειτα ἀπὸ πέντε ἐγχειρήσεις, ἔχουν ἀποκατασταθῇ ὁ θάλας πού ἔπαθε τὸ πρόσωπό της, ἀνεκτίσε κάπως τὴν ὄρασι της στὸ ἕνα μάτι καὶ εἶχε γυάλινο μάτι στὴ θέσι ἐκείνου πού ἔχασε. Στὸ μεταξύ, ἔχει ἐκπαιδευτὴ ὡς μασεῖ καὶ θὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ κερδίξῃ τὸ ψωμί της.

Ἡ Ταλλούλα Μπάνκιντ καὶ ἡ «κόρη» της στάθηκαν πρὶν τυχερές ἀπὸ τὶς περισσότερες θετὲς οἰκογένειες, πού δὲν καταφεραν νὰ συναντήσουν τὰ παιδικία τους. Γιατὶ αὐτὲς οἱ δύο κατῶρθουν νὰ συμπληρώσουν τὴν ἀλληλογραφία τους μὲ ἀρκετὲς συναντήσεις.

Ἡ Ἀμερικανίδα ἡθοποιὸς θ' ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὸ ρόλο τῆς «θετῆς» μητέρας, μόλις διαπιστώσῃ πὼς τὸ «παιδί» της δὲν εἶχε πιά ἐπείγουσα ἀνάγκη βοήθειας.

Ἡ Βαρβάρα, δὴλωσε ἡ Ταλλούλα Μπάνκιντ, μοῦ γράφει πὼς εἶναι γερὴ, εὐτυχισμένη καὶ μὲ ἀποζητᾷ τόσο, ὅσο κι' ἐγώ. Δὲν ξέρω πότε θὰ τὴν ξαναδῶ. Ἐκεῖνο ὅμως πού ξέρω εἶναι, ὅτι δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ποτέ. Μοῦ ἔδωσε μιὰ καινούργια προσωπικὴ στὴ ζωὴ μου.

Ἡ Ἀμερικανίδα ἡθοποιὸς συγκαταλέγεται στὰ 5.000 άτομα, τὰ ὁποῖα στίς Ἡνωμένες Πολιτεῖς συνέβαλαν στὴν ἐνίσχυσι τῶν θετῶν παιδιῶν, εἴτε μὲ τὴν «υιοθετήσι», εἴτε μὲ συνεισφορὰς στὸ γενικὸ ἔρανον, ἀπὸ τὸν ὁποῖο συντηρεῖται ἡ ὁργάνωσι.

Ἄλλοι πάλι στέλνουν σ' αὐτὴ τὴν ὁργάνωσι δῶρα καὶ χρήσιμα εἶδη, γιὰ νὰ διανεμηθῶν στὰ παιδικία καὶ στίς οἰκογένειές τους.

Ἡ Ἀμερικανίδα ἡθοποιὸς συγκαταλέγεται στὰ 5.000 άτομα, τὰ ὁποῖα στίς Ἡνωμένες Πολιτεῖς συνέβαλαν στὴν ἐνίσχυσι τῶν θετῶν παιδιῶν, εἴτε μὲ τὴν «υιοθετήσι», εἴτε μὲ συνεισφορὰς στὸ γενικὸ ἔρανον, ἀπὸ τὸν ὁποῖο συντηρεῖται ἡ ὁργάνωσι.

Ἄλλοι πάλι στέλνουν σ' αὐτὴ τὴν ὁργάνωσι δῶρα καὶ χρήσιμα εἶδη, γιὰ νὰ διανεμηθῶν στὰ παιδικία καὶ στίς οἰκογένειές τους.

Ἡ Τσάι Γιούγκ Τζά ἔχασε τὸν πατέρα της καὶ τοὺς συγγενεῖς της στὴ Ν. Κορέα. Ἡ ὁργάνωσι τῶν θετῶν γονέων τὴν ἔχει ἀναλάβει τώρα ὑπὸ τὴν προστασία της.



Ὁ Ἀλμπέρτο ντὶ Ράκο καὶ ὁ «θετὸς» πατέρας του, ὁ γνωστὸς Ἀμερικανὸς καλλιτέχνης καὶ ραδιοφωνικὸς καὶ τῆς τηλεοράσεως Ἀρτ Λινκλετὲρ ἀπολαμβάνουν μιὰ τυπικὴ οἰκογενειακὴ βραδυά. Ὁ Ἀλμπέρτο εἶναι ἱταλὸς καὶ ὀρφανὸς πολέμου. Υιοθετήθηκε δὲ ἀπὸ τὸν κ. Λινκλετὲρ μεθυσ τῆς ὁργανώσεως τῶν θετῶν γονέων. Ὁ θετὸς «πατέρας» ἐπισκέφθηκε τὸν γιόιο του σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ταξίδια του στὴ Ρώμη.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο μεμονωμένα άτομα ἡ οἰκογένειες, πού ἀναλαμβάνουν στὴν προστασία τοὺς τέτοια θύματα. Ὑπάρχουν ἀκόμα καὶ σχολεῖα, Πανεπιστήμια, λέσχες, ἐπιχειρήσεις, πού παροῦν μέρος στὴν υιοθετήσι ἐνὸς ἡ περὶ σὺν τῶν τέτοιων παιδιῶν.

Διακόσια μέλη τοῦ πληρώματος τοῦ ἀμερικανικοῦ πολεμικοῦ «Τζόρτζ Ε. Ντέιβις», υιοθετήσαν ἕνα ὀρφανὸ κοριτσάκι, υιοθετήσαν τὸν πλοῖο, τὰ μεταφράζαν καὶ τὰ τοποθετοῦσαν στὸν πίνακα τῶν δελτίων πληροφοριῶν τοῦ πλοίου ἡ τὰ διάβαζαν στὸ πρῶτό προσκλητήριο. Αὐτὸ τὸ μέτρο κρίθηκε ἀναγκαῖο, γιὰ τὸ πρῶτο τῆς γράμματος, περνώντας ἀπ' τὰ χέρια τοῦ ἐνὸς ἀναδόχου στὸν ἄλλο, ἐγίνε...

...κουρέλι!

Ἀπαντώντας στὴ Μαρία ὁ κυβερνήτης τοῦ σκάφους, ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«Ὅλοι μας τρέφουμε ἰδιαίτερη ἀγάπη γιὰ σένα, ὡσαν καθένας ἐδῶ μέσα νὰ σ' εἶχε δικὴ του κόρη. Ἐχεῖς, λοιπόν, πολλὰ εἶδη «πατερούληδες», πού ἀνήκουν σ' ὅλα τὰ χρώματα τοῦ ἀνθρώπινου γένους καὶ σ' ὅλες περίπτωσις ἐθνικότητας καὶ θρησκείας».

Οἱ θετοὶ γονεῖς τῆς μικρῆς Ἰταλίδας, πού ἡ μέση ἡλικία τοὺς δὲν ἦταν πέρα ἀπὸ 19 χρονῶν, ἔκαναν ἔρανο μετὰ-εἰς τοὺς, γιὰ νὰ τὴν φέρουν στίς Ἡνωμένες Πολιτεῖς καὶ νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ, ὅταν τὸ πλοῖο τοὺς θὰ προσέγγιζε σὲ κανένα λιμάνι.

Ἡ προστασία στὰ πολεμοπαθῇ παιδικία δὲν περιορίζεται μόνο στὰ ὀρφανὰ, ἀλλὰ καὶ σ' ἐκεῖνα πού ἔχουν ἀνάγκη μιᾶς εἰδικῆς περιθαλψείας.

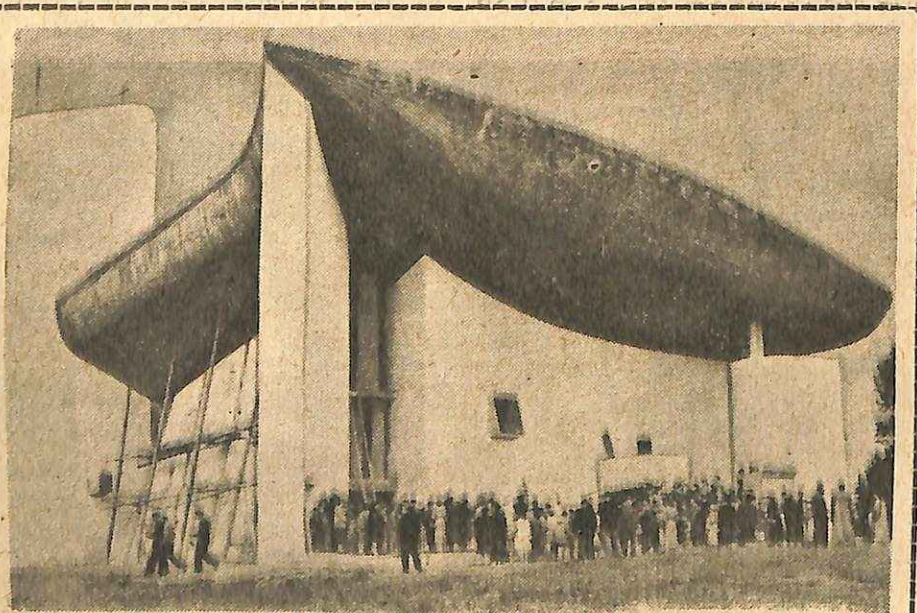
Σὲ κάθε χώρα, ὅπου λειτουργεῖ ἡ ὁργάνωσις θετῶν γονέων, ὑπάρχει ἕνα ἐπιτελεῖο ἀπὸ εἰδικευμένους ὑπαλλήλους, πού ἐρευνᾷ τὴν περίπτωσι κάθε τέτοιου παιδιοῦ.

Μὲ τὴν προστασία τῆς ὁργανώσεως τὰ παιδικία μαθαίνουν ἕνα χρήσιμο ἐπάγγελμα, πού θὰ τοὺς ἐξασφαλίσῃ ἀργότερα τὴν ἀνεξαρτησία τους.

Ἀπὸ τὸ 1937 μέχρι σήμερα, 76.000 παιδικία βρῆκαν τὴν υγεία καὶ τὴν ἀσφάλειά τους, χάρις σ' αὐτὴν τὴ διεθνή ὁργάνωσι.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ, 10.000 περίπου παιδικία βρίσκονται κατὰ ἀπὸ τὴν προστασία της.

Τὸ πρόγραμμα τῶν θετῶν γονέων ἐπιδιώκει, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὑλικὴ βοήθεια, νὰ δώσῃ στὰ παιδικία αὐτὰ καὶ τὴν ἀγάπην τῆς μητέρας, τὴν προστασία τοῦ πατέρα, καὶ τὴ φιλία τοῦ ἀδελφοῦ.



Η ΓΑΤΑ θησαυρός

Τὰ ρουμπίνια τῆς εὐνοουμένης
τοῦ Σουλτάνου

Υπάρχει ἴσως κάποιος, σὲ κάποιο-
σπίτι — πιθανώτατα στὴν Ἀγγλία
— μιά γάτα ἀπὸ πορσελάνη, ποὺ
ἀξίζει 100.000 λίρες!

Ίσως νὰ βρίσκεται ἀπὸ χρόνια
πάνω στὸ μάρμαρο κάποιου τζα-
κιού, ἢ ραγισμένη καὶ ξεχασμένη σὲ
κάποια ἀραχνιασμένη καὶ σκονισμέ-
νη σοφίτα... Κάθεται στὰ πιασινά
τῆς πόδια, μὲ τὴν γύρω τὴν οὐρά
τῆς γύρω ἀπ' αὐτά, ἔχει ἑνα κιτρι-
νωτὸ καφέ χρώμα καὶ ὕψος 20 πόν-
των ἀπὸ τὴ βασι τῆς δὲ τὴν ἀκρὴ
τῶν αὐτιῶν τῆς, καὶ εἶναι σημαδε-
μένη ἀπ' τὸ ἐργαστάσιο στὸ κάτω
μέρος τῆς μ' ἑνα μικρὸ Χ.

Ὅποιος ἔχει ἑνα τέτοιο μιμπε-
λὸ στὸ σπίτι του, ἂς κυττάξῃ τὰ
μάτια τῆς γάτας. Ἄν εἶναι κόκκινα
καὶ γυαλιστερά, μπορεῖ νάιναι ρουμ-
πίνια! Τὰ δύο μεγάλα δηλαδὴ ρουμ-
πίνια, ποὺ χάθηκαν πρὸ 400 ἐτῶν
ἀπ' τὸ χαρμὶ τοῦ σουλτάνου Σου-
λεϊμὰν τοῦ Μεγαλοπρεποῦς!

Ἡ εὐνοουμένη του, ποὺ τὰ φοροῦ-
σε στὰ σκουλαρίκια τῆς, στραγγα-
λίσθηκε στὸν ὕπνο τῆς. Κι' ὁ φονῆς
ἐκλεψε τὰ ρουμπίνια.

Ἀργότερα, τὰ δύο πολύτιμα
ρουμπίνια, ξαναεμφανίσθηκαν στὴν
αὐλὴ τοῦ Λουδοβίκου 15οῦ τῆς Γα-
λίας. Τώρα στολίζουν ἑνα θαυμάσιο
κολλίε, ποὺ μεγάλωνε τὴν ὀμορφιά
τῆς περιφημῆς Κυρίας Πομπιδούρ.

Υστερα πούληθηκαν σ' ἑνα Ρώ-
σο ἀριστοκράτη. Πέρασαν ἀπὸ χερί
σὲ χερί.

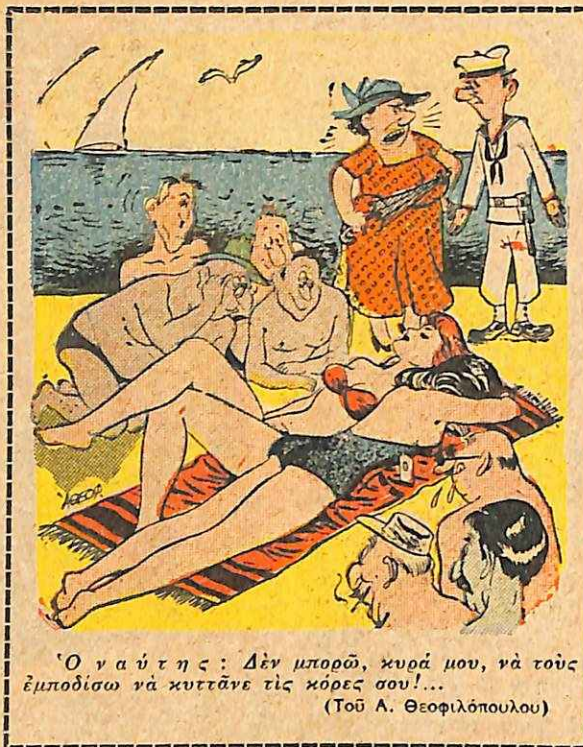
Πρὸ 60 ἐτῶν, στολίζουν τὴν ὠραία
σύζυγο ἑνὸς βιομηχάνου τοῦ Βερο-
λίνου. Μιά νύχτα, τὰ κλέψανε — γιὰ
δεύτερη φορὰ στὴν ἱστορία τους. Ὁ
λειτουργὸς εἶχε εἰσχωρήσει στὸ σπίτι
τοῦ βιομηχάνου ἀπὸ ἑνα φωτα-
γωγὸ τῆς στεγῆς. Αὐτὴ ἡ μέθοδος
ἐνεργείας του ὑπέδειξε στὴν ἀστυ-
νομία πὼς ἐπρόκειτο γιὰ τὸν περι-
δότη Κλέφτη κομμνημάτων Κλάους
Γκούντεν.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐξακρίβωσαν κα-
τόπιν, ὅτι ὁ Γκούντεν εἶχε δεῖξει τὰ
ρουμπίνια σὲ κάποιο σύντροφό του.
Ἐφασάν, λοιπόν, ἀνακαλύψαν τὰ ἱ-
χνη του, κι' εἵπεται ἀπὸ ἑνα περι-
πετειώδες κυνήγι στὶς σκεπὲς τῶν
σπιτιῶν, ἀναγκάσθηκαν νὰ τὸν πυ-
ροβολήσουν, γιὰτὶ ἐπιχειροῦσε νὰ
φεύγῃ. Οἱ σφαῖρες τὸν ἀφῆσαν στὸ
τόπο. Τὰ ρουμπίνια ὅμως δὲν βρέ-
θηκαν πούθενά.

Ἡ ἐταιρεία ποὺ τὰ εἶχε ἀσφαλί-
σει, ἀνέθεσε τότε στοὺς ἰδιωτικούς
τῆς ντετέκτιβ νὰ τ' ἀναζητήσουν. Ἐ-
κείνοι ἐξεφάνισαν κάθε λεπτομέρεια
τῆς ζωῆς τοῦ Γκούντεν. Ἐπειτα ἀπὸ
3 ἐτῶν προσπάθειες, ἔμαθαν ἐπιτέ-
λους πὼς εἶχε παραγγεῖλει μιά πορ-
σελάνη γάτα σ' ἑνα ἐργαστάσιο
τέτοιων εἰδῶν, κοντὰ στὸ σπίτι του.
Ἐπεί, δώσει δὲ δύο κόκκινες «χάν-
τρες», γιὰ νὰ τὶς βάλουνε γιὰ μάτια
στὴ γάτα.

Τὸ ἐργαστάσιο σημάδεψε τὴ γά-
τα αὐτὴ μ' ἑνα μικρὸ Χ, γιὰ νὰ
διακρίνεται ἀπ' τὶς ἄλλες τῆς ἰδίας
«παρτίδας». Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Γκούν-
τεν δὲν φάνηκε πιά γιὰ νὰ τὴν πα-
ραλάβῃ — γιὰτὶ εἶχε σκοτωθῇ, ὅ-
πως εἶπαμε — τὴν ἔστειλαν, μαζί μὲ
πολλές ἄλλες ὁμοίες, στὴν Ἀγγλία.

Οἱ ντετέκτιβ τῆς ἀσφαλιστικῆς ἐ-
ταιρείας τὴν ἀναζητήσαν κι' ἐκεῖ σὲ
καταστήματα καὶ σὲ σπίτια. Ἀλλὰ
δὲν τὴν βρῆκαν πούθενά. Ἰσως νὰ
σπασε ἀπὸ καιρὸ καὶ νὰ πετάχτηκε
στὰ σκουπίδια. Μὰ ἴσως καὶ νὰ ὑ-
πάρχῃ ἀκόμη κάποιος, κρύβοντας τὸ
μοστικὸ τοῦ θησαυροῦ τῆς!



Ὁ ν α ὕ τ η ς : Δὲν μπορῶ, κυρά μου, νὰ τοὺς
ἐμποδίσω νὰ κυττᾶνε τίς κόρες σου!...
(Τοῦ Α. Θεοφιλόπουλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΔΙΨΑ

Στὸ δάσος, ἀναμαλλιασμένη
ἔτρεχες κι' ἦσουν κουρασμένη
κι' ὅπως ἐδίψασες λιγάκι
κι' ἐνοιώσες κάμμα φλογερὸ,
κάποια στιγμή, σ' ἑνα ρυάκι,
σταμάτησες, νὰ πῆς νερό.

*

Κι' ἄλλη φορὰ σ' ἑνα λειβάδι,
κάποιο θερμὸ κι' ὠραῖο βράδυ
ποὺ τρέχοντας παίζογελοῦσες
— θυμάσαι ἐκείνον τὸν καιρὸ; —
σ' ἑνα πηγάδι σταματοῦσες
καὶ τράβαγες, νὰ πῆς νερό.

*

Κι' ἄλλη φορὰ, σὲ μιά ἐκδρομὴ μας
ποὺ ἦσουν καὶ σὺ μαζί μας,
σὲ μ' ἑνα πηγὴ παραμυθένια
πούβγαζε κρύσταλλο νερό,
ἔσκυψες μόνη, δίχως ἐννοια
κι' ἦπιες νεράκι δροσερό.

*

Ὅπου κι' ἂν εἶσαι καὶ διψᾷς
οὔτε στιγμὸν δὲν θὰ χάσης,
μὰ πάντοτε θὰ βρῆς νερό,
νὰ ξεδιψᾷς αὐτὸ τὸ στόμα
γι' αὐτὸ καὶ τ' ὁμορφὸ σου χρώμα
φαίνεται τόσο δροσερό.

*

Κι' ἐγώ... ἐγὼ ποὺ ὠρισμένως
χρόνια γυρίζω διψασμένος,
ποτὲ γιὰ τυχὴ μου καλὴ,
ἄτο καὶ νὰ σὲ καλοπιάσω
δὲν βρῆκα γιὰ νὰ ξεδιψάσω
ἑνα μονάχο σου φιλί.

*

Καὶ μέσ' τὸ κάμμα αὐτοῦ τοῦ κόσμου,
σοῦ λέω κάθε μέρα: Δέ- μου
ἑνα φιλί ποὺ λαχταρᾷ,
ἑνα φιλί ποὺ σὺ νὰ τοῖσώσω,
σὲ μιά στιγμή θὰ ἐντυπωσιώσω
σὰν νάπια ἀθάνατο νερό.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ο «ΠΑΤΕΡΑΣ» τοῦ Μοντεχρήστου

Ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ
Ἀλεξάνδρου Δουμά

Μπορεῖτε νὰ χῶσετε τέσσερα δά-
χτυλά σας στὶς κἀννες ἰσάριθμων
τουφεκιῶν, νὰ τ' ἀνασηκώσετε ἔτσι
καὶ νὰ τὰ κρατήσετε στὸν ἀέρα, ὁ-
ρίζοντάς; Ἡ μπορεῖτε, κρεμασμέ-
νοι μὲ τὰ δύο σας χέρια ἀπὸ ἑνα
μονόχυλο, ν' ἀνασηκώσετε ἑνα ἄλο-
γο, ἀνάμεσα στὰ πόδια σας;

Αὐτοί, λοιπόν, οἱ ἀδελφοὶ ἦσαν εὐ-
κολώτατοι καὶ συνηθισμένοι γιὰ τὸν
πατέρα τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἑνα
Γάλλο δραγὸν μὲ ἥρακλεια δύνα-
μι! Ὁ γυῖός του ὅμως σημεῖωσε
ἐντελὴς διαφορετικὰ κατορθώματα:
Ἐρωτεύθηκε ἀμέτρητες γυναῖκες —
κι' ἀπέκτησε παιδιὰ μὲ τρεῖς ἀπ' αὐ-
τὲς — κι' ἔγραψε ἑνα ἀπίστευτο
ἀριθμὸ μυθιστορημάτων καὶ θεατρι-
κῶν ἔργων.

Μιά καινούργια βιογραφία τοῦ
Δουμά, ποὺ κυκλοφόρησε τελευταία,
γυμνῶν ἀπ' τὸ Γάλλο συγγραφέα
ἄντρε Μωρουά, περιέχει ἑνα σωρὸ
χαριτωμένα ἀνέκδοτά του. Μὰς πλη-
ροφορεῖ π. χ. πὼς, ὅταν ὁ νεαρὸς
Δουμάς ἀποφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ
τὴν ἐπαρχία, ὅπου εἶχε μεγαλώσει
καὶ νὰ παῇ στὸ Παρίσι γιὰ νὰ γνω-
ρίσῃ τοὺς διασημότερους συγγρα-
φεῖς τῆς ἐποχῆς του, δὲν εἶχε καθό-
λου λεφτὰ γιὰ τὸ ταξίδι του. Ἐβγα-
λε ὅμως τὰ ἐξοδα... μὲ τὸν τουφε-
κι του! Σκότωσε δηλαδὴ τέσσερις-
λάγους, δώδεκα πέρδικες καὶ δύο ὀρ-
τύκια καὶ τὰ διέθεσε σὲ διάφορα ἐ-
ξοχικά ξενοδοχεῖα, ἐξασφαλίζοντας
γι' ἀντάλλαγμα τροφὴ καὶ στέγη.

Ἀργότερα, ὅταν εἶχε ἀποκτήσῃ
πιὰ φήμη, γνώρισε τὴν Ἰντα Φερ-
ριέ, μιά ἡθοποιό, ποὺ εἵπαι ἑνα
μικρὸ ρόλο στὸ ἔργο του «Τερέζα».
Ἐνθουσιασμένη ἀπ' τὰ χειροκροτή-
ματα τοῦ κοινού, ἡ Ἰντα εἶπεε στὴν
ἀγκαλιά τοῦ Δουμά, γιὰ νὰ τοῦ
δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνη τῆς. Ἐκείνος
τὴν πῆρε στὸ σπίτι του... καὶ τὴν κράτη-
σε κοντὰ του ἐπὶ 14 χρόνια!

Ἐνα βράδυ, τὴν πῆγε σὲ μιά δε-
ξίωση τοῦ δουκὸς τῆς Ὀρλεάνης. Πί-
στεψε πὼς θὰ περνοῦσαν ἀπαρατή-
ρητοι, μέσα στὸ πλῆθος τῶν προσ-
καλεσμένων. Ἀλλ' ὁ οἰκοδεσπότης
τὸν πρόσεξε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὑπέθετα πὼς δὲν θὰ μοῦ πα-
ρουσιάζατε παρὰ τὴ νόμιμη γυναί-
κα σας...

Κι' ὁ Δουμάς, ὁ φανατικὸς ἐργε-
νης, ὑπακούοντας σ' αὐτὴ τὴν ἐμ-
μέση διαταγὴ τοῦ μέλλοντος βασι-
λέως, παντρεύτηκε τὴν Ἰντα, νομι-
μοποιώντας ἑνα δεσμό 9 ἐτῶν.

Γενναῖος ὁ Δουμάς, ὁ σπᾶταλος, ὁ
Δουμάς βρισκότανε πάντα... χρεωμέ-
νος! Καί, φυσικά, ἔκανε ὅ,τι μπο-
ροῦσε γιὰ νὰ κερδίξῃ ὅσο τὸ δυνα-
τὸν πῖο πολλὰ. Γιὰ τὶς ἐπιφυλλίδες
ποὺ ἔγραφε στὶς ἐφημερίδες «Τύπος»
καὶ «Αἰὼν», πληρωνότανε μὲ τὸ στί-
χο. Εἶχε, λοιπόν, χῶσει στὰ μυθιστο-
ρήματά του κάποιον Γκριμώ, ἑνα λι-
γομίλητο ὑπέρητη, ποὺ ἀπαντοῦσε...
μὲ μονοσύλλαβα! Καὶ καθένα ἀπ' αὐ-
τὰ, λογαριάζοντανε γιὰ στίχους!...

Ἀλλ' οἱ διευθυνταὶ τῶν ἐφημερί-
δων μυρίστηκαν στὸ τέλος τὸ τεχνα-
σμὰ του καὶ καθώρισαν ὅτι, γιὰ νὰ
ὑπολογισθῇ ἑνας στίχος, ἔπρεπε νὰ
φθάνῃ τοὐλάχιστον ὡς τὴ μέση τῆς
στήλης! Τὴν ἄλλη μέρα, λοιπόν, κά-
ποιος φίλος τοῦ Δουμά, τὸν βρῆκε
νὰ ξεσκίδη ὁλόκληρες σελίδες ἀπὸ
ἑνα χειρόγραφο του.

Παραξενεύτηκε, τὸν ρώτησε τί ἔ-
κανε, κι' ἐκείνος τοῦ ἐξήγησε:
— Σκοτώνω τὸ Γκριμώ! Τὸν εἶ-
χα σκορῶσει γιὰ τὶς κόντες γραμ-
μές. Τώρα μοῦ εἶναι ἀχρηστος!...

Ὁ κ. Ἀλέκος μιλοῦσε γιὰ τὸ σπίτι ποὺ εἶχε νοικιάσει στὴν ἐ-
ξοχή. Τέλεγε στὸ Χριστάκη, ποὺ εἶναι φίλος μου κι' ὁ κ. Ἀ-
λέκος εἶναι φίλος τοῦ φίλου μου, ὅπως κι' ἐγὼ φίλος τοῦ
φίλου σου. Ἐνθουσιασμένος, λοιπόν, ἀπὸ τὸ ἐξοχικὸ σπίτι.
Τρία δωμάτια καὶ χυλὸ καὶ μπάνιο καὶ κουζίνα καὶ τὰ τέ-
τοια καὶ κάτι βεραντάρες, εὐάρεσες κι' εὐήλιες κι' εὐήλικες, κι' ἑνας κή-
πος μπόλικος, ποὺ εἶναι νὰ τὸν περιποιηθῇ λίγο, θὰ γίνῃ σωστὸ ἄλλος.
Ἦταν τώρα τρεῖς βδομάδες ποὺ εἶχαν ἐγκαταπαθῇ μὲ τὴ γυναῖκα του.

Καὶ τὸ γυναικὶα του καὶ ἦτανε χαρὰ
θεοῦ, σοῦ λέω. Φυσικά, ὅσο νὰ πῆς
ἡ ἐξοχὴ ἔχει καὶ λίγη πλῆξη, χάνεις
τὴν ἐπαφὴ σου μὲ τὸν κόσμο. Ἀλλὰ
τὴν Κυριακὴ ἔρχονται καμπόσοι φί-
λοι καὶ περναῖνε πολλὰ συμπαιχνίδια
καὶ πολλὰ διασκεδαστικά. Αἱ, δὲν καὶ
πὼς μὰς ἐπισκερνοῦν οἱ ἀδελφοί.
Ὅλο καὶ κάτι φέρνουν. Καὶ τὸ πρῶ-
γμα ἔχει κανονισθῇ. Μιά Κυριακὴ ἡ
μιά περὰ, τὴν ἄλλη ἡ δεύτερη, ἔ-
πειτα ἡ τρίτη καὶ ἔσαν ἀπὸ τὴν ἀρχή.
— Λοιπόν, Χριστάκη, αὐτὴ ἡ Κυρια-
κὴ εἶναι δική σου. Θὰ πᾶρῃς τὴν πα-
ρέα, τὸν Γιώργο, τὸν Κοσμά, τὴν Ἀ-
τσα, τὴν Κική καὶ ὅποιον ἄλλον θέ-
λεις καὶ θὰ μὰς ἐρθετε. Θὰ σὰς πε-
ριμένουμε.

Κι' ἔπειτα στράφηκε σὲ μένα:
— Ἀδελφίτη καὶ σὲς, κύριε Κωστά-
κη. Οἱ φίλοι τοῦ φίλου μου εἶναι καὶ
δικοί μου φίλοι καὶ θὰ μὰς κάνετε
μεγάλῃ ἐυχάριστη νὰ σὰς δοῦμε
στὸ ἐξοχικὸ μὰς σπίτι.
— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν
προσκλησιν.
Ὁ κ. Ἀλέκος μὰς ἀποχαιρέτησε μὲ
μισὴ ντουζίνα χαμόγελα.
— Πρώτης τάδεως ἄνθρωπος, μοῦ εἶ-
πε ὁ Χριστάκης. Καλὸς, ἔξυπνος,
γλεντζές καὶ ἀνοιχτόκαρδος. Θὰ περά-
σουμε καλά.

Μὰς ὑποδέχθηκαν στὴν ἐξώπορτα.
Ὁ κ. Χριστάκης, ἡ κυρία Φίτσα καὶ ὁ
πιτσιρὸς τους. Τότες τὸ ὄνομα.
Χαρὲς καὶ καλωσορίσματα. Ἦμασταν τὸ
ἄλλο ἑπτὰ άτομα, γιατί ἐκτός ἀπὸ
ἐμᾶς ποὺ ἀνέφερε ὁ προσκαλεστής
κεῖνους — Χριστάκης, Γιώργος, Κοσμάς,
μὰς — Κική καὶ ὁ ὑποφαινόμενος —
Ἀτσα, Κική καὶ ὁ κ. Πασχάλης, ἔ-
χει προστεθῇ καὶ ὁ κ. Πασχάλης, ἔ-
χει μεσκόπος κύριος ποὺ ἔκανε γιὰ
δύο. Ἦταν πολὺ χοντρός ὁ καμμέ-
νος καὶ τὸν πειράζανε γιὰ τὸ πάχος
του.

Τὸ σπίτι ἦταν εὐρύχωρο καὶ εἶχε
ἀπ' ὅλα τὰ κομφορ. Καὶ ὁ κήπος μέ-
γας, ἀλλὰ ἦταν πνιγμένος στὰ ἄ-
γρια ὄρεα. Τὸ μόνο ποὺ μοῦ ἔκανε
γριόχορτα. Τὸ μόνο ποὺ μοῦ ἔκανε
κόπας δυσάρεστη ἐντύπωση, ἦταν ποὺ
ἐκτός ἀπὸ τὸ σπίτι μὲ φάνηκε κάπως ἀκατά-
τοστο. Φανερό πὼς δὲν εἶχανε προ-
σέψει νὰ τὸ ἀκουμπήσουν καὶ νὰ ἐξ-
φράσῃ νὰ τὸ ἀκουμπήσουν καὶ νὰ ἐξ-
φράσῃ. Ὁ κ. Ἀλέκος, μ' ἑνα
ἀκόνιστο, τὴν ἀφέλεια ποὺ τὸν χαρακτηρί-
ζει, δὲν δυσκολεύτηκε καθόλου νὰ τὸ ἀ-
ναγνωρίσῃ.

— Δὲν προφτάσαμε νὰ συνυμνοῦ-
με, εἶπε. Κατὰ μὲν ὅτι ποὺ νὰ τὸ
παραλάβῃ ἡ καμμένη ἡ Φίτσα. Λοιπόν
μέχρι νὰ τακτοποιηθῇ τὸ σπίτι, θὰ
καθίσουμε στὴ βεράντα...

— Νὰ σὰς φέρω καθίσματα, εἶπε ἡ
κυρία Φίτσα.

— Τὶ νὰ μὰς φέρῃς; τῆς παρατήρη-
σε ὁ κ. Ἀλέκος. Δὲν ἔχουμε χέρια;
Σηκώθηκε πρῶτος καὶ φιλοτιμήθη-
καμε ὅλοι. Πῆραμε ἀπὸ μέσα καρέ-
κλες, κουβαλήσαμε κι' ἑνα τραπέζι. Καθίσουμε. Κι' ἀμέσως ὁ κύριος
Ἀλέκος φώναξε:

— Φίτσα! Τώρα μὰς χρειάζεται ἑνα καφεδάκι.
Ἐμφανίσθηκε ἡ κυρία Φίτσα μὲ μιά σκούπα στὸ χερί.

— Θὰ πρῶτῃ νὰ περιμένετε λίγο. Ἐγὼ τὸ ἀκούισμα πρῶτα.

— Σκούπισμα; ἔκανε ὁ κ. Ἀλέκος. Αὐτὸ θὰ τ' ἀναλάβουν τὰ κορί-
τσα. Ἐμπρός, κορίτσα. Ἡ ἐργασία δὲν εἶναι ντροπὴ. Πῆγε πὼς τὸ
σπίτι εἶναι δικό σας. Ἡ σκούπα εἶναι ἡ καλύτερη προσηνὴ γυναικική.

Ἐδῶ δὲν κρατᾶμε τοὺς τύπους. Βοηθᾶμε ὅλοι!

Ἡ Κική καὶ ἡ Ἀτσα εἶχαν σκεπῇ κι' ὅλας. Ἡ μιά ἀρπάξε τὴ σκού-
πα, ἡ ἄλλη τὸ ξεσκονιστήρι καὶ πιάσανε τὴ βουλειά. Ἡ κυρία Φίτσα
ξαναῆρθε:

— Δὲν ξέρω ἂν θὰ τοὺς πετύχω τοὺς καφέδες, εἶπε μὲ κάποια συστολή.

Ὁ κ. Ἀλέκος ἔλαβε πάλι τὸ λόγο ἀνοιχτόκαρδα.

— Πούδες ἔρεῖ νὰ ψῆσῃ καφέ; Εὐὺ Χριστάκη, νομίζω. Ξέρω ὅτι εἶ-
σαι μεροληψ. Ἐμπρός, σήκω.

Ὁ Χριστάκης ἀκολούθησε τὴν κυρία Φίτσα, ποὺ ἦρθε σὲ λίγο καὶ
κάθισε σ' ἑνα πλῆθος, γιὰ νὰ μὰς κρατήσῃ συντροφιὰ:

— Αἱ! εἶπε. Δὲν ἔρεπε πόσο κουραστική εἶναι ἡ ζωὴ στὴν ἐξοχή...

Σὲ λίγο ὁ Χριστάκης σεβήθηκε τοὺς καφέδες. Τὰ κορίτσα ἀκού-
πιζαν καὶ ξεσκόνιζαν ἀκόμα. Ὅταν τελείωσε κι' αὐτὴ ἡ βουλειὰ ἡρ-
θαν κι' ἐκεῖνα, κατακουρασμένα τὰ κακάμοιρα, ἀλλὰ εὐχαριστήματα.

— Τώρα μένει τὸ μαγεῖρεμα, εἶπε ὁ κ. Ἀλέκος. Θὰ φτιάξουμε μὲ
μακαρονάδα καὶ θὰ σεβήσουμε καὶ τ' ἄλλα ποὺ φέροστε. Ἐχουμε
κρέας στὸ ψυγείο, Φίτσα;

— Μὰ δὲν ἔφερες ἔγες;

— Αἱ! Ναι. Τὸ μαγεῖρεμα; Μοῦ μένει καιρός; Κι' ἔπειτα δὲν ξέρω
πὼς τὸ θέλει ἡ παρέα;

— Κοκκινιστό! πετύχηκε ὁ κ. Πασχάλης.

— Λοιπὸν ἰδέα, εἶπε ὁ κ. Ἀλέκος, ἀνοιχτόκαρδα πάντα. Ἀλλὰ θὰ
βοηθήσουν καὶ τὰ κορίτσα στὸ μαγεῖρεμα. Ἐμπρός κορίτσα. Τὸ σπίτι
εἶναι δικό σας!...

Τὰ κορίτσα σηκώθηκαν πάλι κι' ἀκολούθησαν τὴν κυρία Φίτσα στὴν
κουζίνα. Σὲ λίγη ὥρα ἡ οἰκοδέσποινα ξαναγύρισε καὶ κάτι εἶπε ἐμπα-



Ο κ. ΑΛΕΚΟΣ

μὰς προβιάζει

Ἐργασίας, ἔκανε αἰφνιδιάσμο ὁ Ἀλέκος.
Στάθηκε στὴν πόρτα καὶ φώναξε:
— Ἐφοδὸς ἀνθυπολοχαγῶ. Μπράβο!
Μπράβο! Συγχαίρω θερμῶς.

Κι' ἔφυγε. Μιά ὥρα κράτησε αὐτὸ τὸ
γλέντι. Πλῆθηκαν, σκουπίστηκαν, τακτο-
ποιήθηκαν ὅλα. Βγήκα νὰ βρῶ τὸν ἀρχι-
γὼ νὰ τοῦ ἀναγγεῖλω ὅτι ἡ διαταγὴ ἔφε-
τελῆσθαι. Ὁ κ. Ἀλέκος ἦσαν
ἐξαπλωμένοι σὲ μιά σαλὶ λὺγκ
καὶ διάβαζε ἐφημερίδα, ἡ κυρία
Φίτσα ἐντυπωφύσε σ' ἑνα βέβηλο
καὶ ὁ Τότης εἵπαιε στὸν κήπο.

Στάθηκε σὲ προσοχή, ἔκανε
καὶ τὸ σήμα:

— Ἐγὼ νὰ διατάξω «τίποτ'
ἄλλο ἀρχινῇ».

— Ἐγὼ... λεπτὰν ἀνάπαυσιν!

εἶπε ὁ κ. Ἀλέκος, πάντα ἀνοι-
χτόκαρδα. Καὶ ἔπειτα ἄλλη ἐπι-
χείρησις!

Καθίσουμε ὅλοι, ἐκτός, βέβαια
ἀπὸ τίς δύο κοπέλλες ποὺ μαγεύ-

σαν στὴν κουζίνα. Ἦπιαμε καὶ μιά λεμοναδίστα περιποιημένη, ποὺ
τὴν ἀνάλαβε πρῶτα ὁ Χριστάκης.

— Ἐτοί τὸν καμμένο, εἶπε ὁ κ. Ἀλέκος. Βοηθᾶμε ὅλοι.

Κι' ἀφοῦ πέρασαν τὰ εἰκοσι λέπτα, ὁ κ. Ἀλέκος ἔβρασε σύνθημα γιὰ
νὰ ἐξορμήσῃ. Καὶ τόφερε πολὺ ἔξυπνα.

— Δὲν ὀφείλῃ πῖο εὐχάριστο καὶ πῖο ὀνειδιστὸ σπῶ, ἀπὸ τὸ νὰ περι-
ποιήσῃ ἑναν κήπο. Σκάψω, κλάδεμα, πότισμα, ράντισμα, βοτάνισμα
εἶναι μὲ ἀσυχλία ὀπέρω. Ἐλάτε μαζί μου. Τοτό, φέρε τὰ ἐργαλεία.

Βγήκαμε στὸν κήπο.

— Λοιπόν, εἶπε ὁ κ. Ἀλέκος, θὰ μοιράσουμε τίς βουλειές. Χριστάκης
καὶ Κωστάκης θ' ἀναλάβουν τὸ βοτάνισμα. Σὰς ἀρῶσι τὸ βοτάνισμα,
κύριε Κωστάκη!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

στευτικά σ' αὐτὸ τοῦ συζύγου.
— Πῶς ἔγινε αὐτό; τὴ ρώτησε φωναχτὰ ἐκεῖνος.
— Δὲν πού νὰ τὰ προφτάσω ὅλα, καμμένη;
— Δὲν πειράζει, εἶπε πάλι ἀνοιχτόκαρδα ὁ κ. Ἀλέκος. Θὰ βοηθήσουν
οἱ φίλοι μας. Κύριοι, ἔχω μιά εὐχάριστη εἰδησιὴ νὰ σὰς ἀναγγεῖλω.
Θὰ μεταβλήθῃτε σὲ Ἀμερικανούς.
— Ἀμερικανούς; ρώτησε ὁ Χριστάκης.
— Μάλιστα. Δηλαδὴ θὰ πάμε ὅλοι στὴν κουζίνα
καὶ θὰ ἐπιδοθῶμε σ' ἑνα διασκεδαστικὸ σπῶ. Θὰ
πλύνουμε τὰ πιάτα! Ἐμπρός! Ἐμπρός! Ἀκούστη-
τε! Ταράμ, ταϊτάμ, ταράμ-τάμ-τάμ...
Ὁ ἀνοιχτόκαρδος κ. Ἀλέκος ἐμπήγῃ ἐπὶ κεφαλῆς
ψάλλοντας αὐτὸ τὸ τουμπανιστικὸ θούριο καὶ ἡ πα-
ρέασι ἐμπήγῃ στὴν κουζίνα, ὅπου αἱ δύο κοπέλλες
μαγεύσαν.

— Ποιὲς σὲ ὅλους τοὺς ἀνδρας! διάταξε ὁ κ. Ἀ-
λέκος.

Ἡ κυρία Φίτσα μὰς ἔδωσε.

— Ἀνδρες! φάνατε ὁ εὐγενὴς οἰκοδεσπότης. Ἀ-
παντες ἐπὶ τὸ ἔργον! Ὁ ἑνας θὰ πλύν

— Δεν ξέρω τί είναι.
— Θα σας το μάθω και θα σας άρεση. Βοτάνισμα, λοιπόν, θα πη να βγάζουμε τ' άγριόχορτα που φυτρώνουν αυτόθιως και έμποδίζουν τα φυτά ν' αναπτυχθούν, γιατί τους πίνουν το νερό. Έκτός που είναι και μία άσχημία. Καταλάβατε;

— Μάλιστα. Πολύ εύκολη δουλειά.

— Έμπρός, λοιπόν. Ύστερα θα ιδήτε τον κήπο καθαρό και θα τον χαϊρώσατε.

Μας έδωσε, έμένα και του Χριστάκη, από ένα σκαλιστήρι και βαλθήκαμε στη δουλειά. Έπειτα έδωσε ένα μεγάλο σκαλιστήρι στον Πασχάλη.

— Έλα εδώ χοντρή. (Είχε άρσενος, φαίνεται, μαζί του). Έσύ θ' αναλάβεις να φτιάξεις τις λακκούβες γύρω από τα δέντρα. Θα μαζεύεις το χώμα σ' έναν κύκλο για να γίνεται χώρος να συγκεντρώνεται το νερό... Νά, όπως έκειο εκεί το δέντρο. Είναι ό,τι χρειάζεται για να σου πέσει λίγο ή κοιλιά. Άειντε, μπρός. Δεν είναι και πολλά τα δέντρα. Τριάντα δύο μόνο... Τώρα έχουμε έσένα, κύριε Γιώργο. Κόψατε αυτό το δέντρο εδώ. Βλέπεις τα φύλλα του; Είναι στριμένα, γιατί έχουν μελίγκρα... Μελίγκρα είναι αυτά τα μικροσκοπικά μυγάκια. Καταστροφή στο δέντρο, γιατί ρουφούν τους νευμούς. Λοιπόν, ρά σου φτιάξω φάρμακο, θα σου δώσω και τον ψεκαστήρα και θ' αρχίσει το ράντισμα.

Σε λίγο είχαμε καταπιστή κι' οι τέσσερις στο «αφρντινάζ». Ο χοντρός στο σκάψιμο, ο Γιώργος στο ράντισμα, ο Χρηστάκης κι' εγώ στο βοτάνισμα. Ευχάριστο σπέρ το βοτάνισμα—σ'α πρώτα πέντε λεπτά της ώρας. Όπως είχα σκύψει, αισθανόμουν μεγάλη χαρά να βγάζω τ' άγριόχορτα και γά καθαρίζω τον τόπο. Ύστερα έκανα να σταθώ όρθιος κι' ένοιωσα τη μέση μου, τα γόνατά μου και την πλάτη μου πιασμένα. Το ίδιο κι' ο Χρηστάκης.

— Λίγο κουραστικό αυτό το ζαρντινάζ, είπα.

— Ναι, αλλά πολύ όνιενό.

Λογάριασα ότι σ' ένα τέταρτο θα είχαμε καθαρίσει όλον τον κήπο. Πέρασε μία ώρα και δεν είχαμε κάνει ούτε το ένα πέμπτο. Κι' από πάνω ο ήλιος να μας καουρνιζή, μ' όλο το ψάθινο καπέλλο, που φορούσαμε. Κι' ο ίδιος να τρέχει και ή μέση να πονάει από το σκύψιμο. Ο δέ κ. Άλέκος, νύριζε και μ'α επιθεωρούσε κι' έλεγε πως χαίρονταν να μας βλέπει σ' αυτό το ώρσιο σπέρ. Κάτι έκανε κι' αυτός. Κράταγε ένα φαλλίδι και πού και πού κλάδευε κανένα φυλλάράκι. Στη μία είχαμε μ'α φιάσει και ο καθυμένος ο χοντρός είχε καθίσει κατάχαμα και ξεφυσούσε.

— Διακοπή της εργασίας! φώναξε ο ευγενής οικοδεσπότης. Τώρα θα φάμε!

Πετάξαμε τα εργαλεία και τρέξαμε.

— Εμείς οι άντρες θα στρώσουμε τραπέζι, οι γυναίκες θα σερβίρουν, διάταξε ανοιχτόκαρδα ο κ. Άλέκος.

Εμείς οι άντρες που στρώσαμε το τραπέζι και κουβαλήσαμε τα σερβίτσια, ήμασταν όλοι εκτός από τον οικοδεσπότη που έπώπτε. Έπειτα φάγαμε—δόξα σοι ο Θεός. Κι' έπειτα εστρώσαμε το τραπέζι και κουβαλήσαμε όλο το πιατικό στην κουζίνα. Ήμασταν π'αμένα από την κόπωση.

— Καί τώρα, έσπ'αλα μέχρι τις πέντε, διάταξε ο κ. Άλέκος. Από μια κουδέρτα έκαστος και όπου του κ'άνει κέρφι. Σάν στο σπίτι σας.

Πέσαμε σάν μολύβια κι' άκούστηκε ένα ήμισυ «άσασα!» γεμάτο άνακούφιση. Ο ύπνος ήρθε άμέσως να ξεκουράσει τα βασανισμένα μας κορμιά. Κι' από πάνω στην πυλ γλυκιά ώρα του ύπνου, άκούστηκε μία κουδούνια. Ήταν ο Τότης, παναθεμάτονε.

— Ξυπνάτε! Ο μπαμπάς μ' έστειλε να σας ξυπνήσω. Και να ετοιμάσετε γρήγορα καφέ κι' όμα τον ψήσετε να τον ελδοποιήσω! Σηκώθηκα, με χίλια βάσανα. Τα κορίτσια ήλυσαν τον καφέ και τότε ελδοποιήσαμε και τον οικοδε-

σπότη να έγερθ'η. Κι' άφ'ού τόν ή-πιαμε, πετάχτηκε ο Τότης:
— Τόχετε δη τό ήλεκτρικό μας πλυντήριο;
— Προχτές τό πήραμε, είπε ο κ. Άλέκος. Έλάτε να τό ιδήτε.

Από ευγένεια άκολουθήσαμε ό-λοι. Τό εχ'αμε σ' ένα μικρό δωμά-τιο, σάν άποθήκη.
— Πώς λειτουργεί; ρώτησε ή ά-νόητη Κική.

— Α! Θα σας δείξουμε άμέσως. Όρίστε μαζέλι... Δεν είναι βέβαια και τότό εύπρεπές, αλλά είπαμε πως εδώ είμαστε σάν μία οικογένεια σ' ένα σπίτι. Νά, άς πούμε. Έδώ είναι τά ρούχα για πλύσιμο. (Έδειξε ένα μεγάλο σάκκο). Ά-νοήτε τον δεσποινίς, γιά να μα-θαίνετε κι' όλας. Ωραία. Τώρα ρί-χνετε τά ρούχα εδώ μέσα. Ρίξτε τα. Τώρα ρίχνουμε ζεστό νερό κι' αυτή τη σκόνη—σαπούνι. Τό κλει-νούμε. Βάζουμε την πρίζα... Και... ώπ! Κυττάτε τα πως γυρίζουν και πλένονται...

Τά ρούχα δουλεψήκανε κάπου ένα τέταρτο. Ο κ. Άλέκος έδ'α-λε την πρίζα.

— Άρκεί, είπε. Τώρα έπεται τό στράγγιγμα. Βγάζουμε ένα ένα τά ρούχα και τά περνάμε άπ' α-τούς τούς κυλίνδρους γιά να στραγγίσουν. Νά έτσι... Όρίστε, δεσποινίς Κική. Έπειτα είναι ή σειρά της Λίτσας... (Πέρασε ή μπαγουδά όλη). Τώρα θα τά βγά-λουμε γιά λίγο έξω να τ' άπλώσετε, να στεγνώσουν. Ή σειρά σας δε-σποινίς Λίτσα... Έχουμε άλλη μία δόση. Νά μάθετε κι' έσείς τό χει-ρισμό...

Στάλθηκαν κι' αυτά να στεγνώ-σουν, ενώ ο ευγενής και άνοιχτό-καρδος οικοδεσπότης έδωσε στο άνδρικό προσωπικό άλλο σύνθημα:
— Νά τελειώσουμε τό βοτάνισμα και ν' άρχίσουμε τό πότισμα...

Γεμίσαμε τέσσερες τενεκές ά-γριόχορτα.
— Αυτά ξέρετε τί θα γίνουν; εί-πε ο κ. Άλέκος. Έδώ π'α κάτω είναι ένα ρέμα. Θα πάρουμε από έναν τενεκέ ο καθένας να πάμε να τ' άδειάσουμε. Έν, δύο, τρία! Ά-νολάστε,

Γιά τόν οικοδεσπότη δεν περι-σσεμ τενεκές. Αυτός έκανε τόν ό-δηγό. Όταν γυρίσαμε, παραλά-βαμε και τά σκουπίδια του σπι-τιού. Περνώνας από τό δωμάτιο του πλυντηρίου, είδα τά κορίτσια που σιδέωναν.

— Μπα; είπα. Σιδερώνετε κι' ό-λας;

Εμείς πιασε να ποτίσουμε τόν κήπο, βνάζοντας νερό από τό π-γάδι. Άλλη ευχάριστη άσχολία. Έπειτα έσκαμώναμε τά πιάτα.

Εκείνο που μου έκανε εντύπωση ή-ταν ή άπουσία της οικοδεσποινίς. Ρώτησα τόν Τότη:

— Πού είναι ή μαμά σου;

— Κοιμάται, μου είπε. Άμα θα είναι ή ώρα να φάμε, θα την ξυ-πνήσω.

Και φάγαμε. Όταν τελειώσαμε τό φαί, είπα εγώ:

Αί, τώρα να πηγαίνουμε. Νά μη σας δίνουμε άλλο βάρος. Νά πάτε, καλοί μου φίλοι. Άλλά τά πιάτα θα τ' άφήσουμε έ-τσι; Έδώ είμαστε όλοι σάν τό σπι-τι μας...

— Άσε, θα τά πλύνω εγώ, εί-πε με μισό στόμα ή οικοδεσποίνα.

— Α! Όχι φίτσα. Μη χαλάς τις συνήθειες του σπιτιού. Όλοι θα βοηθήσουμε.

Άφήσαμε την κουζίνα να λάμ-πει. Ταπκοποιήσαμε και τά έπιπλα. Και ξεκινήσαμε, με τις ώραιότε-ρες εντυώσεις. Ή περποιητική οικογένεια μας ξεπροβόδιζε ως τη γωνία του δρόμου.

— Πιστεύω να εύχαριστηθήκατε, είπε ο έγκάρδιος κ. Άλέκος.

— Πάρα πολύ, άπάντησε ή Κι-κή. Κατενθουσιασμένοι.

— Θα σας έλεγα ναρθ'ητε και την άλλη Κυριακή, άλλά...
... Έχουν άλλοι υπηρεσία! φώ-ναζε εγώ.

Κι' όταν χωρίζαμε συμπλή-ρωσα:

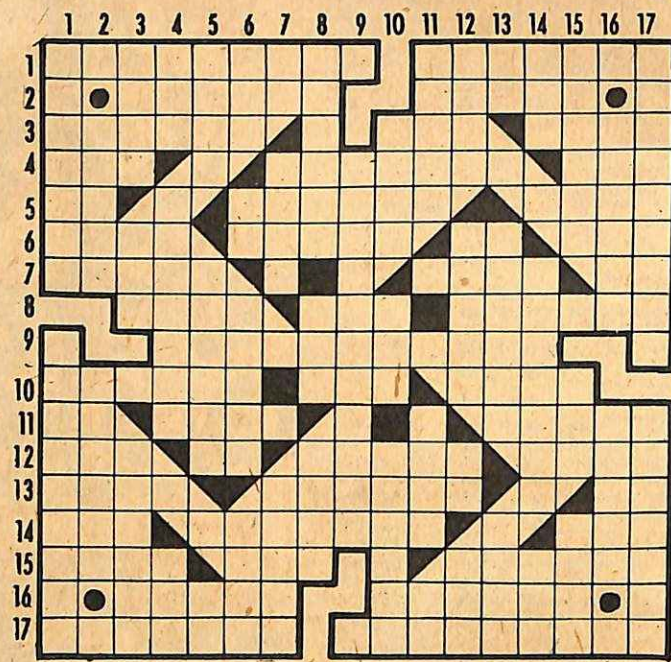
— Κύριε Άλέκο, σας εύχορι-στούμε θερμότατα γιά την ώραία Κυριακή που μας χαρίσατε. Κι' άμα πρόκειται να τινάξετε τά στρώματα, να μας προτιμήσετε! ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 544

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Πολιτικός και στρατιωτικός αρχηγός της Σάμου κατά τον Άγώνα. — Στη γλώσσα των ναυτικών σημαίνει «πρό-σεξ».
- 2 Ψάρι του γλυκού νερού που βγαίνει συχνά στην ξηρά.— Τεμαχίδια ύλης.
- 3 Μία των Μουσών. — Προϊόν κατοικίδιου ζώου. — Ιστορι-κή στάσις.

- 2 Όρκίζομαι. — Γεννούν την πλ'η.
- 3 Θρεπτική τροφή. — Λέξις των μύρων.—Είνε δλοστρόγγυλη.
- 4 Γάλλος μυθιστοριογράφος.— Κυκλοφορούν χωρίς καμιά κινητήρι δύναμη. — Οικονό-μεια πλουσίαν της εποχής μας.
- 5 Έταίρα που άκολουθήσε τόν Μ. Άλέξανδρο στήν Μ. Άσία. — Άνοίγει την άρεξί.



- 4 Τό μικρό όνομα περιφημής τραγουδίστριας. — Άδυνα-τος. — Μεταδίδει είδησεις.
- 5 Σύμφωνον.— Έκτάσεις που δεν καλλιεργούνται. — Πο-λεμικό όχημα.
- 6 Έρχεται στόν ύπνο μας.— Έλπίς του άσθενούς.— Προ-τρέπει. — Όμοια στό μέγε-θος.
- 7 Έπωνυμία του Χριστού.— Όλόκληρο. — Πρόθεσις πρό δασυνομένης λέξεως.
- 8 Ξενικό έπιφώνημα.—... Χά-τσον: σ'από του κινηματο-γράφου. — Δεν βρίσκεται στή θέσι της.
- 9 Όποιος θελήσει να την ά-γνοήση τιμωρείται.
- 10 Γλύκισμα (γεν.). — Θεά. — Τουρκικό άνδρικό όνομα.
- 11 Υπάρχει. — Ο πατήρ των Βαβυλωνίων θεών. — Δεν βρίσκονται κοντά — κοντά.
- 12 Έρωτηματική άντωνυμία. — Νημάτιον. — Δεν έχουν τά μέσα γιά να ζήσουν. — Έ-νάντιωματικός σύνδεσμος.
- 13 Δεν προκαλούν άπορίες (ουδ.). — Ή δόξα δεν τόν άγγιζε με τά φτερά της. — Συνεχόμενα στό λίντο.
- 14 Αρχή συμπεράσματος. — Γυμνάζει. —... Άμάντα: σ'από του Ιταλικού κινημα-τογράφου.
- 15 Στη Γερμανία τό ένα διαδε-χόταν τό άλλο. — Άρθρο. Ποτόν.
- 16 Κάνει τούς κληρικούς να ξεχωρίζουν. — Έλλην καλ-κοπλάστης της άρχαιότη-τος.
- 17 Χορταρικό.—Παίζει ένα μου-σικό όργανο.

Κτητική άντωνυμία.

- 6 Αρχικά των ένόπλων μας δυνάμεων. — Άρθρο. — Τό μικρό όνομα Έλληνος ντι-ζέρ. — Άπόθεμα έμπόρευ-μάτων.
- 7 Άρθρο. — Άνατολίτικος τί-τλος. — Τό χρειάζονται, συ-χνά τά μαχαίρια.
- 8 Δεν είναι ένοχλητικός.—Κι-ννοίς ύγρου. — Λέγεται και έλιά.
- 9 Δεν είναι λογικός.
- 10 Μέρος του σώματός μας.— Νησί του Αιγαίου. — Δυσά-ρεστοι στή νεύσι.
- 11 Άπαραίτητο σ' ένα σιδη-ρουρνείο. — Έδαφική άνω-μαλία. — Τελικός σύνδε-σμος.
- 12 Δίκως σύντροφο (ουδ.). — Όλόκληρη. — Άναφορική άντωνυμία (πληθ.). — Έ-λαττωματικός σύνδεσμος.
- 13 Συνεχόμενα στό αλφάβητο.—Καταστροφές άκόμα καλ... ψυχές. — Γάλλος μυθιστο-ριογράφος (έπων.).
- 14 Νομός και ποταμός της Γα-λίας.— Επικίνδυνος γιά την υγεία μας. — Χρονικός σύν-δεσμος (άνεστραμμένος).
- 15 Γαλλικό έκκλησιαστικό Ιπ-ποτικό τάγμα. — Μπαρμπας των Άμερικανών. — Περι-φημος μουσουργός.
- 16 Μία των Ήνωμένων Πολιτει-ών της Άμερικής. — Ήταν έλληνική.
- 17 Θέρον, εις φώς άγνωστα πράγματα. — Είναι υποδει-γματικά ώπλισμένους.

ΑΝ. ΒΑΓΓΕΛΑΤΟΣ

00

Η λύσις του 543
στή σελ. 82

ΚΑΘΕΤΩΣ

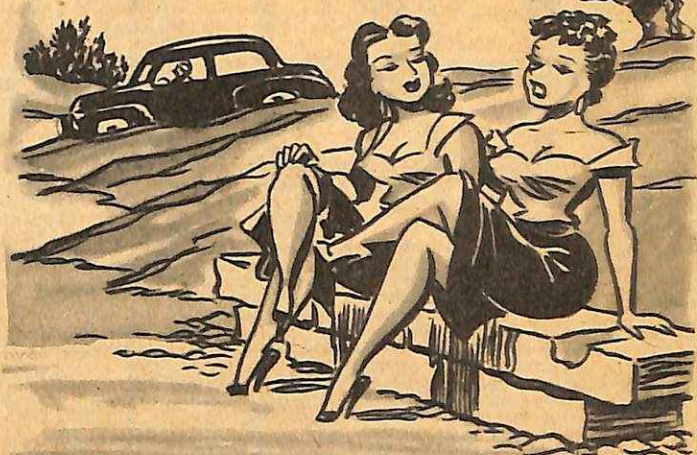
- 1 Κοινός λέγεται λαθούρι ή φάβα. — Ήρωας της Έπανα-στάσεως.

Τό φεστιβάλ της Έπιδάυρου

ΤΟΥ Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ



— Μη θρηνήτε, κυρία Έκάθη! Έδώ δεν ήρθαμε δι' ύπηρεσιακούς λόγους, ήρθαμε ως θεαταί!...



— Κάτσε εδώ, Φιφή μου. Όπωςδήποτε θα βρούμε κάποιο μεταφορικό μέσον να πάμε στην Έπίδαυρο!...



— Νέας εκδόσεως έννοσι άραγε, κύριε συνά-δελφε;



— Θα λείψω δυο τρεις μέρες, Μέλπω μου. Θα πάω με κάτι κυρίους σ'α φεστιβάλ της Έπιδάυρου!...

— Σ' άρέσει ό... «Οιδίπους», Δημητράκη;

Πως θα μαυρίσετε

Πολύτιμες συμβουλές που θα σάς προφυλάξουν από πολλούς κινδύνους

ΣΤΑ παλαιά χρόνια, οι γυναίκες φωνάζονταν να διατηρήσουν τη λευκότητα της επιδερμίδος τους. Κατά τα τελευταία χρόνια, αντίθετα, δεν υπάρχει γυναίκα που να μην περιμένη με φωνία το καλλικαίρι για να μαυρίσει. Γιατί είναι γενική η αντίληψη ότι το σκοτεινό δέρμα σημαίνει ομορφιά και γοητεία.

“Άλλοι καίρι, άλλα γούστα... Γιατί πρόκειται, σ’ αλήθεια, μόνο και μόνο για μία καινούργια αισθητική αντίληψη. Ή υγιεινή άποψη, πού είναι ίσως η σημαντικότερη, ελάχιστα ενδιαφέρει τις γυναίκες.

Ἄλλὰ δὲν εἶναι ἀρκετὸ νὰ ἔχετε πεποιθῆ γιὰ τὴν ἀλήθεια τῆς ἐξισώσεως: σοκολατένια ἐπιδερμίδα = ὁμορφιά. Πρέπει νὰ ξέρετε ἐπίσης τί

απορρίπτει να σάς δώσει ο ήλιος και τίς ποιες προσήλυσους;
 Νατά γεννικό κανόνες, ο ήλιος έχει ευγενική επιδράση
 επί μόνον στα λιπαρά δέρματα, καθώς και σ' εκείνα που
 παρουσιάζουν ακμή. Ακόμη την ερμύνη της επιδράσεως, όμως,
 θα την βρήτε μόνη στο βουνό (σε ύψος πάνω από 800
 μέτρα), όπου η ατμόσφαιρα είναι ψυχρή και ξηρή. Ή
 βερνίκι και λιγυρά ατμόσφαιρα των ακτών της Μεσογείου,
 αντίθετα, επηρεάζει τη συμπαρόρρα και χειροτερεύει
 την κατάσταση του δέρματος.

Ο ήλιος επενεργεί με τρόπο εύεργετικό μόνον στα
κανονικά δέρματα. Όλα τα άλλα δέρματα (τα ξηρά,
τα πολύ λεπτά που μοιάζουν σαν σατινένια κλπ.) τα
καταστορέφει.

Οἱ ἀπαραίτητες προϋποθέσεις

Ἀλλὰ ποιές είναι οι απαραίτητες προϋποθέσεις για να μαυρίσετε χωρίς να πάθετε εγκαύματα και χωρίς να προκαλέσετε το δέρμα σας; Πάνω στο ζήτημα αυτό είναι καλό να έχετε τα εξής:

- 2) Δημιουργεί σε πολλές περιπτώσεις μαύρα στίγματα που επεκτείνονται με τον καιρό.

τομα. Πειράματα που έγιναν στην 'Ιταλία και στην 'Αμερική, απέδειξαν ότι είναι άτομο στα τρία έχει κανονική ευαισθησία. Άλλοι αντιδρούν ελάχιστα (16ώς και παιδιά) και μερικά άτομα έχουν ευαισθησία 400 φορές ανώτερη από την κανονική. Μεγαλύτερη από την ή-
λίο έχουν, ξέ άλλοι, τα παιδιά ηλικίας 3 - 4 χρόνων και 50. Μικρότερη από την δείχνουν τα παιδιά ηλικίας 5 - 8 χρόνων, καθώς και τα άτομα μεταξύ των 25 και των 30. Ειδικές διαφορές μεταξύ των δύο φύλων δεν υπάρχουν.

10) Το χρώμα της επιδερμίδος είναι χωρίς σημασία. Υπάρχουν άτομα με σκούρα επιδερμίδα, που ο ήλιος τὰ καίει. Έγκαύματα από

τομά με σκούρα επιφάνεια, που ο ήλιος

2η ΗΜΕΡΑ
 'Ολόκληρα τὰ
 δια. Πέντε λεπ
 από τὴν κά
 πλευρά.

3η ΗΜΕΡΑ
 'Ολόκληρα τὰ πό-
 δια ἐπὶ δέκα λε-
 πτά, θὰ ἐκθέσετε
 κατόπιν στὸν ἥλιο
 τὸ σῶμα σας ὡς
 τὴ μέση, 2 φορές
 ἀπὸ πέντε λεπτά
 τὴν κάθε πλευρά.

1η ΗΜΕΡΑ
νῆμες ὡς τὰ γ
ατα. Πέντε λ
τὰ ἀπὸ τὴν κ
πλευρά.

3) Χοντραίνει την επιδερμίδα και την κάνει άγρια στην αφή. Ή πάθος αυτή καλείται υπερκεράτωση.

4) Έπιδεικνύεται την ροδόειδη δακμή στις γυναίκες αιματάρδους κρίσεως (με κόκκινο πρόσωπο). Το μαύρισμα του δέρματος «απεικάζει» στην αρχή τα διαγνωσμένα τριχοειδή αγγεία και παρέχει την ψευδαίσθηση ότι η επιβάρυνση του ήταν ενεργητική. Άλλα φαινόμενα έπειτα από τις διακοπές, η ροδόειδη δακμή επανεμφανίζεται και μάλιστα πιο έντονη από πριν, για το λόγο ότι τα τριχοειδή αγγεία έχουν διασταλθεί από την ηλικιακή αδυναμία.

5) Το φως, έξ άλλου, κάνει το χνούδι και γενικώτερα τις τρίχες να μεγαλώνουν περισσότερο. Για το λόγο αυτό οι γυναίκες που έχουν άφθονο τριχισμό πρέπει να αποφύγουν το ηλιοθεραπεία.

6) Είναι πλέον να νομίζετε ότι μαυρίζει κανείς καλύτερα τις πιο ζεστές ώρες της ημέρας. Τις ώρες αυτές, οι υπεριώδεις ακτίνες ελγχω-
ρούν σε μεγάλο βαθμό και υπερθερμαίνουν το σώμα σας χωρίς να σας μαυρίζουν.

Για να μαυρίσετε, θα προτιμήσετε τις ώρες που η επίδραση των υπεριώδων ακτίνων έχει εξασθενήσει. Τέτοιες ώρες είναι το πρωί από τις 7-9 και το απόγευμα από τις 4-6.

«Αν κάποτε ηλιοθεραπεία σε μία αμμονδιά ή κοντά σε βράχια, είναι καλό να βουτάτε κάθε τόσο στη θάλασσα. Έτσι θα έμπιστετε τη θεο-
λου, προστοτεύη το σώμα σου, να δίνει πολύ. Το αλκαλιμένο νερό, εξ ελ.

8) Οι υπερδουλείς άκτινες – οι μόνες που έχουν αξία για το μαύρισμα – είναι δύο ειδών. α) Οι μικροί κύματος που σταματούν στην επιδερμίδα και δεν φθάνουν ως το πρόσωπο που βρίσκειται η μελανοκύτταρα, το καλλυσιών χωρίς να το μαυρίζουν. β) Οι μακροί κύματος που φθάνουν ως το στόμα αυτό και το μαυρίζουν. Έτσι μαυρίζουν πρώτα το στόμα σας από τις ήλιαιες ακτινοβολίες.

9) Η ευαισθησία στις ηλιακές ακτινοβολίες ποικίλλει κατά τα α.

τὸν ἥλιο μπορεῖ νὰ πάθῃ κι' ἓνας νέγκρος.

11) Ο ήλιος δέν έχει νοσηρή επίδρασι στην έγκυμοσύνη, ούτε κατά την περίοδο των έμμηνων, εκτός μόνον αν πρόκειται για γυναίκες αιματώδους κράσεως.

12) Ὁ ἥλιος εἶναι πάντοτε ἐπιβλαβής στὰ ἄτομα πού ὑποφέρουν ἢ ὑπέφεραν ἀπὸ ἐκζεμα.

13) Ἡ σειρά τῆς εὐαισθησίας τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος εἶναι ἡ ἑξής: μῦτη, μάτια, ὦμοι, κοιλιά, ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια τῶν μελών.

14) Το μαύρισμα εξαρτάται από το πάχος του δέρματος. Το χρώμα της επιδερμίδας, όπως είπαμε, και ποσοπάνω, δεν έχει σημασία. Μια ξανθή π. χ. είναι δυνατόν να χρειασθεί περισσότερο χρόνο για να μαυ-
ρίση από μια μελαγχρινή, για το λόγο ότι το δέρμα της είναι περισσό-
τερο παχύ.

15) Κατά γενικό κανόνα, άργούν να μαυρίσουν τα λιπαρά
δέρματα.

16) Τα άτομα αιματώδους ιδιοσυγκρασίας, ανέχονται
 ή ατμόσφαιρα είναι ψυχρή (π. χ. στα χειμερινά σπορ), ενώ ο καλοκαι-
 ρινός ήλιος τα πεύραζει. Στην πραγματικότητα, όμως, δεν τα ένοχλει
 ο ήλιος, άλλ' η θερμότητα ατμόσφαιρα, μέσα στην οργανισμό σας, εϊ-

ο ηλικίας, αλλά η υπερηφάνεια τους οργάνωσε
 17) "Αν ο ήλιος προκαλή γενική διαταραχή στον οργα-
 νισμό, να πάρετε επείγουσα φαρμάκων ή ο-
 ναι καλό προτού αρχίσετε να κάνετε ήλιοθεραπεία, να
 ρίξετε μερικές μικρές δόσεις συνθετικών αντισταμινικών
 παυσίπονων. Πάνω σ' αυτό το ζήτημα, θα συμβουλευθήτε, πάν-
 τως, το γιατρό σας.

ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΕΤΕ

ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ

ΟΙ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΙΚΕΣ ΧΡΕΜΕΣ

“Ας έρθωμε τώρα στις κρέμες που θα χρησιμοποιήσετε για να προστατέψετε το δέρμα σας από τις ήλιικές ακτίνες. Οι κρέμες αυτές πρέπει να στοιχίσουν τις επίνδυσιμες ακτινοβολίες (έκκενι π. χ. πομπού) να κάνουν την επιδερμίδα σας) χωρίς να εμποδίζουν όμως τις άλλες που θα έλκονται από τον ήλιο.

Για το σκοπό αυτό μπορείτε να χρησιμοποιήσετε το αμυγδαλέλαιο, τη λαβανόλη ή τον κηρό των μελισσών που θα τόν λιώσετε σε εμποτισμένο υγρό.

μαρίσ.
Η Ξελοδαρίνη σχηματίζει ένα παραπρόσωμα που στοματιάει όλες τις
φκτινες. Ένδεικνυται στὰ πολὺ εὐαίσθητα δέρματα. Τὸ μειονέκτημά
της εἶναι ὅτι δίνει στὸ δέρμα μιὰ ἀντιστοιθητικὴ λευκότητα. Μὰ μιὰ
καλὴ συνταγή:

Μπορείτε επίσης να χρησιμοποιήσετε το παρα-αμινο-βενζοϊκόν οξύ σε διάλυση 10% μέσα σε οινόπνευμα 60 βαθμών ή με μορφή πομμά-

Θα βγάτε αυτή την πομπάδα, όπως και γενικά όλα τα παρασκευάσματα αυτού του είδους, προτού βγείτε από το σπίτι σας κι όχι όταν φθάσετε στην πιάζ. Άλλα θα την βγάτε αμέσως μόλις απομακρυν-

φύττει από τον ήλιο. Ό σκοπός ούτών των ούσιων είναι να σάς προστα-
τεύουν από τον ήλιο. Έχουν το μειονέκτημα, όμως, ότι εμποδίζουν
την αδηλγή αναπνοή του δέρματος και γι' αυτό πρέπει να τις αφαιρέ-
τε πάνω σας μόλις όσον χρειάζεται. Για να τις βγάλετε, δέν θα χρησιμο-
ποιήσετε ούτε σπονούνι, ούτε ερεθιστικές κρέμες.

Πρέπει να έχετε, εξ άλλου, ότι ωριμαμένα προϊόντα μπορούν να προκαλέσουν, κατά την περίοδο που έκτισε στο υπό ήλιο, τοπικούς ή γενικούς έρεθισμούς. Ή ακόμα π. χ. χρωματική ούσια που περιέχεται σε όλα τα ρούζ για τα χείλη και σε πολλά από τα ρούζ για τα μάγουλα, μπορεί να προκαλέσει μια εποχική χειλιτίδα (έρεθισμο και έλκυσμα των χειλιών). Ή έσως το υπεργονατόμο που περιέχεται στην κολώνια, μπορεί επίσης να προκαλέσει την εμφάνιση μελανών σιγμάτων στο λαιμό και πίσω από τα αυτιά (στα μέρη, δηλαδή, όπου οι γυναίκες την βάζουν συνήθως).

Τοπικές αντιδράσεις μπορούν να προκαλέσουν και ώρισμα φάρμακα όπως η γονιόρρη, οι σουλφαμίδες, ή νοβοκαΐνη, ή φενοφθαλείνη, τα βαρβιτουρικά, κλπ.

4η ΗΜΕΡΑ
λο τὸ σῶμα
ς ἀπὸ τὸ κε
Πέντε λε
ιὸ ἐμπρὸς
λα τόσα
τὴν πλάτη

ὅλο τὸ
τὸς ἀπὸ
λι. Πέ
ἀπὸ εἰ
ἄλλα τ
πὴν

Σφαίματα
ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ
Ν'ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ

Νά τί πρέπει νά αποφύγετε όταν κάνετε ήλιοθεραπεία γιά νά μαυρίσετε. ("Άλλες είναι οί προφυλάξεις πού απαιτούνται όταν κάνετε ήλιοθεραπεία γιά θεραπευτικούς λόγους).

- 1 Τὴν ὀριζόντια στάσι, πού εἶναι ὁ χειρότερος ἐχθρός σας. Ὁ ἀκτίνης τοῦ ἡλίου πέφτουν ἐπὶ κάθετα πάνω σας καὶ εἰσχωρνοῦν σὲ μεγάλο βάθος. Με τὸ τρόπο αὐτὸ κινδυνεύετε νὰ πάθετε ἐγκαυστά, ἐνῶ οἱ πιθανότερες νὰ μαυρίσετε εἶναι ἐλάχιστες.
- 2 Τὴν ἀπόλυτη ἀκίνησι, πού σας ἐκθέτει στοὺς ἰδιούς κινδύνους. Κινδυνεύετε, ἐξ ἄλλου, νὰ πάθετε ἀμφόρρη.
- 3 Μὴν κολλάτε τὸ κεφάλι σας πάνω στὴν ἑρπ. ἄμμο. Ὁ υπέρυθρος ἀκτίνης πού βγαίνουν ἀπὸ τὴν καυτερὴ ἄμμο ζεσταίνουν πολὺ τὸ κεφάλι σας καὶ κινδυνεύετε νὰ πάθετε ἡλίου.
- 4 Μὴν κάνετε ἡλιοθεραπεία σὲ «ἐγκλωβισμένῳ» μέρει, ὅπου ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι βαρεῖα καὶ πνιγρὴ (π. χ. ἀνάμεσα σὲ βράχους πού δὲν ἀφήνουν τὸν ἀέρα νὰ κυκλοφορήσῃ ἐλεύθερα, σὲ μιά πύκνωσι τοῦ ὁ-δάφους κτλ.).
- 5 Θὰ ἀποφύγετε ἐπίσης τὰ μέρη ὅπου ἡ ἀντανάκλασις εἶναι πολὺ ἐντονή, ἐκεῖ π. χ. ὅπου υπάρχουν ὁ-λόγηρα στέγες οπιτιῶν, μάντρες, ταράτσες, ἐπιχω-νίσεις ἀπὸ τοῖμνεν, λευκοὶ καὶ γυαλιστεροὶ βράχοι κτλ. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἡ ἡλιοθεραπεία σὲ μιά πλ-αίνα δὲν εἶναι ἀξιόσημα.
- 6 Μὴν ἐκτίθεσθε στὸν ἥλιο πῶς ἂν μιά τσιματὴ πόρτα, μιά τσιμαρία κτλ. Τὰ τσιμαία σκαματοῦν τὴν υπέρυθρην ἀκτίνης πού θὰ δάσουν στὸ σῶμα σας ἕνα ὥρασι σκολοτὰ χρώμα, ἐνῶ, ἀντίθετα, ἀφήνουν ἐλεύθερες τὴν υπέρυθρες, πού σας πυρπολοῦν ἀ-σκολοπ.
- 7 Μὴν ἐκτίθεσθε στὸν ἥλιο τὴν πρῶτες μετεωρομυ-θάνεις ὥρες. Ἡ ἄμμος, οἱ βράχοι κτλ. πού ἔχουν θερμανθῇ στὸ ἐπᾶρκον ἐκπνέουσιν θερμαντικές ἀ-κτίνες πού προστίθενται σ' ἐκείνες τοῦ ἡλίου.
- 8 Θὰ ἀποφύγετε ἐπίσης τὴν ἡλιοθεραπεία τὴς ὥρας πού κινεῖστε (2-3 ὥρες μετὰ τὸ μεσημεριανὸ φα-γητό).
- 9 Μὴ βάζετε τὰ πόδια σας στὸν ἥλιο ἂν ἔχετε προ-διάθεσι στοὺς κίρρους. Θὰ χειροτερεύετε τὴν κα-τάστασί σας.
- 10 Μὴν κάνετε ἡλιοθεραπεία ὅταν φυσᾷ ψυχρὸς ἢ πολὺ δυνατὸς ἀνεμὸς, ἰδίως ἀν φορεῖτε ἕνα ὑγρὸ μαγιό. Κινδυνεύετε ἐπὶ ν' ἀρρώσετε ἕνα ἄσχημο κρυολογημα.

Τὸ ὅτι τὸ δέμα σας σπάνει λεπία δὲν εἶναι λόγος γιὰ νὰ σταματήσετε τὴν ἡλιοθεραπεία. Αὐτὸ τὸ φαίνεται παρατηρεῖται συνήθως ὅταν κάποιος ἡλιοθεραπεύει μὲ τρόπο ἀκανόνιστο καὶ ὄχι συνεχῶς. Ὅταν ἡ ἀπολέπηση εἶναι πολὺ ἐντονή, προσαρτῶστε τὰ πῦρ ἐλαφρῶτα μέρη μὲ μίαν λεπτὴν οὐσία. Ὁι σταματήστε τὴν ἡλιοθεραπεία μόνον ὅταν πε-

- * Τὰ ἀλκαλικά ποτά γιὰ τὸ λόγο ὅτι προκαλοῦν ἐ-
πίσπαιση, ποὺ ἐρεθίζει τὸ δέρμα.
- * Τὶς σάλτσες, τὰ μπαχαρικά καὶ γενικά τὰ καρυ-
κεύματα.
- * Τὰ ἀνούρα καὶ τὰ ξυνά φρούτα.
- * Τὶς ἐντροπῆς με κολώνιο.
- * Τὰ σποσπύκια τοῦ δέρματος πρὶν καὶ ἀμέσως
ἐπειτα ἐπὶ τὴν ἡλιοθεραπεία.
- * Τὸ ἐκρηκτικὸ μαγιὼν καθώς καὶ τὰ φορεματα τοῦ
Ἰσού τύπου. Ἐπίσης τὰ βαμμένα.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ

ΕΝΑΣ από τους πιο τολμηρούς "Ελληνες θαλασσοδίκους, ήταν ο καπετάν Γιώργης Μαρής, από τον Πειραιά. Μάλιστα οι Γερμανοί μπήκαν στην Ελλάδα, φίλησε τη γυναίκα του και τα δύο του κορίτσια, μπήκε σ' ένα καΐκι και μαζί με άλλα όπλα, παλικάρια, τόν 'Αλέκο Νταρά, τον Κίμων Παράσχο, το Γιάννη Κελαρά, τον Γιάννη Μανιατάκη, το Βασίλη Λιούτρη, τον Κώστα Παπαθανασίου, το Μηνά 'Ηλίου και το Ντίνο Ζαρίφη, τράβηξε για τα τουρκικά παράλια. "Επειτα από πολλές περιπέτειες, το καΐκι κατόρθωσε να φτάσει στην Αγγλία. Μα εκεί οι Τούρκοι, σαν ουδέτεροι που ήταν, τους έπιασαν και τους έκλεισαν σ' ένα στρατόπεδο συγκεντρώσεων.

Αυτό βέβαια δεν ήταν διόλου ευχάριστο για τους "Ελληνες, που ήθελαν να πάνε να πολεμήσουν. Παρακάλεσαν λοιπόν τους Τούρκους να ελδοποιηθούν το "Ελληνικό Προβλεπόμενο της Συμύνης για την άφιξη τους. Αυτό όμως, που δεν ήθελαν να κάνουν με τους Γερμανούς, όχι μόνον δεν ελδοποίησαν κανένα, αλλά τους είπαν πως αν επέμεναν περισ-

δοποιηθούν οι αντίρρες του Ταυγέτου να μη στείλουν καΐκι στο Ξερνόν. Θα τα καταφέρω; Πρόκειται για τη ζωή όγτώ ανθρώπων... —Θα τα καταφέρω! είπε με πεποίθηση η άγνωστη. Σήμερα κιόλας θα φύγη το μνημείο σας.

Η γυναίκα έκλεισε απότομα το παραθυράκι. Οι "Ελληνες άκουσαν τα βήματά της ν' απομακρύνονται κι η καρδιά τους χτυπούσε βαθεία και παρατεταμένα. "Εκοναν καλά άραγε που την εμπιστεύτηκαν; Μήπως ήταν κανένα όργανο των φασιστών που ήθελε να τους ρίξει σε παγίδα; "Όπως κι' αν είχε όμως το ζήτημα, έπρεπε να περιμένουν. Την επομένη άργα προς το βράδυ, ήρθαν πάλι οι Γερμανοί του περιπολικού και τους παρέλασαν. Τους επιβίβασαν στο σκάφος και τους μετέφεραν ολόταχως στον Πειραιά. "Εκεί τους υπέβαλαν σε καινούργια ανάκριση, τους βασάνισαν, μα δεν τους είπαν λέξη για το μνημείο που έστειλαν στον Ταυγέτο. Αυτό έδειχνε πως η άγνωστη είχε κάνει το καθήκον της σαν αληθινή "Ελληνίδα.

Οι Γερμανοί τους κράτησαν κάπου είκοσι μέρες. "Υστερα τους άφησαν ελεύθερους και τους έδωσαν πίσω το καΐκι τους. Οι τρεις έκεινοι άντρες, μ' όλο που τα σπίατα τους ήταν στην Αθήνα, δεν πήγαν να τα επισκεφθούν. "Εστειλαν μονάχα από ένα σημείωμα στις οικογένειές τους ότι είναι καλά και τράβηξαν για το Κρανίδι. "Επρεπε να μάθουν τι γίνεται

ΤΟ ΑΓΓΑΙΟ ΣΤΙΣ ΦΛΟΙΕΣ

σώτερο, θα τους έστειλαν πίσω στην Ελλάδα. Τότε ο έφεδρος ύπολοχαγός Γιάννης Κελαδής —που είχε πολεμήσει στο Αλβανικό μέτωπο— κι είχε τραυματισθεί δύο φορές— αποφάσισε να τα παίξει όλα για όλα.

—Θα δραπέτευω, είπε αποφασιστικά στους συντρόφους του. "Αν και δεν έχω ιδέα που βρισκόμαστε, θα προσπαθήσω να φτάσω στη Συμύνη. Είμαι βέβαιος πως θα τα καταφέρω...

Και τα κατάφερε πραγματικά. Μια κατασκοπείνη νύχτα, βγήκε απαρτημένος από το συρματόπλεγμα και μ' όδηγο τη διαδρομή του, έφτασε έπειτα από τρία μερόνυχτα ποδοπόρομο στη Συμύνη. "Εκεί έπεσε πάνω σε δύο "Αγγλους που άναποδούν την Ελλάδα: Τους άδελφούς Ρήξ. Τους διηγήθηκε την περιπέτειά τους, τους είπε ότι όλοι τους ήθελαν να πάνε να πολεμήσουν στη Μ. Ανατολή κι' ύστερα από μια βδομάδα, οι ένενά άντρες έφθυσαν με το σιδηρόδρομο για την Αίγυπτο. Οι έκει βρετανικές υπηρεσίες πρότειναν τότε στο Μαρή, αν ήθελε να δουλίστη για λογαριασμό τους. Θα τον έδιναν ένα καΐκι και θα τον έστειλαν στην Ελλάδα για να παραλάβει μερικούς φυγάδες. "Ελληνες και "Αγγλους.

Αλλά που δεν ήθελε ο τολμηρός θαλασσοδίκος. Σε τρεις μέρες μπάρκαρε στο καΐκι του και κίνησε για τους Τσακάλους της Εύβοιας. "Ως βοηθούς του έδωσαν το Γιάννη Κελαδή και δύο άλλα "Ελληνοπούλα, το Σταμάτη Καντήρη και το Γιώργη Μυροδόλο. "Η άποστολή τους είχε άπολύτη έπιτυχία. Αυτό άναγνωρίστηκε έπίσημα από τους "Αγγλους, που τότε έκαναν καινούργια πρόταση τώρα, αν ήθελαν να συνεχίσουν τα ταξίδια τους. Κανείς φυσικά δεν άρνήθηκε. "Ετσι μέσα σ' έλάχιστο χρονικό διάστημα, ο καπετάν Μαρής κι' οι σύντροφοί του, συμπλήρωσαν κάπου δώδεκα άποστολές Τσεσμέ — Εύβοια — Πειραιά και το αντίθετο. Κάθε μία από τις άποστολές αυτές ήταν γεμάτη κινδύνους. Μα οι άφοβοι έκεινοι κουρσάροι του Αιγαίου, δεν τους λογάριζαν. Το μόνο που σκεφτόντουσαν ήταν, να σώσουν όσους περισσότερους "Ελληνες μπορούσαν.

Το ένα ταξίδι άκολουθούσε το άλλο. "Όπου μία μέρα ο καπετάν Μαρής έπεσε βαρεία άρρωστος. Τον έκαμνε ο πυρετός και τον έπιανε ό βήχας. Το καΐκι τους βρισκόταν τις μέρες έκεινες σ' ένα μικρό Ξερνόν, τη Δοκό, που βρισκόταν ανάμεσα στις Σπέτσες και στην "Υδρα. Φυσικά έκει όχι μόνον άγίατρος δεν ύπήρχε, άλλ' ούτε σκία ανθρώπου. "Όσοι από ό Κελαδής δεν είχε σκοπό ν' άφήση τον καπετάνιο του να πεθάνει. Και παρ' όλες τις διαμαρτυρίες του τελευταίου, τον έβαλε στο πλεούμενό τους και άργα τη νύχτα πέρασαν στο Κρανίδι και τον παρέδόσαν σ' ένα κοινοτικό γίατρο. "Ο ίδιος, μαζί με το Σταμάτη Καντήρη και το Γιώργη Μυροδόλο, ξαναγύρισαν για τη Δοκό. Σε μερικές μέρες, θα ήθελαν έκει μία ομάδα από όγτώ "Αγγλοαμερικανούς. "Ηταν όλοι τους άεροπόροι. Σε μία έπίδρομη που έκαναν πάνω από το Ναύπλιο, τα γερμανικά άντιαεροπορικά κατόρθωσαν να χτυπήσουν το αεροπλάνο τους. Το πλήρωμά του όμως πρόλαβε κι' έπεσε με άλεξίπτωτο. Τους ήθελαν τότε οι "Ελληνες και τους έκραψαν. "Από το Ναύπλιο οι άεροπόροι, ντυμένοι χωριάτικα, έφτασαν στη Σπάρτη.

"Εκεί ελδοποιήθηκε άμέσως η "Αγγλική "Αποστολή του Ταυγέτου, η όποια και τους παρέλαβε. Με τη σειρά της έκεινη ελδοποίησε με τον άσυρματο το στρατηγείο της Μ. Ανατολής. Κι' αυτό πάλι έστειλε στη Δοκό τον καπετάν Μαρή με το καΐκι του για να τους περιμένη, όπως είχε συμφωνηθεί από πρίν. Στη Δοκό οι άεροπόροι θα ήθελαν μ' ένα ψαράδικο του "Αντώνη Μαυρουδή.

Καθώς όμως ο Γιάννης Κελαδής και οι σύντροφοί του ήθελαν για το Ξερνόν, το καΐκι τους πιάστηκε από ένα γερμανικό περιπολικό. Οι άνακρίσεις άρχισαν άμέσως. "Ο Κελαδής δικαιολογήθηκε τότε ότι ήθελαν στα νησιά για... μαύρη άγορά. Τα ναυτικά τους φυλλάδια ήταν άπολύτως εν τάξει, μα οι Γερμανοί δεν τους πίστευαν και τους ήθελαν μαζί τους στους Μολάους. "Αν μάλιστα ένοιωζε για τη ζωή μας —γράφει στο ημερολόγιό του ό Κελαδής— γιατί όταν άναλάσαμε ύπηρεσία στις διακρίσεις, γνωρίζαμε καλά όλες τις συνέπειες που μπορούσε να έχη η άπόφαση μας. Τώρα όμως δεν έπρόκειτο για μας. Σε τρεις μέρες στη Δοκό θα μας περιμέναν όγτώ παλικάρια. Ποιό θα ήταν το αποτέλεσμα αν δεν μας έβρισκαν έκει;

Με κάθε τρόπο έπρεπε να ελδοποιήσουν την άποστολή του Ταυγέτου για τη σύλληψή τους. "Αλλά πώς; Οι Γερμανοί τους είχαν παραδώσει πρόσarina στους φασίστες των Μολάων, που τους είχαν κλείσει στα φοβερά υπόγεια της Καραμπινιερίας. Κάθε έποψη με τον έξω κόσμο ήταν άδύνατη. Τότε όμως συνέβη ένα θαύμα. Την πρώτη νύχτα της φυλάξης τους, κατά τα χαράματα, άνοιξε ένα παραθυράκι του κελιού τους και πρόβαλε η όψη μορφή μιας γυναίκας. "Ο Κελαδής και οι σύντροφοί του την κύταξαν περίεργοι. Ποιά ήταν η άγνωστη αυτή και τι γύρευε έκει κάτω; "Η άπάντησι όμως ήρθε γρήγορα απ' την ίδια:

—Δουλεύω έδω, τους είπε χαμηλόφωνα. Μα είμαι "Ελληνίδα. Μπορώ να σας βοηθήσω σε τίποτε; Θέλετε να ελδοποιήσω κανένα δικό σας;

Μ' ένα πήδημα ό Κελαδής βρέθηκε μπρος στο παραθυράκι.

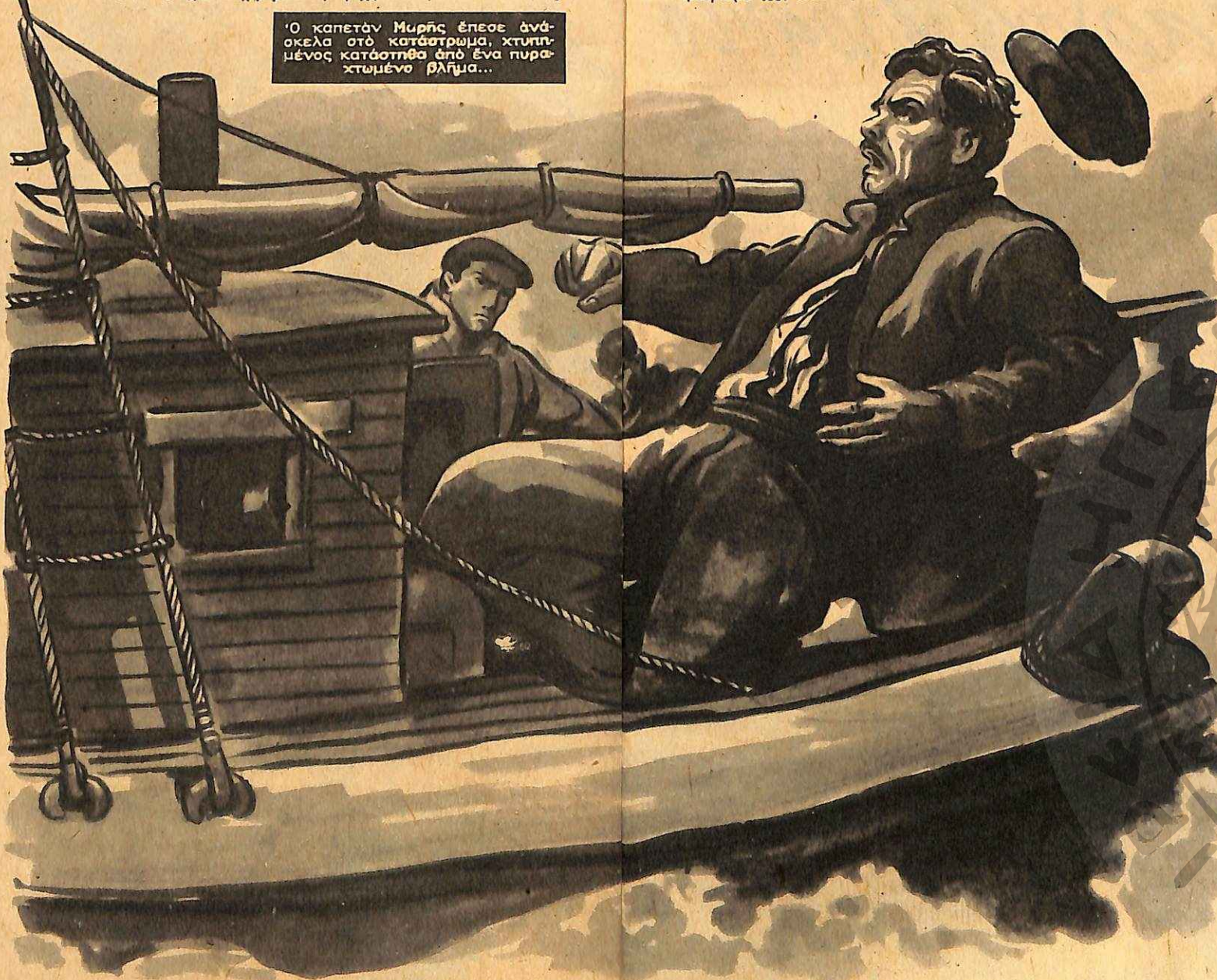
—Τό βλέπω στα μάτια σου πως είσαι "Ελληνίδα, άποκρίθηκε βιαστικά. Γι' αυτό δεν φοβάμαι να σου άνοιξω την καρδιά μου. Πρέπει να εί-

ο καπετάνιος τους που τον είχαν αφήσει βαρεία άρρωστο. "Αλλά μόλις έφτασαν έκει, ο γίατρος τους πληροφορήσε πως ό θαλασσοδίκος δεν έμεινε στο κρεβάτι ούτε δύο μέρες. "Ενα πρωί έξαφνίστηκε από το σπύτι του χωρίς να τον ελδοπήσει κι' από τότε δεν τον ξανάδε.

—"Εκοναν τον κόσμο άνω κάτω, μα δεν τον βρήκα πουθενά, συνέχισε ό γίατρος. Και να σκεφθήτε ότι είχε διπλή πνευμονία. "Εγώ προσωπικά πιστεύω πως θαύχ πεθάνει...

Μία τρομερή άνησυχία πλημμύρισε την ψυχή των τριών έκεινων κουρ-

ο καπετάν Μαρής έπεσε ανάσκελα στο κατώστρωμα, χτυπημένος κατόστρω από ένα πυρακτωμένο βλήμα...



σάρων. Γιατί έφυγε κρυφά, χωρίς να πη τίποτε στο γίατρο, χωρίς καν να τον ευχαριστήσει για τις περιποιήσεις του; Και που μπορούσε να βρσκεται τώρα; Με βαρεία καρδιά μπήκαν στο καΐκι τους και τράβηξαν για την "Ικαρία. "Εμειναν έκει δύο μέρες κι' ύστερα συνέχισαν για το Βαθύ της Σάμου. Μία βδομάδα άργότερα, πέρασαν στις Μικρασιατικές άκτές. "Εκεί όμως τους περιέμενε μια εύχρηστη έκπληξη: Βρήκαν τον καπετάν Γιώργη Μαρή έτοιμο για ταξίδι στους Τσακάλους με καινούργιο καΐκι που του παρεχώρησαν οι "Αγγλοι της Συμύνης. Οι τέσσερες σύντροφοι άγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν συγκινημένοι. Γιατί δεν έλπιζαν πια να ξανασημανηθούν; "Ο θαλασσοδίκος δεν είχε πληροφρηθεί τη σύλληψη των φίλων του, μα το είχε φαντασθεί.

—Είπαν περίεργα, είπε. Μέσα στον πυρετό μου, μου φάνηκε ξαφνικά πως άκουσα μία φωνή να μου λέη να τρέξω στη Δοκό. Χωρίς να πω τίποτε στο γίατρο, σηκώθηκα τη νύχτα και τσάκασα. Γιατί αν του έλεγα, δεν θα μ' άφηνε άσφαλώς να φύγω με κείνα τα χάλια που είχα. Στο Κρανίδι γνώριζα καλά το ένα και τράβηξα για τη Δοκό...

—"Ο καπετάν Μαρής στάθηκε, έθηκε δυνατά και συνέχισε: —"Όταν δεν είχες βρήκα έκει, άνησυχισα. Κι' έπειδή φοβήθηκα μήπως είχες πέσει, έμεινα στο Ξερνόν για να περιμένω τους άεροπόρους, που ήρθαν την επομένη το πρωί. "Ετσι τους ήπια κι' έφυγα με σαράντα πυρετό. "Αλλά μόλις έφτασα έδω, έπεσα κάτω άναίσθητος. "Όταν συνήρθα βρισκόμουν στο νοσοκομείο, όπου έμεινα είκοσι δύο μέρες άκρίδως...

Οι σύντροφοί του τον άκούγαν με θαυμασμό. "Ότε είχα κατόρθωσει να σώσω τους "Αγγλοαμερικανούς άεροπόρους, ενώ αυτός είχαν στείλει μήνυμα να μη φύγη το καΐκι για τη Δοκό; "Η άγνωστη λοιπόν έκεινη γυναίκα της Καραμπινιερίας δεν είχε ελδοποιήσει τους άντρες; "Η μήπως ήταν συνεργάτης των "Ιταλών; "Αν συνέβαινε όμως κάτι τέτοιο, θα τους άφηναν οι φασίστες να φύγουν από τα κρατητήρια των Μολάων; "Ασφαλώς όχι. Μα τότε; Αυτό δεν το έμαθαν ποτέ. Πάντως ό Κελαδής ήταν βέβαιος ότι το μνημείο τους είχε σταλή, αλλά δεν είχε βέβαιος ότι η άποστολή του Ταυγέτου. Καλύτερα όμως που ήφτασε έγκαιρος στην άποστολή του Ταυγέτου. "Αντίθετα όλοι.

Στις 6 "Ιανουαρίου 1943, οι τέσσερις κουρσάροι έλαβαν έντολή από το στρατηγείο να πρμίσουν το ταχύτερο για την Κάροστο. Στις 13 του ίδιου έκεινου μηνός, μία ομάδα από δεκαέντε "Ελληνες έξωμιατικούς και τρεις "Αγγλους, θα τους περιέμεναν σε μία έρημη άκτή. Το πλεούμενο έφυγε άμέσως και χωρίς πολλές περιπέτειες έφτασε στον προορισμό του. Και άκρίδως την άριστη μέρα και ώρα. Όλοι οι φυ-

γάδες ήταν παρόντες. Το καΐκι έβαλε μπροστά τη μηχανή κι' ύστερα από λίγο, ξεκίνησε ολόταχως για τα τουρκικά παράλια. Αύτην τη φορά όμως ό καιρός δεν ήταν καθόλου καλός κι' άναγκάστηκαν να ξαναγυρίσουν μπρος πίσω για την Κάροστο. Με μεγάλη άναπομονή περιέμεναν οι δραπέτες να ήρεμηση η θάλασσα. "Αλλά έπρεπε και να φύγουν. "Ο κίνδυνος ν' άνακαλυφθούν από καιμιά έχθρική περιπόλο ήταν μεγάλος. Μπήκαν λοιπόν πάλι στο καΐκι και ξεκίνησαν για τη Χίο.

Πάνω από δύο ώρες παιδεύτηκαν στη φουρτουνασμένη αυτή θάλασσα και κανείς δεν ήξερε άκόμη ποιό θα είναι το άποτέλεσμα. "Όσοις κατά την άνατολή, έσπασε η μαυρίλα της νύχτας. Σημέρωνε. "Η Χίος δεν φαίνεται καθόλου, μα θα την έκρασαν τα σύννεφα. Δεν μπορούσε πια να είναι μακριά. Πραγματικά, κατά τις πρώινες ώρες, κατόρθωσαν να πιάσουν μία έρημη άκτή άνατολικά του νησιού. "Εκεί οι άξιωματικοί, τσακισμένοι από τη θαλασσοταραχή, κρύφτηκαν σε μία σπηλιά ως την επομένη το βράδυ: που έβαλαν πάλι πλώρη για την Τουρκία, αφού διώρθωσαν τη μηχανή τους.

Πήγαιζαν πια στα Μικρασιατικά παράλια, όταν ξαφνικά, από το βάθος του πελάγου, άκούστηκε κάτι σαν μηχανή άτμάκατου. "Ο καπετάν Μαρής τέντωσε τ' αυτί. Δεν έκανε λάθος. "Ο θόρυβος ολόένα πλησίαζε, μεγάλωνε και γέμιζε με το τρομαχτικό της θόρυβο την ήσυχια της θάλασσας.

—Γερμανική περιπόλος! φώναξε ό θαλασσοδίκος. Σβόσε τη μηχανή, Γιάννη! Και να μη μιλήτε κανείς. Κινδυνεύουμε όλοι, γιατί βρισκόμαστε πέρα από την έλληνική ζώνη, κοντά στη Συμύνη...

—Μα το σημείο αυτό της θάλασσας άνήκει σε ουδέτερη χώρα, είπε ό ύπολοχαγός Χάρης Φωφολός. Θα τολμήσουν οι Γερμανοί να μας πιάσουν ή να μας χτυπήσουν σε ξένα νερά;

—Ο καπετάν Γιώργης Μαρής χαμογέλασε πικρά.

—Αυτό δεν έχουν το Θεό τους, άποκρίθηκε. Είτε Γερμανοί είναι, είτε φασίστες, το ίδιο κάνουν. Μονάχα που θα κατέλαβαν ότι το καΐκι μας μεταφέρει φυγάδες, θα μας χτυπήσουν από έδικήρι. Σού μιλώ από πείρα...

"Η στιγμή ήταν κρίσιμη. "Ο κατασκοπείνος όγκος της έχθρικής άτμάκατου, πλησίαζε προς το μέρος τους ολόταχως. "Ασφαλώς οι Γερμανοί θα είχαν άκούσει τη μηχανή μας —λέει ό Κελαδής— με τα "Ασνικά που ήταν έφοδιασμένα όλα τα έχθρικά καταδιωκτικά. "Αλλά μας παρηγορούσε η ιδέα ότι το περιπολικό, δεν θα τολμούσε ν' άναήνη τους προδοείς του, από φόβο μη το άντιλήφθουν στα συμμοχικά άεροπλάνα, που περιπολούσαν πολύ συχνά τις νύχτες σε κείνες τις θάλασσες. "Όσοις άνακούσσουμε. Τα χαρτιά μας βέβαια ήταν άπολύτως εν τάξει, μα αυτά ίσχυαν μόνο για τα έλληνικά νησιά του Αιγαίου. Με ποίον τρόπο θα μπορούσαμε να δικαιολογήσουμε την παρουσία μας κοντά στις Μικρασιατικές άκτές; Οι Γερμανοί θα καταλάβαιναν άπωσδήποτε το σκοπό μας και τότε θα ήμασταν χαμένοι. Χαμένοι για πάντα. Και το μόνο που μας έμενε, ήταν να παρακαλούμε το Θεό να τους στραβώσει, να μη μας άντιλήφθουν. Μάταιος κόπος. Οι Γερμανοί πλησίαζαν κατ' ευθείαν πάνω μας. Και αν δεν άναβαν ξαφνικά τους προβολείς τους, θα μας έκοθαν σίγυρα στα δύο με την τρομερή ταχύτητα που είχαν...

Καθώς το περιπολικό άντικρυσε μπροστά του το συμμοχικό καΐκι σε μικρή άπόσταση, έκοψε απότομα προς τα δεξιά, σχηματίζοντας έτσι ένα τεράστιο ημικύκλιο γύρω από το μικρό πετρελαιοκίνητο. "Απομακρύνθηκε σφυρίζοντας άπαισία, μα ξαναγύρισε πάλι με άναμμένους όλους τους προβολείς του, που σπάζον τη θάλασσα πέρα για πέρα. "Υστερα έσβησαν πάλι άπότομα και τότε χωρίς καιμιά προειδοποίηση, χωρίς να τους διατάζουν να σταθούν, άκούστηκε το κακάρισμα ενός πολυβόλου. Οι σφαίρες σφύριζαν πάνω από τα κεφάλια των φυγάδων. "Εγδάρον την κουβέρτα, κορφώθηκαν στο σπινάγιο κι' έσπασαν ένα από τα κατόρτια.

—Θηρία! μουγκρίσε ό καπετάν Μαρής. Πάτε να μας έξανάτε... Δεν πρόλαβε ν' άποτελειώσει τη φράση του. Την ίδια στιγμή έπεσε άνάσκελα στο κατώστρωμα, χτυπημένος κατόστρω από ένα πυρακτωμένο βλήμα. "Ο Κελαδής έγειρε πάνω του και προσάθησε να τον άναστήσει. "Ηταν άργά.

—Κυτάρητε να σωθήτε έσείς, ψιθύρισε με δυσκολία. Πρέπει να σωθήτε. Τα παιδιά μου και τη γυναίκα μου, Γιάννη... τα παιδιά μου. "Εγώ φεύγω... καλή τύχη...

"Ο θαλασσοδίκος έγειρε από την άλλη μεριά το πρόσωπο και χωρίς να προφέρει άλλη λέξη ξεκίνησε. "Όσο κι' αν ήταν όλοι τους άντρες κι' άξιωματικοί, που πολεμούν στα βουνά της "Ηπείρου, ένοιωσαν πως το τέλος τους είχε φτάσει. Οι Γερμανοί είχαν βολή σίγουρα να μην άφήσουν κανένα τους ζωντανό. "Ο πανικός, που ως έκεινη την ώρα δεν είχε έδωκωθή άκόμη, άναστήτωσε ξαφνικά το μικρό σκάφος.

Πολλοί είχαν πέσει κιόλας στη θάλασσα και προσπαθούσαν να σωθούν κολυμπώντας. Μα οι ριπές του γερμανικού πολυβόλου που χτυπούσε στα τυφλά, έξακολουθούσαν. Και κάθε ριπή του άφηνε και κάποιον στον τόπο. "Από τους δεκαογτώ φυγάδες, οι έφτά είχαν σφαγισθεί: "Ο Βαγγέλης Ράκος, ό Νίκος Τριανταφυλλίδης, ό Χάρης Φωφολός, ό Θόδωρος Κανέλλος, ό Γιάννης Λαρινιός, ό Σωφιστής Ρούσος κι' ό ένας απ' τους τρεις "Αγγλους, ό ύπολοχαγός Τζακ Φρέι.

Τότε άναμναν πάλι, για μερικά δευτερόλεπτα, οι προβολείς, για να θαυμάσουν οι Γερμανοί το έργο τους. Κάποιοι που σάλευαν άκόμη στο νερό, δέχτηκαν από μία καινούργια ριπή κι' έμειναν άκίνητοι. Τα έλληνικά κορμιά έπλεαν τώρα άμυχα πάνω στο μοποθάνεμο πέλαγος...

Θα πέρασαν τουλάχιστον δέκα λεπτά —συνεχίζει ό Γιάννης Κελαδής— δέκα λεπτά θανάσιμης άγωνίας. Δεν ήξερα πια ποιοι ζούσαν και ποιοι είχαν πεθάνει. "Ισως μάλιστα να είχαν πεθάνει όλοι και να ζούσα μόνον έγώ. Αυτό όμως δεν το ήθελα. Καλύτερα να με ξεκαθάριζε μια μέρα κακιά βόλη, παρά να βρεθώ ολόμυνης άνάμεσα σε άναμμένους νεκρούς. "Ακούγα όστόσο δέπια μου μερικά βογγητά κι' αυτό με παρηγορούσε. Κάποιος άνάσωνε άκόμη, κάποιος ποιοδός. "Επομένως δεν ήμουν μόνος. "Αραγε όμως ύπήρχε έλπίδα να τη γλυτώσουμε; Οι Γερμανοί συνέχισαν να ρίχνουν έναντιον του καΐκιού μας με λύσσα που είμαι άδύνατο να την περιγράψω. Μία ξαφνικά όλα τελείωσαν. "Η άτμιακατος, χωρίς να μας ξηλώσει περισσότερο, άπομακρύνθηκε ολόταχως με τον άπείσο θόρυβο της μηχανής της. "Αναστήκαμε λίγο το κεφάλι μου και προσάθησα να κυττάσω προς τα έξω. Μα την ίδια στιγμή, άκουσα τη φωνή του Γιώργη Μυροδόλου που τον νόμιζα για νεκρό:

—"Όχι άκόμη, Γιάννη! Μην κινηθείς. Μπορεί να ξαναγυρίσουν τα σκυλιά...

Μα οι Γερμανοί δεν ξαναγύρισαν, ίσως έπειδή είχαν πιστέψει πως τους είχαν σκοτώσει όλους. "Όσοις η μηχανή του καΐκιού είχε καταστραφή τελείως κι' ούτε μπρος μπορούσαν να πάνε πια, ούτε πίσω. "Ο Σταμάτης Καντήρης, που γνώριζε από νηφάλ, παρ' όλο το τραύμα που είχε στην άμοπλάτη, προσάθησε να τη διορθώσει. Τίποτε δεν κατάφερε κι' η άγωνία τους διπλασιάστηκε τώρα. "Ότε θα έμειναν στη μέση του πελάγου για να δεχτούν κομμάτια καινούργια έπίσης μόλις θα έξήμερνε;

Κατά τα χαράματα, φάνηκε ένα τουρκικό παράδοκι. Το έδωσαν οι ναυαγοί κι' άρχισαν να ζητάνε βοήθεια. Κι' ύστερα από λίγο, το παραδοκι έκεινο της σωτηρίας, τους ρυμούλκωσε σ' ένα λιμανάκι των Μικρασιατικών άκτών. "Η τραγωδία τους είχε τελειώσει...

ΓΙΑΝΝΗΣ Σ. Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

με μεθοδικά τη δουλειά μας. 'Η μόνη μας ανταμοιβή είνε η ικανοποίηση που αισθανόμαστε γιατί εκπληρώνουμε το καθήκον μας.

Ο Παρναγιάν παρακολουθούσε με προσοχή τα λόγια του συνομιλητού του.

— Δεν αμφιβάλλω για την ειλικρίνεια σας, του είπε όταν τελείωσε. Πρωτίτερα, όμως, μου όλογοησατε, ότι δεν σας παραινεύει η θρησκευτική πίστις στο έργο σας. 'Αλλ' ο χειρουργός, που μου φέρατε για παράδειγμα, πιστεύει απόλυτα, ότι η χειρουργική που κάνει, θα σώσει τον άρρωστο. Σφάλλεται κάποτε... 'Αλλ' είναι ειλικρινής στην προσπάθειά του και γι' αυτό πρέπει να τον σεβαστούμε. Σεις, όμως, καταπιάνεστε μ' ένα ύγιες σώμα και με το πρόσχημα, ότι θα το αναδιοργανώσετε και θα το σώσετε — αναρωτιέμαι από τι πράγμα θα το σώσετε, αφού δεν είναι άρρωστο — το υποβάλλετε σε μία θεραπεία στην οποία σεις ο ίδιος δεν πιστεύετε... 'Ομοιωγώ, ότι δεν μπορώ να σας καταλάβω...

Ο 'Εσπινόζα χαμογέλασε.

— Κι' εγώ επίσης δεν έχω αυτή την υψηλή πίστι, είπε. Όπως και σεις, πιστεύω μόνον στα αισθήματα της καρδιάς και στις αγαθές σκέψεις. Όπως και σεις, αισθάνομαι για τον πλησίον μου μία μεγάλη, βαθειά και αφιλοκερδή αγάπη κι' ονειρεύομαι την ευτυχία όλων των ομοίων μου. Γι' αυτό, δεν έδιστασα ν' αφιερώσω όλο το μυαλό κι' όλη τη δραστηριότητά μου στο ν' ανακαλύψω πού βρίσκεται αυτή η ευτυχία... 'Αλλά, κύριε, πόσο είναι σέ θέσι να καταλάβουν αυτά που σας λέω... Μόλις μία φούχτα ανθρώπων με ανώτερη διάνοια και μεγάλη ψυχική τελειότητα. Οι άλλοι — ή απέραντη κι' αναρίθμητη μάζα — βρίσκεται στην κατάσταση του πληγωμένου, για τον όποιον σάς μίλησα πρωτίτερα και πού ο γιατρός πρέπει να τον υποβάλει σε έγχυσις για να τον σώσει. 'Ο πληγωμένος καταριέται το γιατρό, γιατί δεν μπορεί να καταλάβει. Θα τον εύλογησι, όμως, αργότερα, όταν θα αισθανθή πως αυτή η όδυνηρη έγχυσις του ξανάδωσε τις δυνάμεις και το σφρίγος του.

— 'Αλλ' είσατε βέβαιος, ότι, ενεργώντας μ' αυτό τον τρόπο, θα κάμετε την ανθρωπότητα ευτυχισμένη; ρώτησε ο Παρναγιάν.

— Ναι, απάντησε αδόξακτα ο 'Εσπινόζα. 'Εχω μελετήσει πολύ αυτά τα πράγματα κι' έχω έμβασθαι στο βαθύτερο νόημα της ζωής. 'Ερτασα, λοιπόν, στο συμπέρασμα πως η έπιστήμη είναι η μεγάλη,

η μοναδική έχθρά που πρέπει να την καταπολεμήσουμε με άδυσωπτο πείσμα. Γιατί η έπιστήμη είναι η άρνησις των πάντων και γιατί στο τέρμα της βρίσκεται ο τρόμος, η απελπισία, η φρίκη κι' ο θάνατος. Κάθε άνθρωπος που δίνεται στην έπιστήμη, καταλήγει μοιραία εκεί που βρίσκομαι εγώ τώρα: στην αμφιβολία. Η ευτυχία, αντίθετα, βρίσκεται στην άγνοια, στην απόλυτη, στην ολοκληρωτική άγνοια. Αυτή μόνο μπορεί να προστατεύσει την πίστι. Και μόνον η πίστι μπορεί να κάμει ύποφερτη και ίσως ευχάριστη τη ζωή. Γιατί με την πίστι δεν τελειώνουν όλα και γιατί ο άνθρωπος που πιστεύει, αντιμετώπιζει με έγκρατεια το θάνατο, αφού τον βλέπει σαν πέρασμα σε μία καλύτερη ζωή. Νά γιατί καταδικάζω άδυσωπτα τις ανεξάρτητες και φιλελεύθερες ιδέες και γενικά κάθε τι που έχει σχέση με την καταραμένη έπιστήμη. Νά γιατί θέλω να επιβάλω στην ανθρωπότητα αυτή την πίστι που έχασα. Ξέρω πως θα πεθάνω απελπισμένος. Κι' έπειδη αγαπάω τους ομοίους μου, θέλω να τους γλυτώσω από την τρομερή αυτή τύχη που με περιμένει.

— Μ' άπλοστερα λόγια, τους επιβάλλετε μία ζωή δυστυχισμένη και μαρτυρική για να τους δώσετε ως ανταλλάγμα μία στιγμή αταπότης, πού θα κρατήσει, άλλωστε, όσο κι' η στερνή πνοή που θα βγεί από το στόμα τους.

— Τί σημασία έχει; 'Η στιγμή του θανάτου είναι τρομερή. Πιστεύετε με, λοιπόν, αυτό το ξεγέλασμα που κρατάει μόνο μία στιγμή, δεν πληρώνεται ακριβά με τη θυσία μιας ολόκληρης ζωής.

Ο Παρναγιάν τον κύτταξε σιωπηλά κάμποσες στιγμές. Έπειτα του είπε:

— Τολμάτε να μιλάτε για ανθρωπισμό, όταν καταδικάζετε τους ομοίους σας να περάσουν μία ζωή βασανισμένη; Εγώ τουλάχιστον νομίζω πως είναι προτιμώτερο να ζήσει κανείς ευτυχισμένος, έστω κι' αν πρόκειται να φύγει από τη ζωή με τον τρόμο και την αγωνία στην ψυχή. Είμαι βέβαιος, ότι όλοι αυτοί οι δυστυχισμένοι που τους καταδικάζετε να ζουν μαρτυρικά, θα σας έλεγαν το ίδιο αν κάνατε τον κόπο να τους συμβουλευθήτε πάνω σ' αυτό το ζήτημα.

— Είναι παιδιά, απάντησε ο 'Εσπινόζα. Δεν ζητάει κανείς συμβουλές από τα παιδιά. Τα τιμωρεί μόνο για να μην παρεκτρέπονται.

— Παιδιά! είπε ο Ιππότης. Αυτά τα παιδιά, όμως, θα είχαν όλο το δικαίωμα ν' αποκαλέσουν σας και τους ομοίους σας τρελλούς και να σας κοιματίσουν αλύ-

πητα για το καλό και την ευτυχία της ανθρωπότητας. Το καλύτερο που έχετε να κάμετε, είναι ν' αφήσετε αυτούς τους ανθρώπους ήσυχους, αντί να προσπαθήτε να τους επιβάλετε μία ευτυχία που πρέπει να την πληρώσουν με μία άδυσσο δυστυχία.

— Νομίζετε, λοιπόν, ότι η ευτυχία συνίσταται στο να ζή κανείς όπως θέλει; ρώτησε ο 'Εσπινόζα.

— Είμαι βέβαιος, απάντησε ο Παρναγιάν, ότι, κάτω από τον υποκριτικό ανθρωπισμό και την αφιλοκερδεία σας, ζητάτε μόνο την προσωπική σας ευτυχία. 'Αλλ' αυτή την ευτυχία δεν θα σας τη δώσει η καταδυναστεύση των άλλων που ονειρεύεσαστε. 'Εζησα τη ζωή μου σαν στρατούς. Παντού, λοιπόν, από όπου πέρασα, είδα πως οι άνθρωποι θέλουν να εξασφαλίσουν μία θέσι κάτω από τον ήλιο και μισούν να θανάτωσαν τους τιτλοφύχους, που τους εκμεταλλεύονται και τους καταδικάζουν να ζουν στο σκοτάδι. Βασιληάδες, πρίγκιπες ή δοῦκες. Την ευτυχία θα την βρήτε όχι κλέδοντας την ευτυχία των άλλων, αλλά, τούναντιον, βοηθώντας τους για να μπορέσουν κι' αυτοί να χαρούν τη ζωή τους... 'Αλλ' αυτό, βέβαια, είναι δική σας υπόθεσις. Είσατε 'Ισπανός και μπορείτε να κάμετε, ότι θέλετε στην 'Ισπανία. Μή προσπαθήτε, όμως, να επιβάλετε, και σ' εμάς τους Γάλλους τις απαίσιες ιδέες σας. Το καλύτερο και για σας και για μέν, θα είναι να μάς αφήσετε να τὰ βγάλουμε πέρα μόνοι μας.

Ο 'Εσπινόζα δεν έδειξε πως δυσανεστήθηκε γι' αυτά τα λόγια.

— Φαίνεται πως δεν κατάφερα να σας πείσω, είπε. 'Αν, όμως, απέτυχα στις γενικές, ίσως τα καταφέρω σ' ένα ειδικό θέμα πού θα σας εκθέσω... 'Αλλά, πρώτα — πρώτα, θέλω να σας ρωτήσω το εξής: Σεις που είσατε ένας αληθινός ιππότης και πού δεν διατάζετε σε καμμία περίπτωση να τραβήξετε το ξίφος σας για να υπερασπίσετε τον άδύνατο έναντιον του ισχυρού, θα άρνησθε να υποστηρίξετε μία δίκαιη υπόθεσι;

— 'Εξαρτάται, απάντησε ο Ιππότης. 'Εκείνο που νομίζετε δίκαιο κι' εύγενικό, μπορεί να φανή σε μένα ποταπό και άδικο. — Κύριε, ρώτησε ο 'Εσπινόζα, κυττάζοντας τον στα μάτια, θ' αφήσετε να συντελεσθή μπροστά στα μάτια σας μία δολοφονία χωρίς να προσπαθήσετε να σώσετε το θύμα;

— Νομίζω ότι όχι, απάντησε ο Ιππότης. — 'Ε, λοιπόν, πρέπει να έμποδισετε αυτή τη δολοφονία να γίνει.

— Ποιόν θέλουν να δολοφονήσουν; — Τον βασιλιά Φίλιππο, απάντησε ο 'Εσπινόζα.

— Διάβολε! είπε ο Παρναγιάν. Μου φαίνεται, ωστόσο, πως ο μεγαλειότατος δεν έχει ανάγκη από τη δική του βοήθεια.

— 'Υπο κανονικές συνθήκες όχι. 'Αλλά στην περίπτωση που μάς ενδιαφέρει βρίσκεται ανυπεράσπιστος στη διάθεσι των δολοφόνων.

— 'Εξηγηθήτε, κύριε, παρακάλεσε ο Παρναγιάν πού η περιέργειά του είχε κεντηθή.

— "Ενας φιλόδοξος ώρκίστηκε να σκοτώσει το βασιλιά, απάντησε ο 'Εσπινόζα. Προπαράσκει με ύπομονη το έγκλημα του και δεν μπορούμε να του κάμουμε τίποτε γιατί όλη η 'Ανδαλουσία αν βαλουμε το χέρι μας πάνω του, όλος ο λαός θα ξεσηκωνόταν στο πόδι. Καταλαβαίνετε, πόσο δύσκολο είναι η θέσι μας; 'Ολοι οι βασιλικοί σωματοφύλακες, όλη η πραγματική τρομερή οργάνωσις της 'Ιερής 'Εξετάσεως, δεν μπορούν να κάμουν τίποτε έναντιον αυτού του ανθρώπου. Νά γιατί ο βασιλιάς είναι χαμένος και να γιατί σας ρώτησα αν θ' αφήσετε αν-ο το έγκλημα να γίνει.

Μιλούσε άργά, τονίζοντας κάθε μιά λέξη του, σαν να ήθελε να βεβαιωθή ότι δεν πήγαιναν χαμένες κι' ότι ο συνομιλητής του καταλάβαινε τη σημασία τους.

— Ο βασιλιάς δεν μου είναι συμπαθής, είπε ο Παρναγιάν, πού προσπαθούσε να υπαινιγίση πού απέβλεπε η πρότασι του 'Ε-

σπινόζα. Πρόκειται όμως, για ένα έγκλημα, πού σε καμμία περίπτωση δεν θα το άφηνα να γίνει αν ήμουνα σέ θέσι να το έμποδισω.

— Αφού είναι έτσι, ο βασιλιάς σώθηκε και σεις εκάματε την τύχη σας! φώναξε χαρούμενος ο 'Εσπινόζα.

— 'Α, μην ασχολήσε με την τύχη μου, είπε ο Παρναγιάν. Πείτε μου μόνο πως θα μπορέσω να εκτελέσω μόνος μου εκείνο που η 'Ιερή 'Εξετάσις σας, μ' όλη την τρομακτική δύναμη πού διαθέτει, δεν είναι σε θέσι να επιτύχει.

— Το πράγμα είναι απλό, απάντησε ο Μεγάλος 'Ιεροεξεταστής. Άρκει ο άνθρωπος μας να πάθι κάτι πριν προφταση να εκτελέση το δολοφονικό του σχέδιο. Αυτό, όμως, πρέπει να γίνει με τέτοιο τρόπο ώστε να μην μπορεί κανείς να μάς κατηγορήσει για τίποτε.

— Δεν νομίζω ότι μου προτείνετε να τον δολοφονήσω, είπε ο Παρναγιάν με παγερό ύφος.

— Κάθε άλλο, απάντησε ο 'Εσπινόζα. Μπορείτε, όμως, να έρθετε σε λόγια μαζί του και να τον προκαλέσετε σε έντιμη νομαχία. 'Ο άνθρωπος αυτός είναι γενναίος. 'Αλλά τί μπορεί να κάμη το θάρρος να έκδασι αυτής της μονομαχίας είναι από πριν βέβαιη... "Όσο για το πλήθος, οι ίδιοι άνθρωποι που λατρεύουν σήμερα τον Τυρέρο θα έπνευμήσουν αύριο το νικητή του.

— Είπατε τον Τυρέρο;

— Ναι. Μήπως έχετε ειδικούς λόγους πού σας έμποδίζουν ναρθήτε σε συγκρουσι μαζί του;

— Κύριε, απάντησε ο Παρναγιάν στών ίδιο παγερό τόνο, περιορίζομαι να σας πω ότι αυτό πού μου προτείνετε είναι καθαρή δολοφονία κι' ότι εκάματε λάθος στους ύπολογισμούς σας, γιατί δεν πρόκειται να γίνει συνένοχος σας.

— Γιατί; ρώτησε με ήρεμη φωνή ο 'Εσπινόζα.

— Και μόνον ότι τολμήσατε να μου προτείνετε αυτό το πράγμα άποτελεί μία σοβαρή προσβολή για μένα, συνέχισε ο Παρναγιάν. Φυλαχθήτε! Δεν είχα ποτέ μεγάλη ύπομονη και οι προσκλητικές προτάσεις πού μου κάματε με λύνουν από τις υποχρεώσεις πού θα μπορούσα να έχω απέναντί σας. Σας κάνα γνωστό επίσης ότι ο δόν Καίσαρ είνε φίλος μου. Και δίνω τη συμβουλή σε σας και στών κύριο σας να μην επιχειρήσετε τίποτε έναντιον αυτού του ανθρώπου.

— Γιατί; ρώτησε και πάλι ο 'Εσπινόζα στών ίδιο ήρεμο τόνο όπως και πριν.

— Γιατί ενδιαφέρομαι γι' αυτόν και δεν επιθυμώ να τον πειράξη κανείς, απάντησε ο Παρναγιάν.

Σηκώθηκε ταυτόχρονα.

— Βλέπω πως δεν είμαστε πλασμένοι για να συνεννοηθούμε, είπε ο 'Εσπινόζα πού είχε χάσει το χρώμα του.

— Εγώ το κατάλαβα από την πρώτη στιγμή, απάντησε ο Παρναγιάν.

— Κύριε, συνέχισε άταραχος ο 'Εσπινόζα, σας έδωσα το λόγο μου ότι θα φεύγατε σώς και άβλαβής απ' αυτό το άνακτορο. Θα τηρήσω το λόγο μου, γιατί είμαι βέβαιος πως θα σας ξαναδρώ και τότε θα σας συντρίψω άλύπητα, γιατί είσατε έμπόδιο στα σχέδιά μου. Φύγετε, λοιπόν, και φυλαχθήτε!

Ο Παρναγιάν τον κύτταξε στα μάτια κι' έπειτα είπε:

— Και σεις, κύριε, φυλαχθήτε!

Βγήκε κατόπιν με σταθερό βήμα, ενώ ο 'Εσπινόζα τον παρακολουθούσε μ' ένα παράξενο χαμόγελο στα χείλη.

Δύο αντίπαλοι

Ο δοῦκας του Πόντε Ματζόρε είχε παρσύρει τον Μοντάλτε έξω από το 'Αλκαζάρ. Χωρίς να πή λείψι τον ώδηγησε στην αριστερή όχθη του Γουαλδακιδίρι, όχι μακριά από τον πύργο του Χρυσού, πού ψωγόνταν κοντά στην είσοδο της πόλεως.

Ενας μοναχός, πού φαινόταν βυθισμένος στους στοχασμούς του, βάδιζε σε κάποιον απόστασι πίσω τους.

Όταν έφτασαν στην όχθη του ποταμού ο Πόντε - Ματζόρε έριξε μία ματιά γύρω του και, μη βλέποντας κανέναν, στάθηκε μπροστά στον Μοντάλτε και του είπε:

— Από το έρχόμενο τεῦχος στο «ΘΗΣΑΥΡΟ» αρχίζει ένα συνταρακτικό έπιστημονικό περιπετειώδες μυθιστόρημα πού διασάφει 'Αμερικανού συγγραφέως και άτομικού τεχνικού

ΚΡΙΣ ΧΟΛΤ

Η ΠΥΡΙΝΗ ΣΦΑΙΡΑ

Ενας φοβερός, άφάνταστος κίνδυνος άπειλει ολόκληρη την ανθρωπότητα: Μία σφαίρα από «άτομικό» υλικό τρώει σιγά-σιγά τη Γη, σαν καρκίνωμα, κι' άπειλεί να τη διασπάσει ολόκληρη, να τη μεταβάλει σε μία πυρινή μάζα. Του κακού οι μεγαλύτεροι έπιστημονες αναζητούν ένα μέσον για ν' ανακαταστήσουν το κακό. Τέλος, το μέσον αυτό βρίσκεται από ένα έξυπνο, θανταστικό κ' άποφασιστικό νέο, όταν έχη πιά καθή κάθε έλπίδα!

Θα κατορθώσει άραγε να υπεννικήσει όλα τ' άνυπεράβλητα έμπόδια, τις σκοτεινές μηχανορραφίες και τις κάθε είδους έγκληματικές παγίδες, πού ο ηρωικός αυτός νέος συναντάει στο δρόμο του για να σώση την άγαπημένη του, τον έαυτο του και την ανθρωπότητα ολόκληρη;

Οι συναρπαστικές περιπέτειες και τ' άλλεπάλληλα δραματικά έπεισόδια του περιήγουν αυτού μυθιστορήματος κρατούν σε διαρκή άγνωση τον αναγνώστη μέχρι τέλους.

— 'Εδώ όπως και άλλοτε στη Ρώμη σε ρωτάω για τελευταία φορά: θέλεις να παραιτηθής από τη Φαύστα;

— Ποτέ! απάντησε ο Μοντάλτε με βραχνή φωνή.

Το χέρι του Πόντε Ματζόρε πήγε στη λαβή του έγχειρίδιου του. Κατάφερε, ωστόσο, να συγκρατηθή και συνέχισε με τόνο, πού αυτή τη φορά ήσαν παρακλητικός:

— Έστω. Δεν έπιμένω να παραιτηθής απ' αυτήν. Θα μπορούσες, όμως, να φύγεις για λίγο από κοντά της. Είμαστε στο παρελθόν φίλοι, Μοντάλτε και θα μπορούσαμε να ξαναγίνουμε. 'Αν θέλεις, θα φύγωμε και θα ξαναγυρίσωμε κι' οι δυο στη Ρώμη. Ξέρεις ότι ο Πάπας είνε πολύ άρρωστος κι' ότι μπορεί να πεθάνη από τη μία στιγμή στην άλλη; Έχομε, λοιπόν, συμφέρον κι' οι δυο να βρισκόμαστε στη Ρώμη τη στιγμή πού θα πεθάνη. Σ'υ για να διεκδικήσης την παπική τιάρα, όπως είνε η επιθυμία σου κι' εγώ για να υποστηρίξω το θείο μου καρδινάλιο της Κρεμόνας.

Η παπική τιάρα ήσαν, στ' αλήθεια, το μεγάλο όνειρο του Μοντάλτε. Για μία στιγμή

μή, η φιλοδοξία κι' η αγάπη του πάλεψαν μέσα στην ψυχή του. 'Αλλά δεν δίστασε στην εκλογή του.

— Λες ψέματα! φώναξε στών Πόντε-Ματζόρε. Χωρίς αμφιβολία, λες ψέματα! Είμαι βέβαιος πως λίγο σ' ενδιαφέρει ποιος θα διαδεχθή το σημερινό Πάπα. Το μόνο πού θέλεις είνε να με διώξης από κοντά της.

— Κι' αν αυτό ήταν αλήθεια; έπτε ο Πόντε Ματζόρε πού ξαναπηρε το άγριο ύφος του. 'Η σκέψι ότι βρίσκομαι μακριά της, ενώ εσύ είσαι όλες τις στιγμές κοντά της και μπορείς να την βλέπης και να της μιλάς δεν μ' αφήνει να ήσυχάσω. Πρέπει να φύγωμε για τη Ρώμη! 'Ετσι τουλάχιστον ούτε συ θα την βλέπης!

Ο Μοντάλτε άνασκήσως τους άμους.

— Παραλογίζεσαι! απάντησε. Δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν, ότι μου είνε άδύνατο να ζήσω μακριά απ' αυτήν; Μου ζητήσεις να φύγω;... 'Αλλ' είνε το ίδιο σαν να μου ζητάς τη ζωή μου!

— Πέθανε τότε! ούρλιαξε ο Πόντε Ματζόρε, πού έδγαλε άμέσως το ξίφος του και ώρμησε πάνω του.

Ο Μοντάλτε άπόφυγε το χτύπημα κάνοντας ένα πήδημα πρὸς τα πίσω και, την ίδια στιγμή, ξιφούλκησε και πήρε στάσι άμύνης.

Ο Πόντε Ματζόρε συνέχισε τις έπιθέσεις του. 'Ηταν τόση η λύσσα του, πού ο Μοντάλτε δυσκολευόταν πολύ να τον αντιμετώπιση. Πήρε, όμως, σε λίγο την πρωτοβουλία κι' ο αντίπαλός του άρχισε τότε να ύποχωρη...

— 'Αλλ' αυτή η ύποχωρησι ήσαν ένα έξυπνο τέχνασμα. Σε κάποια στιγμή, πού ο Μοντάλτε δυσκολευόταν πολύ να τον αντιμετώπιση. Πήρε, όμως, σε λίγο την πρωτοβουλία κι' ο αντίπαλός του άρχισε τότε να ύποχωρη...

— 'Αλλ' αυτή η ύποχωρησι ήσαν ένα έξυπνο τέχνασμα. Σε κάποια στιγμή, πού ο Μοντάλτε δυσκολευόταν πολύ να τον αντιμετώπιση. Πήρε, όμως, σε λίγο την πρωτοβουλία κι' ο αντίπαλός του άρχισε τότε να ύποχωρη...

Οι δυο αντίπαλοι χτύπησαν για μία στιγμή τον άέρα με τα χέρια τους κι' έπειτα σωρίστηκαν κάτω.

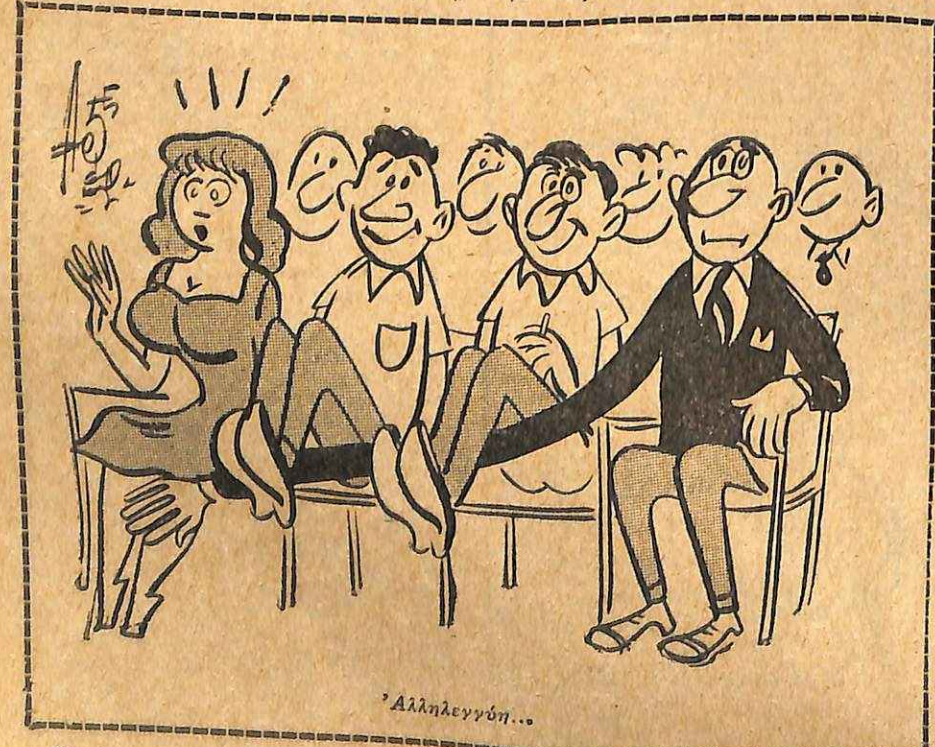
Τη στιγμή εκείνη, ο μοναχός πού είχε παρακολουθήσει όλη τη σκηνή, κρυμμένος πίσω από ένα δέντρο, άρχισε να τρέχει πρὸς τον πύργο του Χρυσού. Ξαναγύρισε σε λίγο μαζί με μερικούς άλλους μοναχούς πού κρατούσαν στα χέρια τους φορεία...

Ο Μοντάλτε πού ήσαν έλαφρότερα τραυματισμένος συνήλθε πρώτος. Είδε τότε πως βρισκόταν μέσα σ' ένα δωμάτιο πού το έβλεπε για πρώτη φορά. Τον είχαν ζαπλώσει σ' ένα μαλακό κρεβάτι. Πλάι στο προσκέφαλό του βρισκόταν ένα τραπέζκι. Κι' από το άλλο μέρος του τραπεζιού ένα άλλο κρεβάτι. Ενας άνθρωπος ήσαν έπίσης καρδινάλιος σ' αυτό.

Πιο πέρα, ένας μοναχός καθόταν σε μία καρέκλα.



— Κανείς δεν έχει πιάσει τόσο μεγάλο ψάρι!...



'Αλληλεγγύη...



Η νήσος με τους σκελετούς

ΣΕ απόστα 30 περίπου μιλίων προς τα ανατολικά της Τρινιτάτ, βρίσκεται ένα μικρό νησάκι που λέγεται Μπάνκο. Αναριθμητές χελώνες και μεγάλες σαρύρες που μοιάζουν σαν φίδια ζουν σ' αυτό. Στο νησάκι αυτό ο περίφημος Άγγλος πειρατής Λόθερ είχε κρύψει το θησαυρό του: δεκάεξη βαρέλια γεμάτα χρυσάφι κι' ένα μπαούλο με πολύτιμα πετράδια!

Ο Λόθερ επωφελήθηκε από την άμνηστια που δόθηκε το 1718 και εγκατέλειψε την πειρατεία. Εξώταξε κατόπιν ένα μικρό πλοίο, επιβίωσε σ' αυτό πέντε μόνον άνδρες και ξεκίνησε για τη νήσο Μπάνκο. Οι σύντροφοί του λέγονταν Κένεντυ, Μούρ, Βόσλεϋ, Γκράχαμ και Νταϊνς.

Προτού ξεκινήσουν, ο Λόθερ τους είπε ποιός ήταν ο σκοπός του ταξιδιού τους.

—Θα δώσω από δύο βαρέλια χρυσάφι στον καθένα σας, τους εξήγησε. Τα υπόλοιπα έξη και τα πολύτιμα πετράδια, θα τα κρατήσω δικιά μου. Υποθέτω πως θα είσαστε ευχαριστημένοι...

Συμφώνησαν όλοι και υπόγραψαν ένα χαρτί που επικύρωνε αυτή τη μοιρασιά. Ψωκίστηκαν κατόπιν πάνω στη βίβλο, ότι θα σέβονταν αυτή τη συμφωνία κι' ότι θα εκτελούσαν πιστά τις διαταγές του Λόθερ.

Το ταξίδι τους ήταν χωρίς απρόοπτα. Όταν έφτασαν, όμως, στην Μπάνκο, ξέσπασαν οι πρώτες φιλονικίες. Μια μέρα, ο Κένεντυ, έπειτα από κάποια ασημένια άφρονη, έμπηξε το μαχαίρι του ανάμεσα στις ώμους του Νταϊνς. Ο Κένεντυ πήγε κατόπιν στον Λόθερ και του είπε:

—Το μερίδιό του Γκράχαμ είναι δικό μου.

Θα το έχω, του απάντησε ο Λόθερ.

Και, την ίδια στιγμή, έβγαλε τα δύο πιστόλια, που είχε στη ζώνη του. Τον ανάγκασε κατό-

πιν να προχωρήσει προς τα πίσω, ως ένα σημείο, που η ακτή κορόταν σαν με μαχαίρι. Μιτρά βράχια βρίσκονταν από κάτω.

—Ακούα ένα βήμα! Φώναξε ο Λόθερ.

Ο Κένεντυ έπεσε τότε στα γόνατα.

—Λυπήσου με, παρακάλεσε. Σου χαρίζω το μερίδιό μου... Το μόνο που θέλω, είναι να μ' αφήσεις να ζήσω!

Σκύλε! Βρυχήθηκε ο Λόθερ.

Και, σηκώνοντας το πόδι του, έδωσε μια δυνατή κλωτσιά στον Κένεντυ για να τον ρίξει στο κενό. Αιτός, όμως, πιάστηκε από το πόδι του και τον παρέσυρε μαζί του.

Από τη μικρή συντροφιά είχαν απομείνει τώρα οι μισοί: ο Μούρ, ο Βόσλεϋ και ο Νταϊνς.

Οι τρεις αυτοί άνθρωποι δεν έβλεπαν τη στιγμή που βάφευαν απ' αυτό το καταραμένο νησί. Άλλ' η θάλασσα ήταν φορτωμένη με κι' αποφάσιαν ν' αναβάλουν για λίγες μέρες το ταξίδι τους.

—Ενα βράδυ, όμως, ο Βόσλεϋ αίσθανθηκε τρομερούς πόνους στην κοιλάκι' ώπου να ξημερώσει, πέθανε. Άλλα, προτού ξεφυγίσει, στήλωσε τα ματιά του πάνω στους δύο συντρόφους του, που στέκονταν πλάι του και τους είπε:

—Ποιός από τους δύο με δολοφόνησε, εσύ Μούρ, ή ο Νταϊνς;

Αυτή η ερώτηση καρφώθηκε στο μυαλό τους.

—Σύ τον δολοφόνησε και το ίδιο σχεδιάζει να κάμης και σε μένα, είπε ο Μούρ στον Νταϊνς.

—Έσένα κύτταξε ο Βόσλεϋ, όταν είπε αυτά τα λόγια, απάντησε ο Νταϊνς. Έσ' τον δολοφόνησε κι' είμαι βέβαιος, ότι σκοπεύεις να ξε-

παστρέψης και μένα με τον ίδιο τρόπο, για να μείνι δικός σου όλος ο θησαυρός!

Κυττάζονταν με μίσος και τα λόγια τους γίνονταν όλοένα και πιο βίαια, ώπου, σε κάποια στιγμή, ο Μούρ έβγαλε το μαχαίρι του. Ο Νταϊνς έκαμε το ίδιο.

Άρχισαν τότε να χτυπιούνται με λύσσα πλάι στο πτώμα του νεκρού συντρόφου τους.

Από την άγρια αυτή πάλη, νικητής βγήκε, στο τέλος, ο Μούρ.

Είχε απομείνει τώρα μόνος πλάι σε δύο πτώματα και σ' έναν θησαυρό, που δεν ήξερε πιά τί να τον κάμει.

Η πρώτη του σκέψη ήταν να θάψει τα δύο πτώματα, για να μην τα βλέπει. Άλλα δεν βρήκε τη δύναμη ν' αποτελειώσει το λάθος που είχε αρχίσει να σκάβει. Τ' άφησε, στο τέλος, όλα εκεί που βρίσκονταν κι' έτρεξε στο «Φίλο» το πλοίο με το οποίο ο σύντροφός του κι' αυτός είχαν έρθει από τη Ζαφούρ. Εύτυχώς, υπήρχαν εκεί αρκετά τρόφιμα και νερό. Έτσι το πρόβλημα της διατροφής δεν τον απασχολούσε. Δεν μπορούσε, όμως να φύγει γιατί δεν είχε την παραμικρή ιδέα από τη διακυβέρνηση ενός πλοίου.

Πέρασαν δυο-τρεις μέρες.

Μια μέρα, ένα άγγλικό βοϊκό, πέρασε σ' ανοιχτά. Ο κυβερνήτης του Τζών, βλέποντας ένα σκάφος στο άκατοίχο αυτό νησί, φαντάστηκε πως θα ήταν πειρατικό κι' αποφάσισε να το χτυπήσει. Άλλ' όταν πήγε κοντά, είδε πως δεν ήταν ώπλισμένο. Κανείς, εξ άλλου, δεν απάντησε στις προσκλήσεις του.

Ο Τζών έστειλε τότε μια βάρκα μ' έναν αξιωματικό και κάμποσους ναύτες.

Πάνω στο πλοίο αυτό, βρίσκονταν ένας μόνον άνθρωπος. Το βλέμμα του ήταν άγριο και μιλούσε ασυνάρτητα.

Οι Άγγλοι ναύτες κατάλαβαν αμέσως πως είχαν να κάνουν μ' έναν τρελλό και ύποπτο άνθρωπο πώς κάποια τραγωδία θαπρεπε να είχε ξετυλιχτεί σ' αυτό το νησί.

Βγήκαν κατόπιν στην ξηρά κι' εκεί, πλάι στους σκελετούς του Νταϊνς και του Βόσλεϋ, βρήκαν το θησαυρό του Λόθερ.

Έτρεξαν τότε για να κάμουν γνωστή την ανακάλυψή τους στον πλοίαρχό τους.

Ο Τζών διάταξε αμέσως να μεταφέρουν τα βαρέλια με το χρυσάφι στο πλοίο του, πήρε μέσα σ' αυτό και τον τρελλό, που δεν ήταν άλλος από τον Μούρ και διευθύνθηκε προς την Τρινιτάτ.

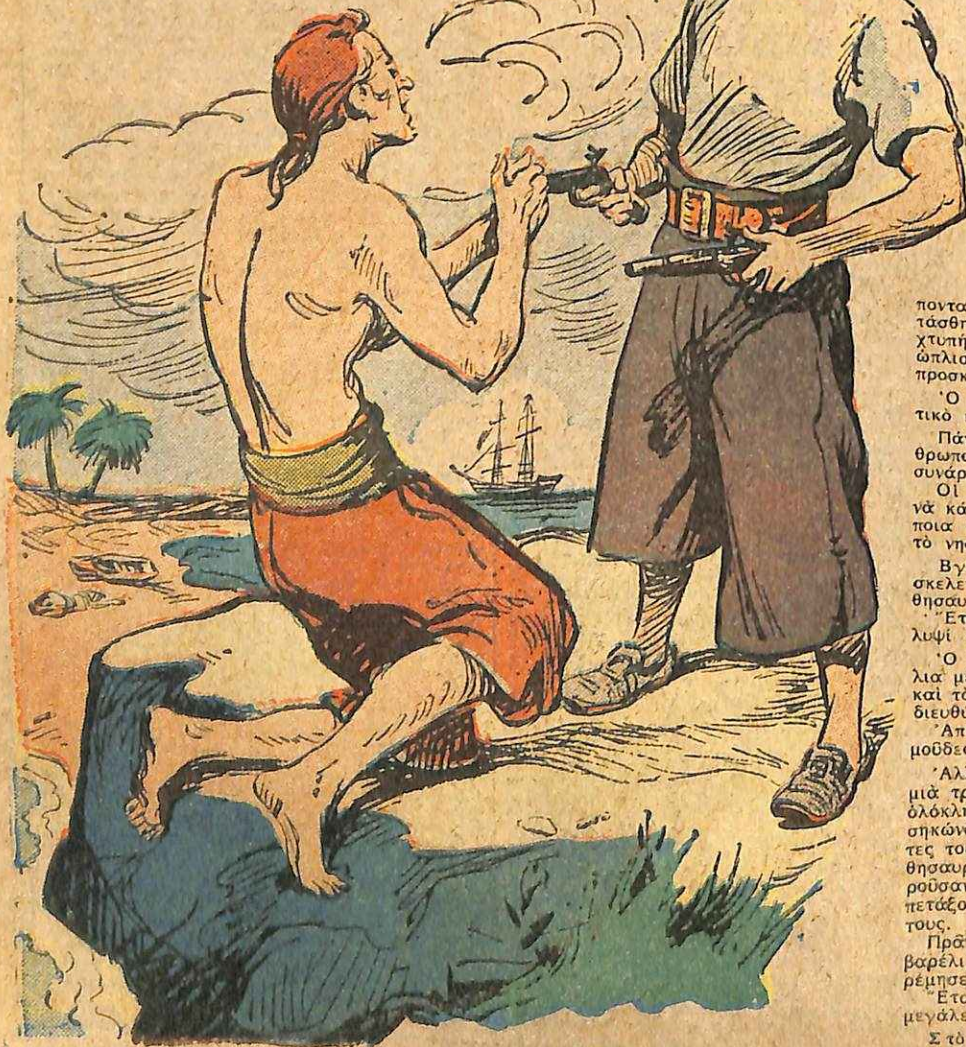
Από κει θα συνέχιζαν το ταξίδι τους προς τις Βερμούδες.

Άλλα, κοντά στη νήσο Μαργαρίτα, συνάντησαν μια τρομερή τρικυμία. Το άγγλικό πλοίο πάλεψε δύο ολόκληρα ημερονύχτα με τα άγριεμένα κύματα, που σηκώνονταν σαν βουνά γύρω του. Ο Τζών κι' οι ναύτες του απέδωσαν τότε αυτή την κακοτυχία τους στο θησαυρό που είχαν στο σκάφος τους και που τον θεωρούσαν για καταραμένο. Αποφάσισαν, λοιπόν, να τον πετάξουν στη θάλασσα για να σώσουν έτσι τη ζωή τους.

Πράγμα παράξενο, μόλις ρίχτηκε και το τελευταίο βαρέλι, ο άνεμος κόπασε αμέσως κι' η θάλασσα ήρεμισε.

Έτσι το άγγλικό πλοίο κατάφερε να φτάσει χωρίς μεγάλες ζημιές στις Βερμούδες.

Στο μέρος, όπου είχαν πεταχτεί τα βαρέλια με το χρυσάφι, η θάλασσα είχε βάθος πάνω από 2.500 μέτρα. Από τότε, δεν ξατάγινε λόγος για το θησαυρό του Λόθερ.



—Λυπήσου με, παρακάλεσε ο Κένεντυ. Σου χαρίζω το μερίδιό μου...
26

ΑΝ υπάρχει ένα μέρος στη Γη μας, που να μοιάζει κάπως με την μακρινή Έδεμ, όπως την έχει συλλάβει η ανθρώπινη φαντασία, αυτό είναι η έπαυλη Γιακίμουρ, του Άγ' Χάν, στις Κάννες! Το μεγάλο μυστικό της — λένε όσοι είχαν την τύχη να την επισκεφθούν — δεν είναι ούτε ο πλούτος, ούτε η πολυτέλεια. Άλλα η μαγευτική γαλήνη, που αναδίνει, και που βυθίζει την ψυχή σε μια σιωπηλή έκσταση, σε μια ανέκφραστη, βαθιά ικανοποίηση...

Στο παραμυθένιο αυτό περιβάλλον, έχει στήσει τον θρόνο της μια σύγχρονη θεά. Μια θεά, που δεν έχει να ζηλέψει τίποτε, ούτε σε όμορφιά, ούτε σε άρχοντική χάρι, ούτε σε βασιλοπρέπεια από τις θεές του Όλύμπου: η Μπεγκούμ.

Η έπαυλη άνικει πολύ περισσότερο σ' αυτήν, παρά στον Άγ' Χάν. Εκείνη που βάρτισε την έπαυλη «Γιακίμουρ» συνδυάζοντας το μικρό όνομα της γυναίκας του, στα άραβικά, με την γαλλική λέξη «μόρ» (έρωτας) — θα συνέχιζε ακόμη, αν δεν τον καθήλωναν στις Κάννες τα γηρατειά και η δύσκολη αρρώστια που πέρασε, την αδιάκοπη περιπλάνησή του στην Ύδρυνιο, για ανάζητησιν καινούργιων συγκινήσεων. Στη θέση του, το κάνει σήμερα αυτό ο γιος του Άλ' Χάν, που, καθώς λένε, «ξεκινάει ένα πρωί από το Χόλλυγουντ, φτάνει το βράδυ στη Νέα Υόρκη, βρίσκεται είκοσιτέσσερες ώρες αργότερα στο Παρίσι, φεύγει από εκεί για το Μόντε Κάρλο... μέσω Ισπανίας, κάνει μια σαρανταοκτώωρη περιπέτεια στην Κένυα, ξαναγυρίζει στο Μόντε Κάρλο, πετάγεται ως το Λονδίνο και καταλήγει πάλι στην Καλιφόρνια, πριν κλείσει μια εβδομάδα από την στιγμή που την εγκατέλειψε»!



Με το γραφικό «σαρί» της, στον δλάνθιστο πάντα κήπο της βίλλας Γιακίμουρ, η Μπεγκούμ μοιάζει σαν μια εξωτική πριγκίπισσα του παραμυθιού...

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΘΕΑΣ

Πώς ζή η Μπεγκούμ στην έπαυλη Γιακίμουρ των Καννών

Η Μπεγκούμ, αντίθετα, δεν συμμερίζεται καθόλου την ανήσυχη διψα των αδιάκοπων μετακινήσεων, που χαρακτηρίζει άλλοτε τον ύψηλο σύζυγό της και που είναι τώρα το πάθος του προγονού της. Η επιθυμία της ήταν πάντα να μένει — όπως είχε δηλώσει κάποτε στους δημοσιογράφους — τουλάχιστον δέκα μήνες τον χρόνο στην έπαυλη!

«Άλλα, βλέπετε — είχε προσθέσει χαμογελώντας — αυτό δεν γίνεται, γιατί έχω παντρευτεί... Έναν αλήτη!»

Αν η έπαυλη Γιακίμουρ είναι, για την Μπεγκούμ, το πιο αγαπημένο της μέρος σ' όλο τον κόσμο, εκείνο που, από την έπαυλη, λατρεύει περισσότερο, είναι η θρυλική πιάνα της. Μια πιάνα, μοναδική στην Ύδρυνιο, που δεν μπορούν ούτε να σταθούν σε σύγκριση μαζί της οι πιάνες που στολίζουν τις βίλλες των σαρ του Χόλλυγουντ!

Το νερό της θερμαίνεται στην ιδεώδη θερμοκρασία, που απαιτούν οι διάφορες εποχές, και, για τους χειμωνιάτικους μήνες, υπάρχει και... η συνέχεια της, που προστατεύεται από μια πελώρια τζαμαρία. Έτσι, οι ένοικοι της βίλλας Γιακίμουρ και οι φιλοξενούμενοί της μπορούν να απολαμβάνουν χειμώνα-καλοκαίρι τις χαρές του ύγρου στοιχείου, έχοντας, ακόμη και όταν χιονίζει, την παρτίδα, ότι παίρνουν το μπάνιο στο ύπαιθρο!

Άλλα το μεγαλύτερο μέρος της μαγεύσεως της, η πιάνα το χρωτάει στον όνειρ-ρώδη κήπο, που την περιβάλλει και που θα έκανε και τον περίφημο Λεόντ, τον δημιουργό των κήπων των Βερσαλλιών, να κιτρινίσει από φθόβο!

Στον κήπο της έπαυλης Γιακίμουρ, δεν θα βρήτε ποτέ, σ' οποιοδήποτε εποχή, ένα δέντρο ή ένα θάμνο γυμνό. Η Μπεγκούμ, που επιβλέπει από κοντά τους κηπουρούς και που, αρκετά συχνά, τους βοηθάει η ίδια στην δουλειά τους, έχει διαλέξει τα δέντρα κατά τρόπο, ώστε ο κήπος να είναι πάντα δλάνθιστος. Για να ξαναγυρίσωμε στην πιάνα, το αρχικό σχέδιο ήταν να αναφοδιάζεται κατευθείαν από την θάλασσα μ' ένα μεγάλο σωλήνα, που

Α νω: Η Τζίνα Λολουμπρίγκιτα ήταν ένα πειθάνιο φωτογραφικό μοντέλο της Μπεγκούμ, όταν είχε πάει στις Κάννες για το φεστιβάλ. Κάτω: Η Μπεγκούμ, φιλόξενη οικοδέσποινα, δέχεται τους καλεσμένους της στις όχθες της πιάνας της.



δεν θα μπορούσε να υπομείνει τον παμπλουτο Ίνδο ηγεμόνα, ότι επιδιώκει... να εκμεταλλευθεί το άκατι των γαλλικών θαλασσών, αλλά ο νόμος είναι νόμος και οι ένοικοι της βίλλας Γιακίμουρ υποχρεώθηκαν να εγκαταλείψουν το μεγαλειώδες και δαναηρότατο έκενο σχέδιο.

Το νερό έρχεται τώρα στην πιάνα από μεγάλες δεξαμενές και αλλότιες σκευές φορές τον χρόνο. Το ύψιστο δίστασμα, περνάει από συνεχόμενα φίλτρα, σε τρόπο ώστε να μένει πάντα πεντακάθαρο.

Στην ηγεμονική αυτή πιάνα — είτε μέσα στο νερό, είτε στις πελούρες της — η Μπεγκούμ περνάει τις περισσότερες ώρες της ημέρας της. Το πρωί, σηκώνεται στις 11 και κατεβαίνει αμέσως στην πιάνα, όπου παίρνει το πρωινό της και το μπάνιο της, μαζί με πολυάριθμες φίλες της.

Το μεσημέρι, στις 1.30' ακριβώς, ακολουθεί το γεύμα, όπου υπάρχουν πάντα αρκετοί καλεσμένοι. Το απόγευμα, ο Άγ' Χάν, η Μπεγκούμ και οι φιλοξενούμενοί τους ξαναγυρίζουν στην πιάνα και επιβιβάζονται στην ηλιοβαρσίτσα. Σαπλωμένοι στο ειδικό αυτό περιβάλλον, στην μαγευτική συμφωνία που αποσπαστούν τα βαθυπράσινα δέντρα, τα ποικιλόχρωμα λουλούδια και τα κρυστάλλινα νερά της πιάνας μοιάζουν σε μια ανατολίτικη Αδελ, που έσαρκώνει στο φυσικό την σκηνογραφία ενός από τα παραμύθια της Χαλιμάς...

Την απόκριση για τους κοινούς θνητούς ζωή αυτών των αδιάκοπων απολαύσεων, δλκλάρωνει, για την Μπεγκούμ, το πάθος της για την φωτογραφική τέχνη, στο οποίο επίσης αφιερώνει αρκετές ώρες της ημέρας της. Η συλλογή της από φωτογραφικές μηχανές, μηχανές κινηματογραφικές, κυδία και κάθε είδους σενεργα με φακούς είναι μοναδική σε όλο τον κόσμο. Τα κυδία της, με τα οποία περιεργάζεται, από την βεράντα της βίλλας της, την κήνη των πλάνων στο λιμάνι, δεν τα έχει κανένα ναυαρχος! Και δεν υπάρχει τελευταίο μοντέλο των μεγάλων εργαστηρίων φωτογραφικών μηχανών της Γερμανίας και της Τσεχοσλοβακίας, που η Μπεγκούμ να μην είναι η πρώτη, που θα το προμηθευτεί.

Έχει τραβήσει απείρες ως τώρα φωτογραφίες του Άγ' Χάν. Και, όταν έφτασε η Τζίνα Λολουμπρίγκιτα στις Κάννες για το φεστιβάλ, την επεστράτευσε αμέσως για να της ποζάρη!

Από την έπαυλη Γιακίμουρ, η Μπεγκούμ δεν απομακρύνεται, παρά μόνο το βράδυ, όποτε, τις περισσότερες φορές, είναι καλεσμένη σε μια μεγάλη δεξίωση. Τα κοσμήματα, που φοράει σ' αυτές τις δεξιώσεις, αλλά, αλλά ανεκτίμητες δέρας, έχουν το προσόν, ότι είναι... απώσιτα για τους λωποδύτες! Κανείς λωποδύτης δεν διανοήθηκε ποτέ να κλέψει ένα κοσμήμα της Μπεγκούμ, και κανείς, είνε βέβαιο, δεν πρόκειται να το διανοηθεί στο μέλλον.

Ο λόγος είναι κάπως απροσδόκητος, αλλά αλλοδατός: Η περσόνα αξία τους το κάνει να μη μπορούν να πουληθούν σε κανένα μέρος του κόσμου. Και δεν όπασει κανείς κοσμηματοπώλης που να μην ξέρει κατακατά την περιγραφή τους και να μην μπορεί να αναγνωρίσει ένα κοσμήμα της Μπεγκούμ σ' οποιοδήποτε χέρι και αν το δει.



Ο περίφημος πρωταθλητής του σκακιού Μπρονστάιν αναγκάστηκε να πατήσει ν' ανωνισθή επί πέντε ώρες μ' έναν νεόρο Άγγλο αντίπαλό του, τον Κέιθ Στάνου, ηλικίας 14 χρόνων, μάχρις τότε κατωρθώση τον νίκηση!

Πρωταθληταί του σκακιού

Οι «σκακιστικές ιδιοφυΐες» ανάμεσα στους αιώνες

Αντίθετα προς εκείνο, που πιστεύει, ο περισσότερος κόσμος, δεν είναι καθόλου δύσκολο να μάθης κανείς να παίζει σκάκι. Εκείνο, που όχι μόνο είναι ασύλληπτα δύσκολο, αλλά και προϋποθέτει ένα σπάνιο ειδικό ταλέντο, είναι να γίνης κανείς μεγάλος σκακιστής. Ορισμένοι «σκακιστές-θαύματα», όπως ο Κουβανέζος Χοσέ Καπαμπλάνκα και ο Πολωνοαμερικανός Σαμουέλ Ρεσέρσκυ, μπορούσαν, σε ηλικία 7 ετών, να κερδίζουν έμπειρους και ικανούς, εθνικούς αντιπάλους. Ο Άλεξανδρος Άλεχιν, ένας Λευκορώσος, που υπήρξε για πολύ καιρό παγκόσμιος πρωταθλητής, και ο Φράνκ Μάρσαλλ, πρωταθλητής των Ηνωμένων Πολιτειών επί 25 χρόνια, έπαιζαν συγχρόνως έναντιον 100 αντιπάλων πρώτης κατηγορίας, χωρίς να μένουν περισσότερο από τρία ή τέσσερα λεπτά μπροστά σε κάθε σκακιέρα, και εκκέρδιζαν σχεδόν όλες τις παρτίδες!

Ακόμη πιο αξιοθαύμαστη, είναι η ικανότητα των μεγάλων σκακιστών να παίζουν «στα τυφλά». Ο «μαίτρ» πληροφορείται την κίνηση, που έκανε ο αντίπαλός του και αναγγέλλει την δική του, χωρίς να κοιτάζει ούτε μια φορά την σκακιέρα. Όπως καταλαβαίνετε, πρέπει να έχει ολοκάθαρη στο μυαλό του την θέση των 32 κομματιών, να ετοιμάζει το σχέδιό του από πολλές κινήσεις πριν και να προβλέπει όλες τις πιθανές αντιπαραθέσεις του αντιπάλου!

Η πρώτη χώρα του κόσμου, που κατακτήθηκε από το πάθος του σκακιού, ήταν οι Ινδίες. Οι ευγενείς παρακολουθούσαν το παιχνίδι με φανατικό ενδιαφέρον και στοιχηματίζαν συχνά, στον ένα ή στον άλλο παίκτη, την γυναίκα τους και την περιουσία τους. Το 700 μ. Χ. οι Μαυριτανοί έφεραν το σκάκι στην Ισπανία, από όπου κατάκτησε σύντομα και ολόκληρη την υπόλοιπη Ευρώπη. Μαζί, όμως, με τους φίλους του, δεν άργησε να αποκτήσει και αδυσώπητους εχθρούς. Στην Γαλλία, την Ιταλία και την Ισπανία, η Εκκλησία άρισε αυστηρές ποινές για τους κληρικούς, που επιδίδονταν στην αμαρτωλή αυτή απόλαυση! Και στην Άγγλία, όλοι έπαιζαν σκάκι, πενήνσαν από δικαστήριο!

Αλλά το σκάκι, μερικούς αιώνες αργότερα, εκδικήθηκε τους Βρετανούς για την απλή αυτή καταδίκη. Χάρη στο σκάκι, ο Γεώργιος Ουάσινγκτον κέρδισε τη μάχη του Τρέντον. Ένας Άγγλος πράκτορ είχε κατορθώσει να πληροφορηθεί τα μυστικά σχέδια του Αμερικανού αρχιστρατήγου και κατατάπισε, μ' ένα γράμμα, τον αρχηγό του αντιπάλου στρατού. Εκείνος, όμως, όταν έλαβε το γράμμα, ήταν άφωτοςμένος σε μια παρτίδα σκακιού και, μηχανικά, έβλεπε το αποκαλυπτικό σημείωμα στην τσέπη του γιλέκου του. Ο

ταν το θυμήθηκε και το άνοιξε για να το διαβάσει, ήταν πια πολύ αργά! Στα μέσα του περασμένου αιώνου, ένας Αμερικανός, ο Πάβ Μόρφου, αληθινή σκακιστική ιδιοφυΐα της εποχής του, αποφάσισε σε ηλικία 20 ετών, ζειδής δεν εύρισκε πια κανέναν αντίπαλο ικανό να τον συναγωνισθή στην παρτίδα του, να φύγη για την Άγγλία, με σκοπό να αναμετρηθή εκεί με τον πρωταθλητή Χόουαρντ Στόουντον. Ένώ περίμενε μάταια να συγκατανεύσει ο Άγγλος για έναν αγώνα μαζί του, ο Μόρφου κατακτούσε την διασημότητα στο Παρίσι. Έπειτα από μια αξιοθαύμαστη επίδειξή του, το πλήθος, παραληρώντας από ενθουσιασμό, τον σηκωσε στα χέρια και τον περιέφερε θριαμβευτικά στους δρόμους. Απογοητευμένος, όμως, που ο Στόουντον έλαλούσε να αρνηθεί να τον συναντήσει, στερώντας τον έτσι την δυνατότητα να αποκτήσει τον τίτλο του παγκοσμίου πρωταθλητού, ο Μόρφου εγκατέλειψε οριστικά το σκάκι, σε ηλικία 22 μόλις ετών.

Διάδοχός του, στις Ηνωμένες Πολιτείες, υπήρξε ο περίφημος Χάρρυ Πίλμπερυ. Για να αποδείξη την καταπληκτική του μνήμη, ο Πίλμπερυ ήχησε κάποτε από έναν θαύτη να του απαγγείλη 30 λέξεις, που να μην έχουν καμία σχέση ή μια με την άλλη. Έπειτα, έπαιξε συγχρόνως σκάκι έναντιον έξι γκρουπ παικτών και νάμεις έναντιον ενός άλλου γκρουπ, μετέχοντας στο μεταξύ και σε μια παρτίδα γουσί! Όταν τελείωσε η πολύωρη και πολυσύθετη αυτή επίδειξη, ο Πίλμπερυ επανέλαβε τις 30 λέξεις, που του είχε πη ο θαύτης, χωρίς ν' αλλάξη την σειρά τους!

Την ωραιότερη περίοδο της δόξας του, την γνώρισε το σκάκι με τον δόκτορα Έμμανουέλ Λάσκερ, έναν Γερμανό, που κράτησε τον τίτλο του παγκοσμίου πρωταθλητού επί εικοσιεφτά ολόκληρα χρόνια, ως το 1921, οπότε τον έχασε από τον Κουβανέζο Καπαμπλάνκα. Οι νικημένοι από τον Λάσκερ, πεισματωμένοι από τις αλλεπάλληλες επιτυχίες του, φτάσανε στο σημείο να διαδίδουν πως τα πόδια, που κινήσει κατά την διάρκεια του παιχνιδιού, ήταν ποτισμένα με ναρκωτικό που ο καπνός τους έβαζε τον αντίπαλό και τον έκανε να χάνη τον έλεγχο των κινήσων του!

Η άρνηση, όμως, των σκακιστών να παραδεχτούν την ήττα τους σαν κάτι φυσιολογικό, είναι ένα γενικό φαινόμενο, γι' αυτό δεν πρέπει να αποδώσουμε πολλή πίστι σ' αυτή την κατηγορία. Ο Χάρρυ Μπλάκμπουρν, που υπήρξε, για αρκετά χρόνια, πρωταθλητής της Μεγάλης Βρετανίας, έλεγε ειρωνικά:

«Ποτέ δεν νίκησα έναν αντίπαλο, που να παραδεχτεί μετά πως ήταν καλά στην υγεία του!»

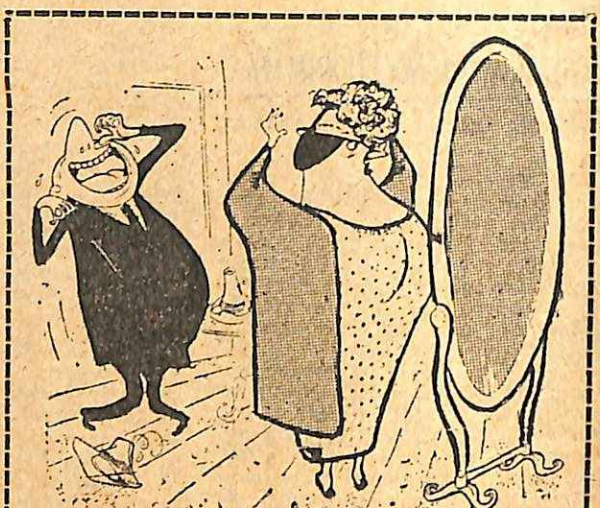
Ο μόνος που δεν εξεδήλωσε ποτέ ούτε υπερβολικό ενθουσιασμό, όταν κέρδιζε, ούτε ήθελε αποθάρρυνση, όταν έχανε, ήταν ο Κουβανέζος Καπαμπλάνκα. Ο μαύρος αυτός, που θεωρείται σαν το μεγαλύτερο σκακιστικό ταίριον όλων των εποχών, έμαθε σκάκι σε ηλικία τεσσάρων ετών, βλέποντας τον πατέρα του να παίζει. Οχτώ χρόνια αργότερα, ήταν πρωταθλητής της Κούβας. Και το 1911, σε ηλικία 21 ετών, κέρδισε το πρώτο βραβείο στο τουρνουά των «μεγάλων μαίτρ» που έγινε στον Άγιο Σεβαστιανό.

Τον τίτλο του παγκοσμίου πρωταθλητού, ο Καπαμπλάνκα τον κράτησε επί έξη χρόνια, δίνοντας, στο διάστημα αυτό, 98 νικηφόρες συναντήσεις. Την 99η παρτίδα, την έχασε, το 1927, από τον Άλεξανδρό Άλεχιν. Λευκώσας εγκατεστημένο στην Γερμανία.

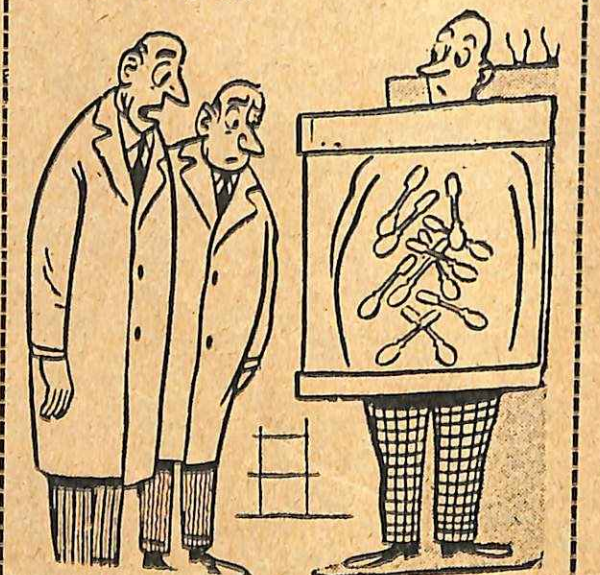
Ο Κουβανέζος δεν ήταν ειδικά παρασκευασμένος γι' αυτό το μάτε, στο οποίο δεν είχε αποδώσει ξεχωριστή σημασία. Ο Άλεχιν, όμως, είχε προετοιμασθή σαν τσάμπιον του μποξ! Αποσύρθηκε στην εξοχή, έπαψε να πίνει και να καπνίζει και έκανε γυμναστική. Επί τρεις μήνες, δεν κούρασε καθόλου το μυαλό του, συγκεντρώνοντας αποθέματα ενέργειας, για την στιγμή που θα αντιμετώπιζε τον παγκόσμιο πρωταθλητή.

Η νίκη του έκανε τον Άλεχιν ακόμη πιο αλαζονικά και υπερήφανο, απ' ό,τι ήταν από φυσικό του. Όταν έμπαινε στην αίθουσα, που θα γινόταν το παιχνίδι, πέταζε το μπισσού του σ' ένα βάζο και το έκανε χίλια κομμάτια, για να προκαλέση τον θαυμασμό των θεατών!

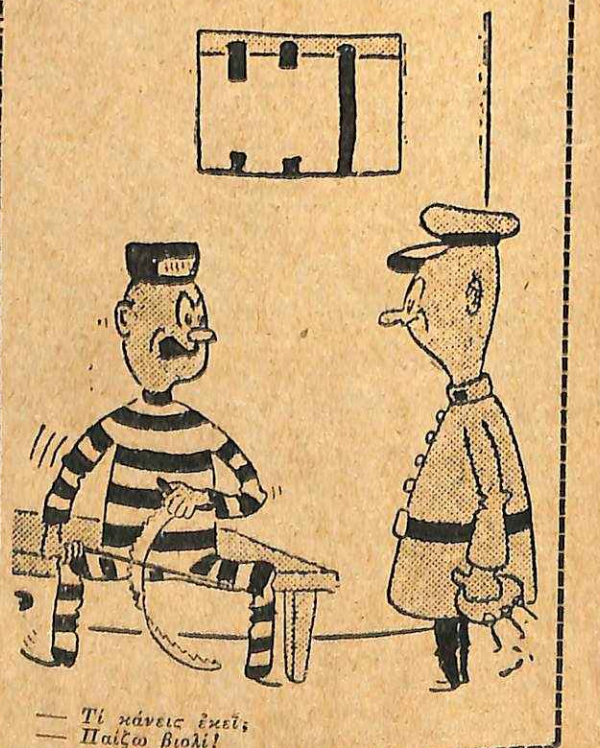
Κάποτε, που ένας του παρατήρησε πως δεν τηρεί τον κανόνα, ο Άλεχιν του αποκρίθηκε επιγραμματικά: «Ο κανόνας είμαι εγώ!»



Τό πόσο σου παει αυτό το καπελλάκι, βοί γυναίκα, δεν λέγεται!



Δέει, πως ο γιατρός του ελπε να παίρνη καθημερινώς τρία κουτάκια του καφέ με φάρμακο...



Τί κάνεις εκεί; Παίζω βιολί!

Ο ΔΗΜΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ



Και ή εταιρία του γκαζιού άφησε άλλοτε στα... σκοτεινά το Δήμο, γιατί δεν πλήρωνε τους λογαριασμούς του!...

Την περασμένη εβδομάδα, καθώς μας πληροφορούν οι εφημερίδες «ή Ηλεκτρική Εταιρεία Αθηνών-Πειραιώς διέκοψε την παροχήν ηλεκτρικού ρεύματος προς το Δημοκρατικόν μέγαρον, λόγω καθυστέρησης της εξοφλήσεως των λογαριασμών της, παρά του Δήμου».

Δεν είναι, ωστόσο, η πρώτη φορά που ή Δημορχία Αθηνών έμεινε στα...σκοτεινά, γιατί δεν εξώφλησε τους λογαριασμούς της. Το ίδιο είχε γίνει και πριν από εξήντα χρόνια, όταν ή Εταιρεία Αεριοφωτός άφησε στα σκοτεινά, όχι μόνο το δημοκρατικό κατώστημα, αλλά και ολόκληρη την πρωτεύουσα, γιατί ο Δήμος δεν της πλήρωνε τα χρεωστούμενα.

Και τα χρέη του Δήμου για το φωτισμό, είχαν γίνει στα παλαιότερα χρόνια ένδοξη νόσος του δημοκρατικού ταμείου, που, καθώς και σήμερα, δε φημιζόταν και τότε για την ανθρωπότητα του...

Στα 1887 βρίσκουμε το Δήμο Αθηναίων να χρωστάει στην Εταιρεία του Αεριοφωτός 127.000 δραχμές. Δηλαδή, πάνω από πέντε χιλιάδες χρυσές λίρες. Κι' επειδή ή Εταιρεία απειλούσε ότι θα διακόπη το φωτισμό της πόλεως, επενέβηκε ή Κυβέρνησις και ο Δήμος πέτυχε να κινή ένα δάνειο στην Εθνική Τράπεζα από 100.000 δραχμές, για να εξοφλήση ένα μέρος από τα χρέη του προς την Εταιρεία. Αλλά, πριν προφθάση ο δημοτικός εισπρασιμότης γκαζιού, καθώς μας πληροφορεί ένας χρονικογράφος της εποχής, «εννιγήθη κατάσχεσις επί αυτού εκ μέρους άλλων απαιτητών και ούτως ή Δημοτική Αρχή ηναγκάσθη να συνάψη νέον δάνειον 50.000 δραχμών, δια την συμπλήρωσιν του προς την Εταιρείαν καταδεδωμένου ποσού».

Η άνακαχή, όμως, μεταξύ του Δήμου και της Εταιρείας, δεν βάσταζε για πολλόν καιρό. Η τελευταία έμενε να... πληρώνονται οι λογαριασμοί της και τον άλλο χρόνο ο Δήμος αναγκάστηκε να κινή καινούργιο δάνειο στην Εθνική Τράπεζα, για να εξοφλήση την απαιτητική εταιρεία, που ενώ ζητούσε μέχρι λεπτού τα οφειλόμενα, έδινε συγχρόνως έλαεινης ποιότητας γκαζί στην πόλη, ή οποία, κατά την έκφραση των εφημερίδων, «έπλεεν εις το σκότος».

Ο τότε Δήμαρχος Αθηναίων Τιμοθέων Φιλήμων, για να τιμωρήση την Εταιρεία, έβαλε την τεχνική επιτροπή του Δήμου να κινή έλεγχο στην ποιότητα του γκαζιού, σύμφωνα με το δικαίωμα που είχε ο Δήμος από τη σχετική σύμβαση. Για να γίνεται, όμως, ο έλεγχος του γκαζιού, ο Δήμος είχε φέρει από το εξωτερικό, πριν από χρόνια, ειδικά όργανα για το σκοπό αυτό και είχε άρδουσει και ολόκληρη υπηρεσία. Όταν όμως ή επιτροπή θέλησε να χρησιμοποιήση τα όργανα, τα βρήκε «έντελως κατεστραμμένα, διότι ποτέ δεν είχαν χρησιμοποιηθή επί μίαν ολόκληρον δεκαετηετηαν!».

Τον άλλο χρόνο (1889) ο Δήμος Αθηναίων, για ν' απαλλαγή από τη δύστροπη Εταιρεία και με την ευκαιρία των γάμων του Διαδόχου Κωνσταντίνου, αποφάσισε να ηλεκτροφωτίση τις πλατείες του Συντάγματος και της Ομονοίας, καθώς και μερικούς κεντρικούς δρόμους. Το σχέδιο, όμως, του ηλεκτροφωτισμού, τελικά, εγκαταλείφθηκε, αφού εφοδεύτηκαν από το δημοτικό ταμείο τρεις χιλιάδες λίρες. Και το μόνο που έμεινε από την υπόθεσι αυτή, ήταν μερικοί στύλοι — χωρίς φώτα — στις δύο πλατείες «εις ανάμνησιν του ηλεκτροφωτισμού».

Αλλά ο μεγαλύτερος καυγας μεταξύ του Δήμου και της Εταιρείας του γκαζιού, έγινε στα 1894. Το χρέος του δημοτικού ταμείου για το φωτισμό, είχε ξεπεράσει την εποχή εκείνη, κάθε προηγούμενη περίπτωση. Πλησίαζε τις 15 χιλιάδες λίρες και ή Εταιρεία δεν δεχόταν να φωτίση τις καινούργιες συνοικίες, αν προηγουμένως δεν πληρώνονταν. Και τότε το Δημοτικό Συμβούλιο βρήκε έναν πρωτότυπο και «πρακτικό» τρόπο για να εξοφλήση τους λογαριασμούς του γκαζιού. Έβαλε στην Εταιρεία ένα μεγάλο πρόστιμο «διά τας διαφόρους, κατά καιρούς, παραλείψεις της», που ήταν μεγαλύτερο από όλα της χρεωστούσε ο Δήμος. Έτσι, ο Δήμος Αθηναίων, από οφειλέτης, βρέθηκε... πιστωτής της Εταιρείας!

Το «πρόστιμο», όμως, αυτό, το ακύρωσε το υπουργείο των Εσωτερικών και τότε ή Εταιρεία, πραγματοποιώντας και παλαιότερες απειλές της, άφηκε στα σκοτεινά όχι μόνο τη Δημορχία, αλλά και όλους τους δρόμους και τις πλατείες της πόλεως (Μάρτιος 1894). Και μόλις Αθήνας! (Μάρτιος 1894). Και μόνο με την επέμβασι της Κυβερνήσε-

ως, έγινε ένας συμβιβασμός μεταξύ του Δήμου και της Εταιρείας και ή τελευταία άναψε και πάλι τα... φώτα της πόλεως!

Ότε από της απόψεως αυτής, οι σημερινοί Αθηναίοι είναι πιο τυχεροί.

Αλλά και από άλλης απόψεως, οι σύγχρονοι Αθηναίοι είναι πολύ πιο τυχεροί από τους παλαιότερους, αν συγκρίνουμε τον τωρινό φωτισμό της πρωτεύουσας με εκείνο του περασμένου αιώνα. Πριν από εκατό χρόνια, ολόκληρη ή Αθήνα, φωτιζόταν με 140 λυχναρία του λαδιού!

Και οι «λυχνιοί ελαίου» αποτελέσαν το κύριο φωτιστικό μέσο των δρόμων για πολλές δεκαετηρίδες κατόπιν. Ακόμα και στο 1887, ή οδός Πατησίων φωτιζόταν με λάδι.

Εναντίον των πρώτων εκείνων φαναρίων του λαδιού, που φώτισαν τους αθηναίικους δρόμους, είχαν κηρύξει αμείλικτο πόλεμο οι... λωποδύτες και οι κακοποιοί. Τους χαλούσε τις δουλειές το φως των λυχναρίων, όσο λίγο κι' αν ήταν, και δεν αφήναν φανάρι για φανάρι με τις πέτρες... Έτσι, οι Αθηναίοι αναγκάστηκαν, όταν βγαίνουν έξω τη νύχτα, να κρατούν δικό τους φανάρι. Πολλές φορές όμως και τα ιδιωτικά αυτά φανάρια δέχονταν τις επιθέσεις των κακοποιών. Μια εφημερίδα του 1837, μας πληροφορεί, ότι «...την παρελθούσαν νύκτα, περιπατών τις, εσυντρίβε τα φανάρια των Αθηναίων. Επιάσθη ως μαρινικός και, ερωτώμενος διατί φερεται με τόνση όργην προς τα φανάρια, απεκρίθη, ότι και τόν ήλιον αυτόν, εάν ήτο δυνατόν, ήθελε μετά χαράς σβύσει». Εξετασθείς ακριβέστερον υπό της αστυνομίας, ευρέθη κλέπτης...»

Καί, φυσικά, τόν έκλεισαν στο φρέσκο...

Ο φωτισμός των δρόμων της Αθήνας με γκαζί θεωρήθηκε μεγάλη πρόοδος. Πρώτος ο Άλεξανδρος Ραγκαβής, σε μια συνεδρίασι του Δημοτικού Συμβουλίου, το 1853, έριξε την ιδέα να χρησιμοποιηθή το αεριοφως για φωτισμό της ελληνικής πρωτεύουσας. Μετά τέσσερα χρόνια, ή ιδέα του Ραγκαβή πραγματοποιήθηκε κι' ένας επιχειρηματίας, ο Φεράλδης, έκανε την πρώτη Εταιρεία Αεριοφωτός.

Για πενήντα και πλέον χρόνια, τα γκαζί αποτέλεσαν τον κυριώτερο φωτισμό των αθηναίικων δρόμων κι' έριξε τις ώρες αχτίδες του στους θεοσκότεινους δρόμους της ρωμαντικής Αθήνας.

Όταν σουρούπωνε, ο φανοκόρος του Δήμου, με την μπλούζα και το κασκέτο, ξεκινούσε μ' ένα μακρύ κοντάρι, που στην κορυφή του υπήρχε μια φλόγα, για ν' ανάψει τα φανάρια της συνοικίας. Και με το πρώτο φως της αυγής, ξεκινούσε και πάλι για να ξανακάνη το γύρο του και να τα σβύσει...

Ο πολιτισμός, ή πρόοδος και το ηλεκτρικό, έφθαναν, μαζί με τους άλλους τύπους της Παλιάς Αθήνας, και το φανοκόρο του Δήμου. Και σήμερα το μόνο που έχει μείνει αμετακίνητο και αμετάβλητο από τα ρωμαντικά χρόνια, είναι τα... αιώνας αθλια οικονομικά του Δήμου Αθηναίων!

Τότε του έκοβε το φως, όταν άφηνε απλήρωτους τους λογαριασμούς, ή Εταιρεία του Γκαζιού. Σήμερα του το έκοψε, για τόν ίδιο λόγο, ή Ηλεκτρική...

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τα ραδίκια και το κάρδαμο

Δύο Γερμανοί επιστήμονες ανέκαυσαν αντιδρωτικές ιδιότητες στα ραδίκια και το κάρδαμο. Κατά τους επιστήμονες αυτούς, τα εν λόγω φυτά περιέχουν ουσίες που επενεργούν με τόν ίδιο τρόπο, όπως και τα αντιδρωτικά, που παράγονται από μύκητες.

Κάθε βράδυ, όταν σουρούπωνε, έβγαίνε ο φανοκόρος του Δήμου για ν' ανάψει τα φανάρια με το γκαζί



Τα σκουλήκια της κρεατόμυιας

Θεραπεύουν τις μολύνσεις των εστών, τα συρίγγια κι' άλλες αρρώστιες

Ο Άμερικανός στρατιωτικός γιατρός δρ. Ουίλλιαμ Μπάερ, καθηγητής, σήμερα, της ορθοπαιδικής χειρουργικής στο Πανεπιστήμιο «Τζόν Χόπκινς» της Βαλτιμόρης, έκαμε, κατά τη διάρκεια του πολέμου της Κορέας, μία πολύ ενδιαφέρουσα διαπίστωση, όπως αναφέρει στο τελευταίο τεύχος του το γερμανικό περιοδικό «Γκρόνε Μπλάττ»: Τραυματίες, που έμειναν επί πολλές ημέρες στην τύχη τους, υψικοί, διψασμένοι και χωρίς καμιά ιατρική περίθαλψη, πολλές φορές και κατά τρόπο πολύ παράδοχο για την ιατρική επιστήμη, δεν παρουσίαζαν ούτε ίχνος τραυματικού πυρετού!...

Όταν απεμάκρυνε τα ρούχα των τραυματιών αυτών, ο δρ. Μπάερ, για να καθαρίσει τα τραύματά τους, έβλεπε πάντα πως οι πληγές τους ήταν γεμάτες από σκουλήκια, ενώ οι ιστοί τους, μ' όλα ταύτα, παρουσίαζαν παραδόξως μία ανυψήνη υγία εικόνα. Άλλοι στρατιώτες με τα ίδια και πολλές φορές πολύ ελαφρότερα τραύματα, χωρίς όμως σκουλήκια σ' αυτά, πεθάναν, κατά κανόνα, από διάφορες μολύνσεις. Τέτοιες όμως μολύνσεις δεν έπαθε ποτέ ένας τραυματίας με «σκουληκιασμένη πληγή». Δεν υπήρχε, συνεπώς, αμφιβολία, πως τα σκουλήκια αυτά είχαν κάποια θεραπευτική ιδιότητα.

Όταν ο πόλεμος της Κορέας τελείωσε, ο δρ. Μπάερ, γυρίζοντας στην Αμερική, ασχολήθηκε σοβαρά με τη διαπίστωση του αυτή και στην αρχή έκαμε πειράματα με πολλών ειδών σκουλήκια, που γεννούν οι διάφορες μυίγες, επάνω σε πληγές ζώων. Έτσι, πολύ γρήγορα, έκαμε την ανακάλυψη πως τα σκουλήκια όλων των μυιών δεν ήταν κατάλληλα για τη θεραπεία των τραυμάτων.

Τα σκουλήκια π. χ. της κοινής χρυσόμυιας, περιέχουν τόσο αρσενικό, ώστε, όταν τοποθετηθούν απ' ευθείας πάνω στο τραύμα, μπορούν να προκαλέσουν τη δηλητηρίαση και πολλές φορές το θάνατο του αρρώστου. Εκείνα, που είναι σωτήρια για τα τραύματα, είναι κυρίως τα σκουλήκια που παράγει η μεγάλη μπλέ «κρεατόμυια». Τις μυίγες του είδους αυτού, άρχισε να τις αναπαράγει συστηματικά στο εργαστήριό του ο δρ. Μπάερ και να τις τρέφει με κομμάτια μοσχάρισιου κοσάτος, όπου γεννούσαν τ' αυγά τους, που μετέβαλλαν σε σκουλήκια.

Όταν ο δρ. Μπάερ συνεκέντρωσε όλη τη προσοχή του σκουληκίων κι' αφού τα πειράματά του έπαιναν σε ζώα σημείωναν επιτυχία, χρησιμοποίησε τα σκουλήκια της κρεατόμυιας και σε ανθρώπους και για πρώτη φορά πάνω στην πληγή ενός παιδιού, που έπαθε από

δυσκοιλιότητα.

Φυσικά, τα σκουλήκια δεν τα έβαζε ο ίδιος ο δόκτωρ Μπάερ πάνω στο τραύμα, στην κατάσταση, στην οποία τα μάζευε από το μοσχάρισιον κρέας, αλλά αποστειρωμένα.

Το αποτέλεσμα κατόπιν ήταν καταπληκτικό! Το παιδί θεραπεύθηκε μέσα σε λίγες ημέρες. Κατά τον ίδιο τρόπο, θεραπεύθηκαν κι' ένα σωρό άλλα παιδιά, που υπέφεραν από την ίδια αρρώστια, όπως δε αργότερα διαπιστώθηκε, τα σκουλήκια της κρεατόμυιας έχουν αλάνθαστα θεραπευτικά αποτελέσματα σ' όλες, γενικά, τις μολύνσεις των εστών.

Για να τονίσει τη δραστηριότητά τους, ο δρ. Μπάερ, αναφέρει το παράδειγμα του Άμερικανού αναπληρωτή πολέμου, κ. Έρνεστ Μπάρνερ. Είχε κάμει 79 έγχειρσεις ο άτυχος αυτός Μπάρνερ, όταν κατέφυγε για πρώτη φορά στον δόκτωρ Μπάερ. Ένα βαθύ τραύμα, που έφθανε ως το κόκκαλο, εκείνο στο πόδι του, χωρίς να κλείνει ποτέ, ενώ το κόκκαλό του είχε σχεδόν σαπίσει. Κι' ωστόσο, έπειτα από έξη μηνών θεραπείας με σκουλήκια κρεατόμυιας, η μόλυνση του όστου θεραπεύθηκε, η μεγάλη όπη του τραύματος έκλεισε με γερούς υγείας ιστούς και ο Μπάρνερ κατάφερε να σταθεί και πάλι στα πόδια του και να περπατήσει, όπως πριν τραυματισθεί.

Τα σκουλήκια της κρεατόμυιας, θεραπεύουν επίσης σύντομα τον ψευδάνθρακα, τους δονήσες, τα συρίγγια, πολλές παθήσεις του δέρματος, ακόμη και τα έγκαυματα του τρίτου βαθμού!...

Πού όμως έγκειται η θεραπευτική ιδιότητα των σκουληκίων της κρεατόμυιας; Οι έρευνες του δόκτωρ Μπάερ απέδειξαν, ότι τα σκουλήκια αυτά εκκρίνουν μία ουσία, που υποδοθηκε καταπληκτικά την ανάπτυξη των υγιών ιστών. Στην ουσία αυτή, οφείλεται κυρίως η θεραπευτική τους ικανότητα.

Τελευταία, ο δρ. Μπάερ αλέθει τα σκουλήκια της κρεατόμυιας κι' αφού αποστειρώσει το προϊόν τους, προσθέτει σ' αυτό και διάφορα άλλα απολυμαντικά υλικά και σχηματίζει έτσι μία αλοιφή, που είναι εξ' ίσου αποτελεσματική και θεραπευτική, όπως και τα ζωντανά σκουλήκια.

Πάντως, όπως τονίζει ο ίδιος, τα σκουλήκια που παρουσιάζουν σινεφύ η νόσση και πυρροσύν ακατάλληλα, θεωρούνται, κατά κανόνα, πολύ ταυνότερα με ζώα σκουλήκια!...

Το μυστήριο των εξόν ρευματισμών

Από τα μικρόβια που βρέθηκαν στον οργανισμό ασθενών με ρευματισμό

ρευματισμούς απομονώθηκε ένα ένζυμο που ονομάστηκε «στρεπτοκοκκική πρωτεϊνάση». Όταν το εισηγάσαν μ' ένεσι σε πειραματό-βλάδες στους μύς και στις βαλβίδες της καρδιάς. Η καταστροφική δράση του περιορίστηκε στην καρδιά με ελάχιστες μόνον εξαιρέσεις. Πιστεύεται ότι τα πειράματα μ' αυτό το ένζυμο θα βοηθήσουν στην ανακάλυψη των αιτιών των οξέων ρευματισμών. Επίσης θα εξηγηθεί ίσως με ποιά τρόπο οι στρεπτοκοκκικές μολύνσεις του λαμού επδρούν στην καρδιά.

Η ισονιαζίνη στην πολλή-πλή σκλήρυνση

Σ' ένα Αμερικανικό νοσοκομείο για παλαιούς πολεμιστές, στο Μπρόνξ της Ν. Υόρκης, δοκιμάστηκε μ' επιτυχία έναντι της πολλαπλής σκλήρυνσης το γνωστό αντιψυμακτικό φάρμακο ισονιαζίνη. Χρησιμοποιήθηκε πρῶτα σε 30 ασθενείς κι' οι 27 απ' αυτούς παρουσίασαν αίσθητη καλλιτέρεψη. Χρειάζονται όμως ακόμη κι' άλλα πολλά πειράματα, για να βγεί ένα θετικό συμπέρασμα.

Εξοντώνει τους μύκητες

Τα συνθιμένα αντιβιοτικά, όπως η πενικιλίνη και η χρυσομυκίνη, δεν έχουν καμιά επίδραση στους μύκητες, της κατηγορίας εκείνων που προκαλούν τον τριχοφύθο. Οι έρευνες όμως της Ιατρικής Σχολής του Αμερικανικού Πανεπιστημίου Χάρβαρντ απομόνωσαν μία ουσία από στρεπτομύκητες, που έχει την ιδιότητα να εμποδίζει την ανάπτυξη των μυκήτων. Την ονόμασαν «μυκοστατίνη» κι' εξακρίβωσαν ότι επδρά στις ζύμες και στους μύκητες, όχι όμως στα βακτηρίδια και στα πρωτόζωα.

Τα φάρμακα του Μεσαίωνα

Αντί να παραδεχθώ, σαν τους άλλους συναδέλφους του, πως όλοι οι γιατροί πριν απ' τον Παύλο ήταν άμαθες ή τσαρλατάνοι ο Γερμανός δόκτωρ Ρόλφ Μαντάους επιδόθηκε στη συστηματική μελέτη εκατοντάδων θεραπευτικών βοτάνων που χρησιμοποιούσε η Ιατρική του Μεσαίωνα. Για τις έρευνες του αυτές μεταχειρίστηκε

όλα τα νεότερα εργαστηριακά μέσα.

Βρήκε λοιπόν ότι τα 60% απ' τα βότανα αυτά έχουν πραγματικά θεραπευτικές ιδιότητες. Έξακριβωσε επίσης ότι οι παλαιότεροι μεταχειρίζονταν τα αντιβιοτικά — με πρωτόγονο τρόπο, βέβαια — πολλούς αιώνες πριν από την ανακάλυψη της πενικιλίνης.

Τέλος, ξεανακάλυψε διάφορα παλιά και αποτελεσματικά φάρμακα. Ένα απ' αυτά συγγενεύει με τη νιζιταλίνη, άλλ' είναι πολύ λιγότερο τοξικό, βγαίνει δε από τα άγρια κρίνα.

Χάρης στα αποτελέσματα αυτών των έρευνών του, ο Μαντάους έδωσε ένα εργοστάσιο φαρμάκων, που άσασχολεί σήμερα πάνω από 1000 άτομα.

Ο διακέρτης οφείλεται στο ήπαρ

Έως τώρα, οι γιατροί απέδιδαν το διακέρτη σε πάθος του παγκρέατος, που δεν μπορούσε πια να παραγάγει αρκετή ινσουλίνη. Τελευταίως όμως, εξακριβώθηκε ότι το ήπαρ παράγει μία ουσία που καταστρέφει την ινσουλίνη. Ένας λοιπόν κάποια ανωμαλία του ήπατος, που προκαλεί υπερπαραγωγή της ουσίας αυτής, ν' αποτελεί τη βασική αιτία του διακέρτου.

Το φάρμακο για την πίεση

Η θεραπεία της «πίεσως» μπορεί να γίνει απλούστερη και φθηνότερη μ' ένα νέο φάρμακο, που έχει ακόμη την προσωρινή εργαστηριακή ονομασία «Su-3088». Ένα μικρό δισκίο απ' αυτό, πριν απ' το πρώτο πρόγευμα, αρκεί για να κρατήσει χαμηλή την πίεση ολόκληρη την ημέρα. Αυτό βεβαίως τουλάχιστον μία ανακούφιση προς το Αμερικανικό Ιατρικό Κολλέγιο, έπειτα από τις σχετικές δοκιμές που έγιναν στο Νοσοκομείο του Πανεπιστημίου Ντιούκ.

Ωστόσο, το νέο φάρμακο κρίνεται ακατάλληλο για πολύ προχωρημένες περιπτώσεις υπέρτασης, που έχει προκαλέσει ήδη βλάβες στις στεφανιακές αρτηρίες της καρδιάς, στους νεφρούς ή στον εγκέφαλο. Για τους άλλους όμως, τους πολλούς πάσχοντες, χαρακτηρίζεται ως «σωτήριο».



ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟΣ ΠΝΕΥΜΩΝ

Ο χαλύβδινος αυτός πνεύμων, που κατασκευάστηκε για λογαριασμό του «Λευκού Σαυρού» της Σαβόνας, όχι μόνο δεν υστερεί σε τίποτα από τους παρόμοιους πνεύμους της Αμερικής, αλλά και παρουσιάζει το πλεονέκτημα ότι είναι ελαφρός και μετακινείται εύκολα. Εκτός της κανονικής χρησιμοποίησής του κατά της πολιομυελίτιδας, ο Ιταλικός χαλύβδινος πνεύμων θα χρησιμοποιηθεί και για να επαναφέρει γρήγορα στις αισθήσεις τους εκείνους που δηλητηριάστηκαν από φωταέριο ή που υπέστησαν ηλεκτροπληξία.

Η βιταμίνη Κ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΟ ΚΑΡΚΙΝΟ,

Ο ρόλος της στον καθαρισμό του αίματος

Η βιταμίνη Κ αποτελεί άραγε το όπλο που αναζητείται από καιρό η επιστήμη έναντι του καρκίνου;

Η ανακάλυψη αυτής της βιταμίνης χρονολογείται από το 1929. Την εποχή εκείνη, τα πειράματα του Γερμανού βιολόγου Ντάμ, απέδειξαν, ότι η βιταμίνη αυτή ήταν απολύτως απαραίτητη στην πήξη του αίματος κι' ότι επενεργούσε σε πολύ μικρές ποσότητες.

Για το λόγο αυτό, η βιταμίνη Κ χρησιμοποιήθηκε από τότε στον ίκτερο με αιμορραγικά φαινόμενα, στις αιμορραγίες των βρεθών, στους οξείς ρευματισμούς κλπ. Η βιταμίνη Κι' αποδείχθηκε, αντίθετα, χωρίς αποτέλεσμα στην αιμοφιλία.

Πρόσφατα πειράματα απέδειξαν επίσης, ότι η βιταμίνη Κ μπορεί να προλάβει τον καρκίνο.

Ο οργανισμός αμύνεται έναντι των καρκινογόνων ουσιών με πρωτότυπο τρόπο: Τις μεταβάλλει σε προϊόντα αδολάγη από απόβολονται κατόπιν.

Αλλά, για να γίνει αυτή η μετατροπή, είναι απαραίτητη η συνεργασία μιας ουσίας, που καλείται προθρομβίνη. Η σύνθεσή αυτής της ουσίας, όμως, δεν είναι δυνατή χωρίς τη βιταμίνη Κ.

Το γεγονός αυτό εξηγεί γιατί η βιταμίνη αυτή παίζει σημαντικό ρόλο στην άμυνα έναντι του καρκίνου.

Η βιταμίνη Κ επενεργεί, όπως είπαμε, σε πολύ μικρές ποσότητες. Δεν χρειάζεται, λοιπόν, να υπάρχουν μεγάλα αποθέματα στον οργανισμό μας. Η πολύτιμη αυτή βιταμίνη βρίσκεται σε μεγάλη αφθονία στα ψάρια (η αναλογία της είναι πολύ μεγαλύτερη όταν έχει αρχίσει η αποσύνθεσή των ιστών τους, πράγμα που τα κάνει, όμως ακατάλληλα για φαγητό), στο λίπος του ήπατος του χοίρου, και των πουλερικών, στους κροκούς των αυγών και, κατά τους καλοκαιρινούς μήνες, στο γάλα βούτυρο.

Αλλά και το φυτικό βασίλειο είναι επίσης πλούσιο στην πηγή βιταμίνης Κ. Τα έπισημονικά εργοστάσια παράγουν αυτή τη βιταμίνη από ένα φυτόν της βορείου Αφρικής και της Αμερικής, που καλείται «αλάφα» και που ανήκει στην ίδια κατηγορία με το τριφύλλι που φυτεύεται στις διάφορες ευρωπαϊκές χώρες.

Η βιταμίνη Κ βρίσκεται επίσης στα πράσινα φύλλα της καστανιάς, στις κράμβες και του κουνουπιδιά, στις τσουκνίδες, στα σπανάκια, στα βελούδια, στα φύλλα των πεύκων, στα φύκια, στις ντομάτες, στα κρόκους, στις πατάτες, στους δημητριακούς, στις καρπούς και ιδίως, με τη κριθάρι, κλπ. Κατά τα τελευταία χρόνια, παρασκευάζεται ένα ειδικό λάδι από κριθάρι, που είναι πλουσιώτατο σε βιταμίνη Κ και που συντελεί

στον καθαρισμό του αίματος από τις καρκινογόνους ουσίες που περιέχει. Παρόμοιο λάδι παρασκευάζεται και από το σιτάρι.

Η βιταμίνη Κ παρουσιάζει το μεγάλο πλεονέκτημα, ότι δεν επηρεάζεται από τη θερμοκρασία. Τα γενόμενα πειράματα απέδειξαν, ότι και μετά την παραμονή της επί 24 ώρες σε θερμοκρασία 120 βαθμών, διατηρεί ένα μέρος από τις πολύτιμες ιδιότητές της.

Η βιταμίνη Κ επηρεάζεται, αντίθετα, από το οξυγόνο του αέρος κι' από το ήλιακό φως. Το τελευταίο την καταστρέφει εντελώς.

Όταν μαγειρεύουμε τροφές που είναι πλούσιες σε βιταμίνη Κ, πρέπει να έχουμε κλειστή την κατσαρόλα μας. Γιατί, διαφορετικά, η βιταμίνη Κ έρχεται σ' επαφή με το οξυγόνο του αέρος και καταστρέφεται γρήγορα.

Η βιταμίνη Κ διατηρείται ανέπαφη, αντίθετα, μέσα στις λιπαρές τροφές και τα λίπη, που σχηματίζουν ένα αδιαπέραστο τείχος γύρω της και δεν αφήνουν το οξυγόνο του αέρος και το φως να φτάσουν ως αυτήν.

Οι κίνδυνοι αδιταμινώσεως από βιταμίνη Κ είναι περιορισμένοι στον άνθρωπο, για το λόγο, ότι τα βακτηρίδια του εντερικού σωλήνος (κολοβάκιλλοι) είναι σε θέση να την παρασκευάσουν.

Μπορεί, όμως, να προκαλή υποβιταμίνωση σε περιπτώσεις έμφραξες των χοληφόρων αγωγών από λίθους (χολιθίαιες) ή συνεπεία όγκων. Αυτή η υποβιταμίνωση, όπως είναι εύλογο, προδιαθέτει τον οργανισμό στον καρκίνο.

© ©

Οι καινούργιοι ιοί

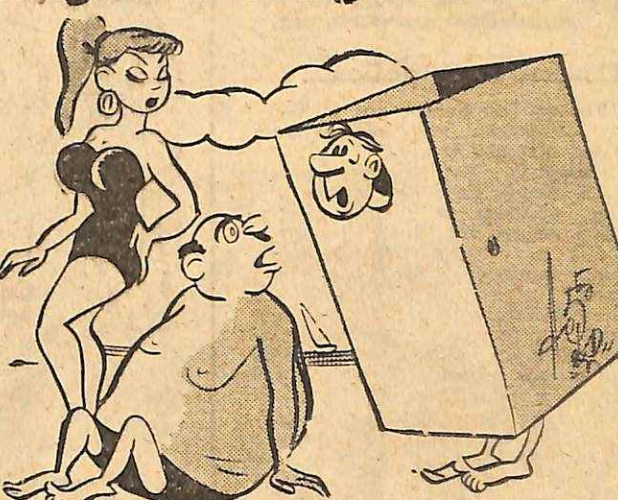
Ενώ με τα αντιβιοτικά έχουν καταπολεμηθεί αποτελεσματικά τα περισσότερα παθογόνα μικρόβια και ώριμοι ιοί (όπως π. χ. της πνευμονίας), υπάρχουν ένδειξεις, ότι δημιουργούνται καινούργιοι ιοί, που θα προκαλούν ασθένειες αγνώστες ως τώρα. Είναι πιθανό μάλιστα να υποστούν ώριμοι μεταβολές διάφοροι ιοί ακίνδυνοι ως τώρα και να γίνουν σφοδρής επικίνδυνοι. Οι γιατροί έχουν βρή τελευταίως 30 διάφορους ιούς, που προκαλούν ασθένειες, οι οποίες ονομάστηκαν άοριστα «γρίπη», «κατάρρους» ή «νόσος του ιού Χ».

Τα αντιβιοτικά φέρνουν κάποιο αποτέλεσμα μόνο στους μεγαλύτερους ιούς, όπως της πνευμονίας. Για τους άλλους, χρειάζονται νέα φάρμακα. Ικανά να εισχωρήσουν στα ζωντανά κύτταρα και να καταστρέψουν τους ιούς που έχουν εισβάλει σ' αυτά, όχι όμως και το λεπτό και πολύπλοκο μηχανισμό των κυττάρων.

Κίνδυνος για τους σωφέρ

Ωριμοί και άοριμοι ιοί κάνουν επικίνδυνο το σωφισμα, γιατί συντελούν σε αυτοκινητικά δυστυχήματα. Είναι η νευροληψία (ακατάλληλη και παθολογική κατάσταση), η επιληψία, η νόσος του Πάρκινσον, διάφορες ψυχοπάθειες, η μεγάλη σπληνική υπέρταση, η ασημένια ευαισθησία της κυρίως σπληνικής του τραχήλου και η σθηγάχη.

Τελιωτοθεραπεία



ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

— Κύριε Διόνη, δρώμεται της ευκαιρίας να ζητήσω την χείρα της κόρης σας...



— Με συγχωρείτε, μήπως έχετε πού πέφτει η όδο Κορυδαλλού;



— Αμάν πάλι σου τελείωσε το μπλόκ, οέ Μιχάλη;... (Του Αρχελαού)



Πώς τον χτυπούσε...

Ο Τούλης Τσοδοδούλης και η γυναίκα του η Μαργαρώ, προχωρούσαν κατά μήκος του εξοχικού δρόμου.

Η Μαργαρώ, μία γυναίκα ως εκεί πάνω, με ζωηρή φωνή και ζωηρές χειρονομίες, μάλλον το μικροφτιαγμένο και πρὸς σύζυγό της, πού για ν' αποφυγή όσο το δυνατόν τις... όμορφονιές της, προχωρούσε δυό βήματα πὸ μπροστά. Είχε σκυμμένο τὸ κεφάλι του και ἦταν βυθισμένος στις σκέψεις του.

Ξαφνικά, ἡ Μαργαρώ ἀντελήφθη νὰ ὀρμή από πίσω της ἕνας ταύρος. Βλέποντας δὲ τὸν ἀμεσο κίνδυνο, πού τὴν ἀπειλοῦσε, παραμέρισε γρήγορα κι' ἔπεσε στὸ χαντάκι κι' ἐπάνω στὸ φάχτη, χωρίς νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἀμέριμνο ἀντρα της, πού συνέχισε τὸ δρόμο του.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ τὸν χτυπήσῃ ὁ ταύρος μὲ τὰ κέρατά του καὶ νὰ τὸν τινάξῃ δέκα μέτρα μακριά. Συνεχίζοντας δὲ κατόπιν τὸ μανιασμένο δρόμο του, ὁ ταύρος ἐξαφανίστηκε.

Ἡ Μαργαρώ τότε ἔτρεξε κοντὰ στὸν ἀντρα της, πού βρισκόταν σὲ κακὰ χάλια καὶ τὸν συνέφερε. Μὰ ὅταν ἐκεῖνος ἀνοίξε τὰ μάτια του καὶ τὴν εἶδε, τὴς εἶπε μὲ σβυσμένη φωνή:

— Ἄν μὲ ξαναχτυπήσῃς ἔτσι ἄλλη φορά, Μαργαρώ, νὰ ξέρης, θάχουμε κακὰ ξεμπερδέματα!...

Τὸ συμβούλιο τῶν γιατρῶν βρίσκεται σ' ἀμνηστία. Κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, λέει στοὺς συναδέλφους του:

— Ἰδού, κύριοι, μὴ περίπτωσι πού δὲν μπορούμε νὰ τὴ διαγνώσουμε... Εὐτυχῶς, θὰ μάθουμε τὰ πάντα... στὴ νεκροψία, ὅταν πεθάνῃ ὁ ἀσθενής!...

Στὸ ζωολογικὸ κήπο.
Ἐκεῖνος: Βλέπεις αὐτὸ τὸ φίδι;
Ἐκεῖνη: Τόση δύναμι, ὥστε μπορεῖ νὰ πνίξῃ ἕνα βῶδι.

Ἐκεῖνος: Θεέ μου! Μὴν πλησιάζῃς πολὺ...

Ο' ἐνοικιαστὴς στὸ θυρωρὸ τῆς πολυκατοικίας:

— Μὰ σὲ τί χρησιμεῖ αὐτὸ τὸ ἀσανσέρ, ἀφοῦ δὲν λειτουργεῖ ποτέ;
— Στὸ νὰ «ἀνεβάζῃ» τὸ νοίκι!

Στὸ ρεστωράν:

— Μὰ τί εἶν' αὐτά, γκαρσόν; Προσθέτεις καί... τὴν ἡμερομηνία στὸ λογαριασμό;

— Λάθος, κύριε. Μὲ συγχωρεῖτε. Ὅσο... θάπρεπε νὰ τὴν πληρώσετε κι' αὐτήν!

— Μὰ τί λές; Τρελλάθηκες;
— Ξεχνάτε, κύριε, ὅτι... ὁ χρόνος εἶναι κοῦμα;

Ἡ κυρία μπαίνει ἐξαλλὴν στὸ γραφεῖο τοῦ γιατροῦ.

— Βοίσκομαι σὲ πολὺ δύσκολη θέσι, γιὰ τὸν μου, τοῦ λέει. Ὁ ἀντρας μου δὲν ἤθελε νὰ πῇ ἐκεῖνα τὰ χάτια πού μου συστήσατε γιὰ νὰ κόψῃ τὸ καπνισμὸ, κι' ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ τὰ οἶξω στὴ σούπα του...

— Λοιπόν; Δὲν καπνίζει;

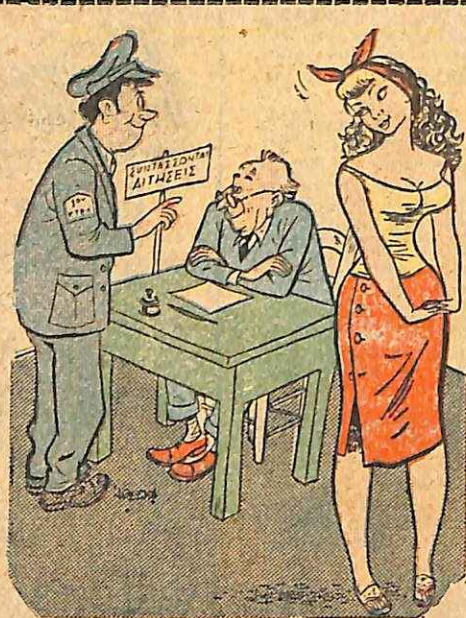
— Κάθε ἄλλο, γιὰ τὸν μου! Καπνίζει ἄκομα, ἀλλὰ δὲν θέλει πιά νὰ φῇ!

Ἡ κυρία ἔφατσε ἀνὰ στὴ συναυλία.

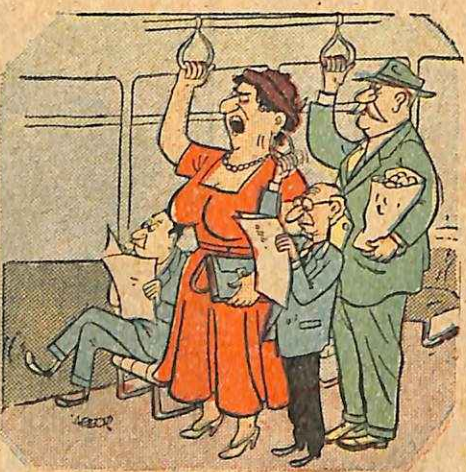
— Τί πρίζουνε τώρα;

— Τὴν Ἐννάτη Συμφωνία, κυρία...

— Ἀδύνατο! Πῶς προλάβανε, σὲ μιὰ ὥρα, νὰ παίξουνε τὴς ἄλλες ὀκτώ;...



— Μπορεῖς νὰ μοῦ συντάξῃς μὴ αἰτησι γάμου;...



— Δὲν παρατάς τὸ αὐτὸ μου;...



— Δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου, Περίανδρε, πὺν πληρώνεις τόσο πόδην τὸ λογαριασμὸ τῆς νοδιᾶρας...

(Τοῦ Α. Θεοφιλόπουλου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Μία ἀλοιφή ὠφέλιμη γιὰ τὰ σπειράκια τοῦ προσώπου εἶναι ἡ ἑξής:

Ὁξὺν ντὲ ζῆνκ	1	γραμ.
Κάμφορα	0,10	»
Ἀσιντὸ σαλιουλικ	0,10	»
Βαζελίνη	4	»
Λανολίνη	4	»

Μαργαριταρένιο δὲρμα

Ἄν τὸ πρόσωπό σας ἔχῃ μαυρίσει πολὺ ἀπ' τὸν ἥλιο, καὶ θέλετε νὰ ἀνοίξῃ λίγο τὸ χρῶμα του, προκειμένου νὰ πᾶτε σὲ κάποια ἐξαιρετικὴ συγκέντρωση, μπορεῖτε νὰ μεταχειρισθῇτε τὴν ἑξῆς διάλυσι πού κάνει τὸ δὲρμα σὰν μαργαριταρένιο:

Ἀνθρακικὸν βισμούθιον	50	γραμ.
Ἀνθρακικὴ μαγνησία	50	»
Τάλκ	25	»
Ἀδραναθινὸν κόμμι	5	»
Νερό	7	»

Κουνατε καλὰ τὸ μπουκάλι κι' ἀλείψετε ἐλαφρὰ δόκλῃρο τὸ πρόσωπό σας. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήσετε τὴν διάλυσι αὐτὴ καὶ γιὰ τὰ χέρια σας, γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ. Προσοχὴ διῶς! Νὰ τὴ μεταχειρίζεσθε μόνο σ' ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις, γιὰτὶ ἡ συχνὴ χρῆσι τῆς βιάπτει τὸ δὲρμα.

Γιὰ τὶς πανάδες

Ἐχετε πανάδες στὸ πρόσωπο; Δὲν εἶν' εὐκόλο νὰ τὶς ἐξαλείψετε. Ὡστόσο, δοκιμάστε νὰ τρίψετε κάθε βράδυ ἐλαφρὰ μὲ τὸ ἑξῆς μίγμα τὰ μέρη ὅπου ὑπάρχουν οἱ πανάδες:

Βορικὸν νάτριον	10	γραμ.
Διχλωριούχος ὕδραργυρος	0,50	»
Ἀλκοὸλ λεβάντας	30,00	»
Νερό	150	»

Προσοχὴ, γιὰτὶ τὸ ὑγρὸ αὐτὸ εἶναι δηλητηριώδες, ἂν τὸ πῇτε κατὰ λάθος.

Μία δυνατὴ κόλλα

Ὅταν σὰς χρειάζεται μὴ δυνατὴ κόλλα, λυώστε σὲ μπᾶιν - μαρί 50 δόξια καλὴ ψαρόκολλα σὲ 125 δόξια ἑὺδι. Ἀφοῦ διαλυθῇ τελείως, προσθέτετε 15 γραμμάρια στύψῃ καὶ 125 δόξια οἰνόπνευμα. Ἀφίνετε τὸ μίγμα στὸ μπᾶιν - μαρί ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας.

Γιὰ νὰ φτιάξετε ἀλευρόκολλα, χύνετε βραστὸ νερὸ πάνω σ' ἀλεύρι, ὥσπου νὰ λυώσουν ὅλοι οἱ σῶλοι πού θὰ σχηματισθοῦν στὴν ἀοχῇ. Ὑστερα προσθέτετε νερὸ, τόσο ὥστε τὸ ὑγρὸ νὰ γίνῃ σὰν γάλα. Ζεσταίνετε μέχρι θερμοκρασίας 75 βαθμῶν, ἀνακατεύοντας συνεχῶς. Ὑστερα κατεβάσετε τὸ μίγμα ἀπ' τὴ φωτιά καὶ, ἐνῶ εἶναι χλιαρὸ ἀκόμα, προσθέτετε 5 τοῖς 100 νέφτι.

Οἱ διάφορες κόλλες γίνονται ἀσπρὲς καὶ ἀναλλοίωτες, ἂν τοὺς προσθέσετε βόρσκα (5 γραμμάρια σὲ κάθε 300 δόξια) ἐνῶ τὸ μίγμα εἶναι ἀναδραστὸ ἀκόμη.

Καλοὶ τρόποι

Τὸ νὰ δέχεσθε δῶρα ἔχει τοὺς κανόνες του, ὅπως καὶ τὸ νὰ προσφέρετε. Καὶ παραβιάζει αὐτοὺς τοὺς κανόνες ὅποιος παραπονιέται γιὰτὶ πῆρε ἕνα δῶρο μικρῆς ἀξίας, ἢ ὅποιος μένει ψυχρὸς κι' ἀδιάφορος ἐμπρὸς σ' ἕνα πλούσιο δῶρο. Πρέπει νὰ ξέρετε νὰ δείχνετε πάντα εὐχαριστήσι κι' ἐνθουσιασμὸ, ἀλλὰ δίχως ὑπερβολή, γιὰ κείνο πού σὰς χαρίζουνε.

Δῶρα πολὺ ἀκριβὰ μπορεῖ νὰ φέρουνε σ' ἀμνηστία ἐκείνους πού τὰ δέχονται, ἰδίως προκειμένου νὰ τ' ἀνταποδώσουν. Τὰ πολὺ φτηνά πάλι κάνουν νὰ θεωρηθῇ κανεὶς ταπεινὸς. Προσπαθήστε λοιπὸν νὰ κρατήσετε τὸ μέσον ὅρο καὶ νὰ προσφέρετε κάτι πού μπορεῖ ὁ ἄλλος νὰ σὰς τὸ ἀνταποδώσῃ ἀναλόγως. Προπαντὸς, διαλέχτε τὰ μὲ γούστο.

Προσπαθήστε νὰ χαρίζετε πράγματα εὐχάριστα ἢ χρήσιμα. Προσφέρετε τὰ μὲ λεπτότητα, χωρίς ἐπίδειξι καὶ δίχως νὰ βινετε ποτὲ νὰ καταλάβῃ ὁ ἄλλος πόσα ἐξόδα ἢ θυσίες σὰς στοιχίσανε. Μόνον ἔτσι τὸ δῶρο εὐχαριστεῖ ἐκείνον πού τὸ δίνει, καθὼς κι' ἐκείνον πού τὸ παίρνει.

Συνήθως, βρισκόμαστε σ' ἀμνηστία ἐκλογῆς, ὅταν πρόκειται νὰ κάνουμε ἕνα δῶρο. Μία πρακτικὴ λύσι εἶναι λοιπὸν νὰ σημειώνουμε στὸ καρνὲ μας τὰ ὠραῖα πράγματα πού τυχαίνει νὰ δοῦμε στὶς βιτρίνες. Ἐτσι, ὅταν χρειαστῇ νὰ χαρίσουμε κά- τι, συμβουλευοῦμαστε τὸ σημειωματάριό μας καὶ διαλέγουμε τὸ κατάλληλο ἀντικείμενο.



Μάρδα Χάιμερ

Ο άρχαυμένος της ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑΣ

Η 'Ιωσηφίνα Μπωαρναί δεν άφησε πίσω της τη φήμη πιστής συζύγου. Από τότε, όμως άρχισε ν' άπατά τον Ναπολέοντα; Οι ιστορικοί άπασχολήθηκαν πολλές φορές ως τώρα με το ζήτημα αυτό, χωρίς νά μωρέσουν νά δώσουν μιά ικανοποιητική άπάντησι. Τελευταία, όμως, ένας άπ' αύτους, ο Λουδοβίκος 'Ασπιέ, είχε την εύχλια ν' άνακαλύψει πέντε άνέκδοτες έπιστολές της αυτοκράτειρας, που έδωσαν τη λύσι τού αίνιγματος. Μας πληροφορεί, λοιπόν, ότι η φλογερή Κρεολή άρχισε ν' άπατά τó μεγάλο Κορσικανό έναμνησ περίπου μίνα μετά τó γάμο τους!

Άλλά νά τά γεγονότα: Ο γάμος τού Ναπολέοντος με την 'Ιωσηφίνα έγινε στή Παρίσι, στις 10 τó βράδυ της 9ης Μαρτίου 1796. Οι δυο σύζυγοι έμειναν σ' ένα μικρό διαμέρισμα της όδου Σατερέν. Έπειτα από δυο ήμέρες, στις 11 Μαρτίου, ο Βοναπάρτης, πού, στή μεταξύ, είχε άνωμαστή άρχιστήρα της τού στρατού της 'Ιταλίας, έφυγε γιά τó θέατρο τού πολέμου. Είχε μείνει μαζί με τή σύζυγό τού μόλις 38 ώρες.

Δυο ήμέρες μετά την άναχώρησί του, η 'Ιωσηφίνα άρχισε νά τού γράφει μιά έπιστολή, άλλά με τόσο λίγο ένθουσιασμό, πού χρειάστηκε τρεις δλόκληρες ήμέρες γιά νά τήν άποτελειώσει! Τό περιεχόμενο της δέν άρεσε καθόλου στόν Ναπολέοντα, πού της έγραψε στις 30 Μαρτίου 1796: «δέν πέρασα ούτε μιά μέρα χωρίς νά σ' άγαπάω, δέν πέρασα ούτε μιά νύχτα χωρίς νά δώ στόν ύπνο μου πώς σ' έσφιγγα στήν άγκαλιά μου, δέν ήπια ούτε ένα φλυτζάνι τσάι χωρίς νά καταρασθώ τή φιλοδοξία μου, πού με κρατάει μακριά άπό τήν ψυχή της ζωής μου. Κι' ωστόσο, στή γράμμα σου μού γράφεις στόν πληθυντικό! Κακιά, πώς μπόρεσες νά γράψεις ένα τέτοιο γράμμα; Καί πώς ήτον ψυχρό! Έπαιες, λοιπόν, νά μ' άγαπάς; Γυναικούλα!»

Στις 17 'Απριλίου τού 1796, ο στρατηγός Λεκλέρ, πού ήτον πολύ φίλος τού Βοναπάρτη, έφτασε στή Παρίσι μαζί με τόν ύπασπιστή του λοχαγό 'Ιππόλυτο Σάρλ. Τήν άλλη ήμέρα, πήγαν κι' οι δυο νά έπισκεφθούν τήν 'Ιωσηφίνα.

Ο 'Ιππόλυτος Σάρλ ήταν ένας ώραιος καί κομψός άξιωματικός. Η φλογερή Κρεολή αίσθάνθηκε, άφηνικά, τήν καρδιά της νά χτυπά γι' αυτόν. Κι' όπως ήταν πάντα δαιτυτική στις έκδηλώσεις της, βρήκε κάποια πόρτασι γιά νά τόν προσκολληθή τήν άλλη μέρα σέ γεύμα. Άλλά χωρίς τόν Λεκλέρ.

Από τήν ήμέρα εκείνη άρχισε τó ειδύλλιό τους.

Ο Βοναπάρτης, φεύγοντας γιά τήν 'Ιταλία, είχε πάρει μαζί του ένα μικρό πορτραίτο της 'Ιωσηφίνας, πού τó είχε κλείσει μέσα σ' ένα μενταγιόν. Ένα βράδυ, βγάζοντάς τó από τήν τσέπη του, είδε πώς τó γυαλί του ήταν σπασμένο.

Η 'Ιωσηφίνα είναι άρρωστη ή με προβείλει ψιθύρισε.

Έγραψε άμέσως ένα βιαστικό γράμμα καί τó έδωσε σ' έναν άπό τούς ύπασπιστές του γιά νά τó πάει στήν 'Ιωσηφίνα. Μ' αυτό τήν προσκόλληση νά τρέξει χωρίς άναβολή κοντά του.

στη! Η δάλεια ήταν ότι δέν ήθελε νά φύγει από τήν άγκαλιά τού έσση τó αίσθημά της με τó συζυγικά της καθήκοντα: Πήρε μαζί της καί τó νεαρό άξιωματικό.

Ο Σάρλ ταξίδευε μέσα στό ίδιο άμάξι με τήν 'Ιωσηφίνα. Στοιμάτησαν στή Νίκαια, έμειναν δυο μέρες καί δυο νύχτες σ' ένα μικρό 'Ιταλικό χωριούδάκι κι' έρτασαν στή Μιλάνο μόλις στις 9 'Ιουλίου!

Η 'Ιωσηφίνα είχε πάρει μαζί της ένα πλήθος από νεαρές Γαλλίδες, κούες της πόλεως. Ένας χρονικάγράφος της εποχής έγραψε με άγανάξις πλατείες με τά πιο άναρμόδια φορέματα. Χέρια, στήθος, πλάτες, δέξους χιτώνος, πού ήταν από τó πιο άναρμόδια στήν εποχή, άφαινονταν έτσι οι κινήσεις καί οι μπόρ τους, πού σκεπάζονταν από λεπτότατες κάλτσες χρώματος σάκκαρι.

Ο Σάρλ φρόντιζε νά μήν βρίσκεται μπροστά στό Ναπολέοντα, όταν

οι άσβολίες του τού επέτρεπαν νά τρέξει κοντά στή γυναίκα του. Άλλά όταν ο σύζυγος έφευγε, ξανάπαιρνε τή θέσι του κοντά στήν 'Ιωσηφίνα.

Αυτό τó παιχνίδι κράτησε κάμποσον καιρό. Όλοι πιά ήξεραν τó ειδύλλιο της 'Ιωσηφίνας. Όλοι, έκτός από τόν άντρα της! Τού έκανε έντύπωση, ωστόσο, η ψυχρότητά της κι' η ζήλεια, μιά ζήλεια πού δέν άναφαινόταν σέ ώρισμένο πρόσωπο, τόν βασάνιζε. «Καταλαβαίνω πώς δέν είχες καιρό νά μού γράψεις, της έλεγε σ' ένα γράμμα του. Δέν μωρούσες, βέβαια, νά θυσιάσεις τις διασκεδάσεις σου γιά μένα. Χαίρε, άξιολάτρευτη γυναίκα, χαίρε 'Ιωσηφίνα μου! Έύχομαι η μοίρα νά σωρίσει στήν καρδιά μου όλες τις στενοχώριες κι' όλες τις λύπες, άλλά νά χαρίσει στήν 'Ιωσηφίνα μου ήμέρες πάντα εύτυχισμένες...»

Μιά μέρα, όμως, ο Ναπολέων έμασε τήν τραγική αλήθεια. Τού τήν φανέρωσε μιά κοιμητέρα της 'Ιωσηφίνας, η Λουίζα Κοντονά. Ο

προδομένος σύζυγος διέταξε τότε ν' άπομακρυνθώ ο Σάρλ από τó Μιλάνο. Κυκλοφόρησαν, μάλιστα, φήμες ότι ο νεαρός άξιωματικός είχε τουφεκιστή. Άλλά άποδείχτηκαν ψεύτικες.

Η δάλεια ήταν δόλεια διαφορετική. Στήν περίπτωση αυτή, όπως καί σέ πολλές άλλες, ο Βοναπάρτης προδόθηκε από εκείνους στούς όποιους είχε δώσει όλη τήν έμπιστοσύνη του. Ο στρατηγός Μπερτιέ, αντί νά στείλει τόν Σάρλ σέ κάποια στρατιωτική μονάδα, από όπου δέν θά μωρούσε νά γυρίσει στή Μιλάνο, τού έδωσε τρίμηνο άδεια γιά τó Παρίσι. Η 'Ιωσηφίνα, από τ' άλλο μέρος, έπεισε τόν άντρα της ότι ήταν καιρός νά ξανογυρίσει στή Γαλλία.

Οι δυο άρχαυμένοι συναντήθηκαν στή Νεβέρ, όπου πέρασαν μαζί έναν δλόκληρο μήνα. Στις 2 'Ιανουαρίου, τέλος, η 'Ιωσηφίνα γύρισε στή Παρίσι. Ο Βοναπάρτης βρισκόταν εκεί από μιά έβδομάδα καί τήν περίμενε με τήν άγωνία στήν ψυχή.

Τής δημιούργησε τότε μιά τρομερή σκηνή, πού τήν περιέγραψε η ίδια σέ μιά έπιστολή της στόν Σάρλ. Αμού είπε, τού έγραφε, ότι έρχόμουν κάθε μέρα στή σπύτι σου. Τού άπάντησα ότι δέν είχα ιδέα γι' αυτό πού μού έλεγε κι' ότι αν ήθελε νά με χωρίσει, έπρεπε νά μού τó πη καθαρά... Πρέπει νά ξέρεις, 'Ιππόλυτέ μου, ότι μισώ όλο τόν κόσμο κι' ότι μόνον έσένα άγαπά! Όσο κι' αν με βασάνιζε, δέν θά πάμω ν' άγαπάω τόν 'Ιππόλυτό μου. Η τελευταία πνοή μου θά είναι γι' αυτόν... Χαίρε, 'Ιππόλυτέ μου, χίλια φλογερά φιλήματα.

Ο Σάρλ νοίκιασε σέ λίγο μιά μικρή έπαυλι κοντά στή Παρίσι, όπου η 'Ιωσηφίνα τόν έπισκεπτόταν κρυφά.

Στό μεταξύ, άλλωστε, ο Βοναπάρτης έτοιμάζε τήν περίφημη έκστρατεία του στήν 'Αίγυπτο καί δέν είχε τόν καιρό νά παρακολουθή τις έξόδους της γυναίκας του.

Στήν 'Αίγυπτο, ωστόσο, η ζήλεια άρχισε καί πάλι νά τόν βασάνιζε. Σεχνιόταν μπροστά στούς χάρτες τών έπιχειρήσεων κι' άφηνε άναπάντητες τις έρωτικές τών άξιωματικών του πηγαιναν νά τόν συμβούλευ-

θούν, γιαντί τó μυαλό του έτρεχε πάντα στήν 'Ιωσηφίνα.

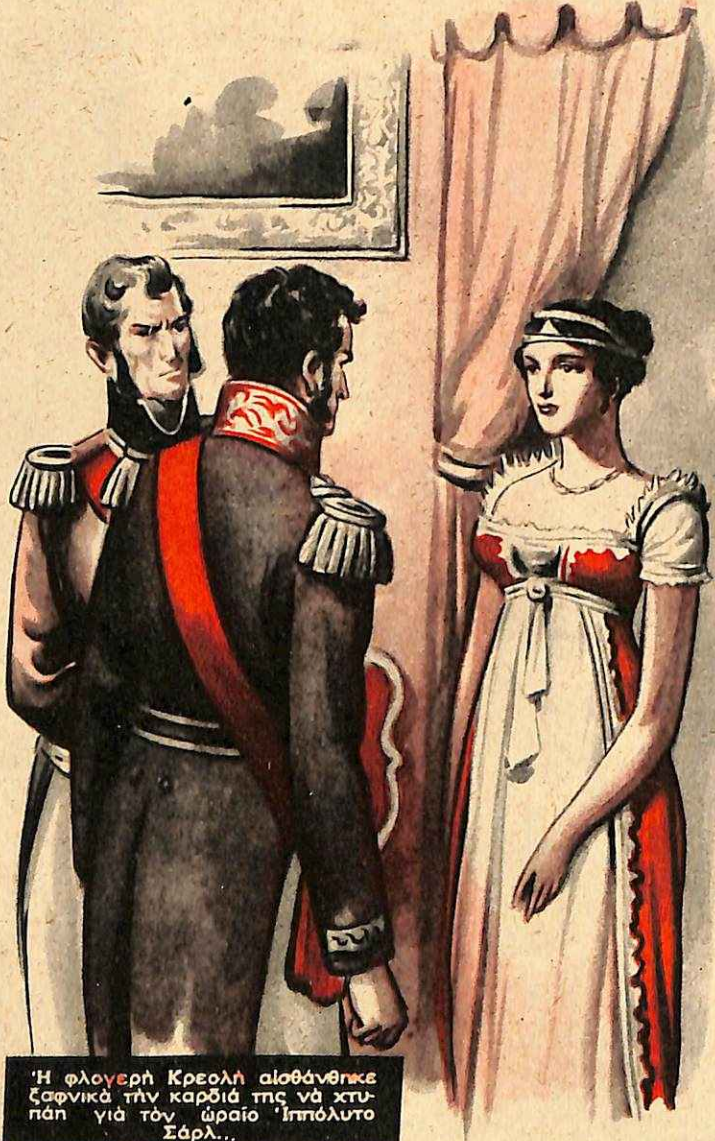
Μιά μέρα, τέλος ο Ζινώ, άναγκασμένος γι' αυτή τήν κατάσταση, τού έβειξε μιά έπιστολή, πού ένας φίλος του είχε στείλει από τó Παρίσι.

Μέσα σ' αυτήν άναφέρονταν οι συναντήσεις της 'Ιωσηφίνας με τόν άρχαυμένο της καί μερικά σατυρικά τετραστίχα, πού κυκλοφορούσαν γι' αυτές.

Ο Ναπολέων έγινε έξω φρενών. Καί πήρε τήν άπόφασι νά χωρίσει τήν 'Ιωσηφίνα. Άλλά δέν τήν πραγματοποιήσε. Τούναντιον, μάλιστα, έπειτα από μερικά χρόνια (1804) τήν έκαμε αυτοκράτειρα. Καί δέν τήν άχώρισε, παρά μόνον όταν ο πάθος του ν' άποκτήσει διάδοχο τόν έκαμε νά στραφή πρós τήν αλλη της Βιέννης (1809).

Στό μεταξύ, η 'Ιωσηφίνα έξακολουθούσε ν' άγαπά τόν 'Ιππόλυτό της. Σέ μιά έπιστολή της, πού τού έστειλε λίγον καιρό πριν γίνη αυτοκράτειρα, τού έγραψε:

«Ναμώ πως είναι καλύτερο νά πεθάνω. Ναί, θέλω νά τερματίσω μιά ζωή, πού μού είναι βάρος άφού δέν μωρώ νά τήν άφιερώνω δλοκληρωτικά σέ σένα».



Η φλογερή Κρεολή αίσθάνθηκε άφηνικά τήν καρδιά της νά χτυπά γιά τόν ώραιό 'Ιππόλυτο Σάρλ...



— Έλθε η άποστολή σας, κορίτσια! Νοίκιασα σήμερα καί τó τελευταίο διαμέρισμα της πολυκατοικίας μου, άπέναντι!... Τώρα θά σε μεταφέρω έλλού!...

Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ



Σ

ΕΝΑ μεγάλο λιμάνι της Σκωτίας. Ο θαμπός ήλιος φώτιζε τη γαλήνη που διαδέχθηκε τη φουρτούνα της περασμένης νύχτας.

Η άφρισημένη θάλασσα είχε τσακίσει στην προκυμαία ένα άπ' τα βαπόρια του Γουώλτερ Μπρέμαρ, που γύριζε απ' το 'Εδιμβούργο, φορτωμένο με τσιμέντα.

Ο έφοπλιστής είχε φτάσει στόν τόπο της καταστροφής.

Όλοι βγάzanε τὸ καπέλλο τους, στό πέρασμά του.

Τὸν συνόδευε μιά νέα κοπέλλα, μιά Γαλλίδα, πού τὴν εἶχε περιβάλλει πο-
λύ καιρὸ σὲ μιά κλινικὴ καὶ πού βρισκότανε τώρα σ' ἀνάρρωσι, σὲ μιά ἡ-
μέρη οἰκογενειακῆς πανσινόν.

Ἄλλοι λέγανε γιὰ τὸ Μπρέμαρ: «Εἶν' ἕνας ἅγιος». Κι' ἄλλοι: «Εἶν' ἕνας

τρελλός». Μὰ ὅλοι συμφωνοῦσαν πὼς δὲν ἦταν ἄνθρωπος σὰν τοὺς ἄλλους.

Ἡ ζωὴ του ἦταν γεμάτη περιπέτειες. Σὲ ἡλικία δεκαπέντε χρονῶν, δίχως

πεντάρα στὴν τσέπη του, τόχε σκάσει ἀπ' τὸ λιμάνι τοῦ Ἀμπερντίν, μ' ἕνα

βαπόρι πού ἔφευγε γιὰ τὴν Ἀμβέρσα. Καὶ τώρα, τριανταπεντάρης, μονάχα,

ἦταν ἕνας πλοῦσιος ἐφοπλιστής.

Πὼς μποροῦσε νὰ ἐξηγηθῇ μιά τόσο γρήγορη περιουσία; Μὲ τὴ δυνατὴ

θέλησι τοῦ Μπρέμαρ, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῆς Τύχης.

Μὰ γιὰτὶ νὰ μὴν εἶν' εὐτυχισμένος ὁ Μπρέμαρ; Γιὰτὶ αὐτὸ τὸ θλιμμένο

χαμόγελο σὸς πρόσωπό του;

Μ' ὅλα του τὰ πλοῦτη, ζοῦσε πιὸ λιτὰ κι' ἀπ' τὸν τελευταῖο φορτοεκφορ-

τωτῇ, ἔτρωγε μόνο λαχανικά καὶ κοιμότανε σ' ἕνα ράντζο. Ἐκανε ὅμως τὸ

καλὸ, ἐκεῖ πού ἔπρεπε.

Ἡ Ἄννα Λεμπρέκ, ἡ Γαλλίδα, πού βρισκότανε πιὸ κοντὰ του ἀπ' ὅλους

τοὺς ἄλλους καὶ τὸν ἐβλεπε καλύτερα, ἀναρωτιότανε συχνά:

«Ποιὸ πένθος νὰ σκεπάζῃ, ἀρα γε, τὸ παρελθόν του; Καμμιά ἄτυχη ἀγάπη

ἢ κανένα ἀσυγχώρητο ἀνάρστημα;»

Ἡ Ἄννα ἦταν ἡ τελευταία ἀγαθοεργία τοῦ Μπρέμαρ. Τὴν εἶχε βρῇ, τσα-

κισμένη ἀπ' τὴν κούρασι, τὸν πυρετὸ καὶ τὴν ἀπόγνωσι, κάπου στὶς ἀκτές

τῆς Βόρειας Θάλασσας. Τὴν περιμάζεψε καὶ τὴν ξανάφερε στὴ ζωή.

Τώρα κίτταζαν κι' οἱ δύο μὲ μελαγχολία τὸν τόπο τοῦ ναυαγίου.

— Τί θλιβερά δλ' αὐτὰ! μουρμούρισε ἡ Ἄννα.

Καὶ πρόσθεσε ὕστερα, ἀλλάζοντας θέμα:

— Ἀναρωτιέμαι συχνὰ πὼς θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ σὰς ἀνταποδώσω ὅ,τι

κάνετε γιὰ μένα...

Μὰ δὲν μού χρωστάτε τίποτε, ἀπάντησε ὁ ἐφοπλιστής. Ὅπως σὰς

βοήθησα ἐγώ, θὰ βοηθήσετε καὶ σεῖς μιά μέρα κάποιαν ἄλλη δυστυχισμένη

ὑπαρξί, πού ἀργότερα θὰ κάνῃ τὸ ἴδιο γιὰ ἄλλη...

— Σ' ἕνα μῆνα θὰ χωρίσουμε. Καὶ δὲν θὰ ἰδωθοῦμε πιά...

Μά... γιὰτὶ εἰσάστε δακρυομένη;

Δὲν μπορῶ πιά νὰ ζήσω χωρὶς ἐσὰς, κύριε Μπρέμαρ! ὠμολόγησε ἐπιτέ-

λους ἡ ἐρωτευμένη κοπέλλα.

Ἐκεῖνος τῆς ἀπάντησε τότε, μ' ὑπόκαφη φωνή:

— Θάταν γιὰ μένα ὑπερβολικὴ εὐτυχία, πού δὲν τὴν ἀξίζω... Ἀκούστε!

Θὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια! Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ εὐτυχίσω! Σέρνω πίσω

μου τύψεις, πού τίποτε δὲν θὰ τὶς ἀλαφρώσῃ ποτέ...

Ἐἶχα τὴν πιὸ στοργικὴ μητέρα. Κι' ἴσως νὰ τὴ σκότωσα ἐγώ!... Εἶχε

χάσει στὴ θάλασσα τὸν πατέρα τῆς, τὸν ἀδελφὸ τῆς, τὸν ἀντρα τῆς. Εἶχε

ὀρκιστῇ νὰ μὴν μ' ἀφίσχῃ νὰ πατήσω ποτὲ σὲ πλοῖο. Καί, καθὼς εἶχα κλίσαι

σὸς διάβασμα, ἤθελε νὰ μὲ κάνῃ παπᾶ... Μὰ ἡ μαγεύτρα φωνὴ τῆς θάλασσας

μὲ τραβοῦσε ἀκαταμάχητα. Ὑστερα ἀπὸ πολλὰ μαλλώματα καὶ δάκρυα, πῆρα

τὴν ἀπόφασιν, ἕνα πρωὶ... Ἡ μητέρα μου τὸ κατάλαβε! Μ' ἀγκάλιασε, κρε-

μάσθηκε πάνω μου...

Ἐτότε, σὲ μιά στιγμὴ τρέλλας, τὴν ἔσπρωξα βάνουσα, μὲ τόση ὀρμή, ὥστε

Ἀπὸ τὴν καρδιά

τῆς μάνας

τὴν πέταξα χάμω! Κι' ἔφυγα σὰν τρελλός, χωρὶς νὰ κυτῶ καθόλου πίσω

μου... Ὅταν ξαναγύρισα, σ' ἕνα χρόνο, ἡ μητέρα μου εἶχε πεθάνει!

Ἐτρελλός ἀπ' τὴν ὀδύνῃ, ἔτρεξα νὰ γονατίσω στόν τόπο τῆς. Τοῦ κάκου

τῆ φωνᾶς, τὴν ἰκέτευα, ἐκλιπάρησα τὴ συγγνώμῃ τῆς. Μὰ ἀπάντησε μονάχα

ἡ σιωπὴ τῆς...

Ἐἔχω εἰκοσι χρόνια νὰ ξαναπᾶω σ' αὐτὸ τὸν τάφο, πού σίγουρα θὰ τὸν

ἔχουν πνίξῃ τ' ἀγριόχορτα. Εἰκοσι χρόνια τώρα, δὲν γινώσκω οὔτε μιά ὥρα

παρηγοριά... ἂν ἐξαιρέσω ἴσως τὶς στιγμὲς πού πέρασα κοντὰ σας! Μὰ

ὄχι, δὲν πρέπει νὰ παρηγορηθῶ. Θὰ μείνω σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ ὁ καταραμέ-

νος, πού φεύγει, ἀφίοντας πίσω του γονατιστὴ τὴ δύστην ἡ Ἄννα. Δὲν ἔ-

ρετε τί εἶναι ἡ καρδιά μιάς γυναίκας... Ἡ μητέρα σας εἶπε πὺς συχώρεσε ἐδῶ

καὶ πολὺν καιρὸ... ἀπ' τὴν ἀρχή! Μὰ σεῖς, βασανισμένοι ἀπ' τὶς τύψεις,

δὲν τὸ καταλάβατε... Δὲν νοιώθετε, λοιπόν, πὼς ἡ ἐπιτυχία σὲς ἐπιχειρήσεις

σας ὀφείλεται στὴν προστασία τῆς;

— Ποιὸς λογαριάζει τὴν ὕλικὴ ἐπιτυχία;

— Αὐτὴ ὅμως ἡ ὕλικὴ ἐπιτυχία σας ἐπέτρεψε νὰ κάνετε τόσες ἀγαθοε-

ργίες... Ἀκούστε! Θὰ σας ζητήσω, σὰν τελευταία χάρι, νὰ πάμε μαζί στόν

τάφο τῆς μητέρας σας. Θὰ ἐπικαλεσθοῦμε μαζί τὴ στοργικὴ ψυχὴ τῆς. Θὰ

τῆς πῆτε: «Νά ἡ γυναίκα πού μ' ἀγαπάει. Δέξου τὴν, μητέρα!»

ἘΚι' ἂν δὲν ἀκούσουμε τότε τὴν ἀπάντησί τῆς, Γουώλτερ, θὰ χωριστοῦμε

γενναῖα κι' ὁ ἕνας μακριὰ ἀπ' τὸν ἄλλον, θ' ἀφιερῶσουμε πῶς ὅλη τὴ ζωὴ στὴν

ἐπανόρθωσι τοῦ παλοῦ ἐκείνου λάθους σας!...

Ἦταν βράδυ πιά, ὅταν φτάσανε κι' οἱ δύο τους σὸ

παλὸ νεκροταφεῖο.

Προχώρησαν μὲ χτυποκάρδι ἀνάμεσα στὶς τριανταφυλ-

λιές, κάτω ἀπ' τὶς θλιμμένες ἱτιές. Τέλος, ὁ Γουώλτερ εἶπε:

— Εἶναι στὴν ἄκρη αὐτῆς τῆς δεντροστοιχίας.

Ἐκαναν ἄλλα πενήντα βήματα... καί, ξαφνικά, μιά φωνὴ

βγήκε μαζί ἀπ' τὰ στήθη τους. Τὸ ταπεινὸ μῆμα βρισκό-

ταν ἐκεῖ, μπροστά τους. Μὰ ἡ πλάκα του χανόταν δολοκλήρ

τὰν ἐκεῖ, ἀνάμεσα σὲ μιά ὀργιστικὴ, ὑπερφυστικὴ βλάστησι: Τὸ

ἀνάμεσα σὲ μιά ὀργιστικὴ, ὑπερφυστικὴ βλάστησι: Τὸ

στενὸ ἐκεῖνο ὀρθογώνιο τῆς γῆς, ἦταν ἕνα κάτασπρὸ κά-

νιστρο γεμάτο κρίνα... Ἐκατοντάδες ἀσπίλοι κάλυκες ἐ-

χυναν μιά μεθυστικὴ εὐωδία...

Μπροστά σ' αὐτὸ τὸ λουλουδένιο θαῦμα, ἡ Ἄννα κι' ὁ

Γουώλτερ γονάτισαν, ἐκστατικοί...

Σίγουρα, τὸ θαῦμα τῶν κρίνων μποροῦσε νὰ ἐξηγηθῇ μὲ

τὴ γονιμότητα τοῦ ἐδάφους. Κάποιο εὐλαβικὸ χερί θάγε

φυτέμει λίγους βολβοὺς κρίνων, μετὰ τὴν κηδεῖα. Καί, μέσῃ

σὲ εἰκοσι ἀνοίξεις, εἶχαν πολλαπλασιαστῇ τὰ λουλούδια.

Μὰ γιὰτὶ νὰ ἐξηγηθῇ ἐτοῖ τὸ θαῦμα; Ὁ Ἀμλετ λέει:

«Ὑπάρχουν στόν οὐρανὸ καὶ στὴ γῇ πράγματα περισσότερα

ἀπ' ὅσα φαντάζεται ἡ φιλοσοφία μας».

Ἐτοῖ σκέφτηκαν κι' ὁ Γουώλτερ μὲ τὴν Ἄννα: Δὲν ἀμ-

φιβάλλανε καθόλου πὼς τὰ λουλούδια ξεφύτρωναν μέσ' ἀπ'

τὴν ἀθάνατη καρδιά τῆς μάνας, πού ἀπαντοῦσε μ' αὐτὸ

τὸν τρόπο στὴν ἀγωνιώδη ἐρώτησί τους... ὙΒΕΤ ΠΡΟΝΤ

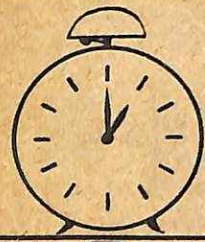


—Μά... γιὰτὶ εἰσάστε δακρυομένη;
τὴ ρώτησε ὁ ἐφοπλιστής.

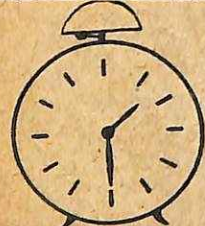


Αν φάτε στις

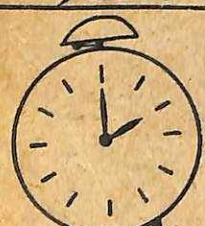
θα χωνέψετε στις...



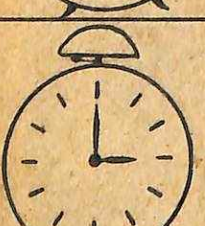
Τη σούπα ρύζι με ζωμό κρέατος.



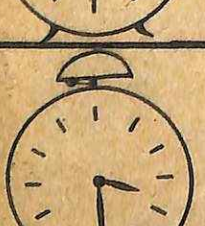
Το τηγανητό ψάρι. Το γάλα με αυγό. Τα γλυκά μήλα.



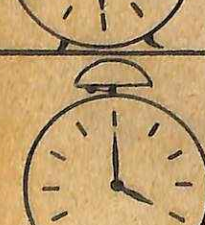
Το βρασμένο γάλα. Τα αυγά. Το μωσαρίσιο σηκότι με βούτυρο. Τα ξινόμηλα.



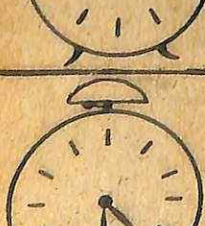
Τη σούπα με ζωμό από κρέας «κοκκομμένο» από κοτόπουλο. Το χοιρομέρι. Τη μαρμελάδα.



Τα βρασμένα χορταρικά. Τα σφιχτά αυγά. Τα στρείδια. Το φρέσκο βούτυρο. Τα σιτεμένα τυριά. Το φρέσκο ψωμί.



Το σολωμό. Τ' αγγούρια σαλάτα



Το τηγανητό μωσαρί. Το βρασμένο λάχανο.

Οι τροφές και το σώμα

Η μοναδική αιτία όλων των ασθενειών, μας λένε οι σημερινοί επιστήμονες, είναι το ότι ο άνθρωπος δεν θέλει να καταλάβει πως η φύσις δεν συγκρατεί καμιά παρέκκλιση από τους νόμους που καθώρισε μια φορά για πάντα. Πουθενά άλλου αυτό δεν είναι τόσο σωστό όσο στο κεφάλαιο της διατροφής. Οι τροφές που εισάγουμε στο σώμα μας το βοηθούν αρχικά να αναπτύχθει, το συντηρούν κατόπιν αναπληρώνοντας τις θορόρες του και τελικά το δηλίζουν με τις απαραίτητες δυνάμεις για να μην θη εναντίον των γηρατειών.

Αυτό σημαίνει, μ' απλούστερα λόγια, πως ο ρόλος της διατροφής είναι να υποδοθεί τη φύσις. Όλα τα κακά αρχίζουν από τη στιγμή που αντιπαρατείνουμε το έργο της φύσεως. Και δεν το αντιπαρατείνουμε μόνον όταν τρώμε περισσότερο ή λιγότερο από όσο πρέπει, αλλά κι' όταν δεν τρώμε εκείνο που πρέπει. Τόσον αυτό είναι αληθινό, ώστε δεν πρέπει να μας φανη παράξενος ο ισχυρισμός ενός από τους μεγαλύτερους χειρουργούς της εποχής μας, του σέρ Ουίλλιαμ Λάιν, που, μιλώντας στο νοσοκομείο Τζών Χόπκινς, είπε με στόμφο τα εξής:

«Κύριοι, δεν θα πάθω ποτέ καρκίνο κι' ούτε θα πεθάνω από καρκίνο. Έκείνο που κάνω εγώ, οποιοσδήποτε άλλος μπορεί να το κάνει. Γιατί είναι πολύ απλό. Συνίσταται σε δυο μόνον πράγματα. Εισάγω στο σώμα μου μόνον τις ουσίες που του χρειάζονται και στην απαιτούμενη αναλογία την κάθε μία. Από τ' άλλο μέρος μεριμνώ σχολαστικά για την αποβολή των ουσιών που είναι βλαβερές και περιττές».

Υπάρχει ίσως κάποια υπερβολή σ' αυτά τα λόγια. Άλλ' είναι εύκολο να καταλάβουμε απ' αυτά πόσο μεγάλη σημασία έχει η διατροφή για τη διατήρηση της υγείας μας και της ζωής μας γενικότερα.

Αλλά ξέρετε να φάτε; Ξέρετε τι πρέπει να διαλέξετε και πως να το φάτε; Σε τα τελευταία χρόνια κι' αυτοί ακόμη οι επιστήμονες δεν θα ήταν σε θέση να σας το πουν. Γιατί κι' αυτοί πελαγοδρομούσαν ανάμεσα σε διάφορες θεωρίες, που ήταν τις περισσότερες φορές αντικαταστάσιμες μεταξύ τους και που αποδεικνύονταν συχνά ανεδαφικές ή αντιπαραδοκίμες. Για πολύ καιρό π. χ. η ανθρωπότητα βασανίστηκε με την περίφημη θεωρία των θερμίδων. Και σήμερα ακόμη ακούει κανείς να γίνεται λόγος για τις 2500 θερμίδες που είναι αναγκαίες σ' έναν άνθρωπο μέσου μάρους (65-70 κιλών) και που εκτελεί μια μέτρια εργασία. Άλλα δεν υπάρχει πιο σφαλερή θεωρία απ' αυτή. Και να η απόδειξή της: Η ζάχαρη είναι μια τροφή που μας παρέχει άφθονες θερμίδες (τα 1000 γραμμάρια μας δίνουν 4000 θερμίδες). Δεν μπορεί όμως να μας θρέψη. Κατά τον ίδιο τρόπο δεν μπορεί να μας θρέψη το κοινό οινόπνευμα με τις 7000 θερμίδες του (στα 1000 γραμμάρια) και το αμυλικό πνευμα με τις 9000 θερμίδες του. Αυτές τις 2500 θερμίδες που περιέχονται σε 350 γραμμάρια κοινού οινόπνευματος, μπορούμε ακόμη να τις βρούμε σε 5 περίπου κιλά κρεάτι ή σε 2½ κιλά φρυγμένον καφέ ή σε 300 γραμμάρια ελαιόλαου. Άλλα κανείς, βέβαια, δεν θα ζητήσει ποτέ να προμηθευθώ μ' αυτό τον τρόπο τις 2500 θερμίδες που του χρειάζονται κάθε μέρα.

Αυτές τις 2500 θερμίδες μπορούμε επίσης να τις εξασφαλίσουμε πίνοντας ζεστό νερό ή παίρνοντας ένα ζεστό μπάνιο.

Σε παρόμοιους παραλογισμούς μπορεί κανείς να οδηγηθώ και με τις θεωρίες που μιλούσαν για τις βιταμίνες, τις πρωτεΐνες, τα μεταλλικά άλατα κτλ.

Τις τροφές που εισάγουμε στο σώμα μας δεν πρέπει να τις παίρνουμε σαν κάτι το αυθαίρετο, που μπορεί να μας προμηθεύσει τόσες θερμίδες και αυτή η εκείνη την αναλογία από πρωτεϊνικά στοιχεία, βιταμίνες ή μεταλλικά άλατα, γιατί η αξία των είναι σχετική. Ξεχωρίζονται π. χ. από τις άλλες τροφές που εισάγουμε ταυτόχρονα και που μπορούν, υπό ώριμες προϋποθέσεις να μειώσουν ή να εξουδετερώσουν την ωφέλειά τους, από τον τρόπο της παρασκευής τους, από τις ανάγκες του οργανισμού μας, από την ικανότητά του να απορροφάει τα χρήσιμα στοιχεία των και να αποβάλει τα άλλα κτλ.

Άλλ' ας δούμε, πρώτα-πρώτα, σε τι πρέπει να συνίσταται η τροφή μας.

Τα 14 στοιχεία που μας χρειάζονται

Είναι αυτονόητο ότι η τροφή μας πρέπει να περιέχει όλα τα στοιχεία που βρίσκονται μέσα στο σώμα μας, αφού ο προορισμός της είναι να συμβάλει στην ανάπτυξη του και να αναπληρώσει τις θορόρες του. Αυτά τα στοιχεία είναι τα εξής:

Ανθρώπινο υδρογόνο, οξυγόνο, άζωτο, κάλιο, νάτριο, ασβέστιο, μαγνήσιο, φωσφόρος, θείο, κλώριο, φθόριο, πυρίτιο, σίδηρος και διάφορα μεταλλικά άλατα: χρυσού, αργύρου, χαλκού, αρσενικού, ιωδίου κτλ.

Απ' αυτά, μόνον τα δέκα τέσσερα πρώτα έχουν αξία από θρεπτικής απόψεως. Άλλα κανένα απ' αυτά δεν βρίσκεται σ' ελεύθερη κατάσταση μέσα στο σώμα μας. Ένα χτυπητό παράδειγμα μας δίνουν δυο από τα πολυτιμότερα στοιχεία, το οξυγόνο και το υδρογόνο. Ούτε το ένα ούτε το άλλο βρίσκονται αυτούσια μέσα στο σώμα μας, δεν είναι τίποτε άλλο από μια σύνθεσι οξυγόνου και υδρογόνου. Το οξυγόνο και το υδρογόνο βρίσκονται επίσης στους υδατάνθρακες, που είναι ενώσεις άνθρακος με τα δυο αυτά στοιχεία, στην ίδια αναλογία στην οποία σχηματίζεται και το νερό.

Να τώρα ποιά είναι ο ρόλος αυτών των στοιχείων: Είναι ο καθολικός διαλυτής. Μέσα σ' αυτό διαλύονται τα άλλα στοιχεία.

Μεταλλικά στοιχεία: Ασβέστιο, μαγνήσιο, νάτριο, κάλιο, φωσφόρος, κλώριο, θείο, σίδηρος, πυρίτιο, φθόριο. Τα στοιχεία αυτά βρίσκονται μέσα στους ιστούς και αποτελούν βασικά συστατικά των. Συντελούν επίσης στη διατήρηση της απαιτούμενης ισορροπίας μεταξύ οξέων και αλκαλικών στοιχείων μέσα στον οργανισμό μας.

Υδρογονάνθρακες. Λίπη, έλαια (συνθέσεις άνθρακος, οξυγόνου και υδρογόνου). Τα στοιχεία αυτά παράγουν θερμότητα και ενέργεια.

Πρωτεΐνες (συνθέσεις άζωτου, υδρογόνου, οξυγόνου και άνθρακος): Κρέας, ψάρια, αυγά, μπιζέλια, δημητριακοί καρποί, έληρα φασόλια, τυριά κτλ. Τα στοιχεία αυτά συνδυάζονται με τα ανόργανα άλατα και ενέργεια.

Υδατάνθρακες (ένώσεις άνθρακος, υδρογόνου και οξυγόνου): Όλοι οι υδατάνθρακες έχουν φυτική προέλευσι. Ζωική προέλευσι έχουν μόνον το σάκχαρο του γάλακτος και οι γλυκονόνοι ουσίες που παρασκευάζονται από το ζάχαρη.

Το μέλι, μ' όλο που φαίνεται ως ζωικό προϊόν, έχει, ωστόσο, φυτική προέλευσι. Οι υδατάνθρακες είναι η καυσίμη ύλη του ανθρώπινου κινητήρος. Παρέχουν τη μηχανική ενέργεια και την απαιτούμενη θερμότητα στο σώμα μας. Στην κατηγορία αυτή ανήκουν οι αμυλούχες τροφές, η ζάχαρη κτλ.

Αν ανακεφαλαιώσουμε τα ανωτέρω θα ιδούμε ότι ο οργανισμός μας, για να συντηρηθώ, έχει ανάγκη από τα κάτωθι είδη τροφών:

1) Υδατάνθρακες (σάκχαρο και άμυλο).
2) Υδρογονάνθρακες (έλαια και λίπη).
3) Πρωτεΐνες (λευκώματα).
4) Μεταλλικά άλατα.

Θα πρέπει να προσθέσουμε σ' αυτά και τις βιταμίνες, που ο ρόλος τους συνίσταται στο να διευκολύνουν την απορρόφηση και την αποβολή των ανόργανων αλάτων από τον οργανισμό.

Η άφομοίωσις των τροφών Στην έκλογη των τροφών μας, εκείνο που έχει σημασία δεν είναι τόσο οι θερμίδες που περιέχουν, όσο κυρίως η άφομοίωσις των από τον οργανισμό.

Να, λοιπόν, τι πρέπει να ξέρετε πάνω σ' αυτό το ζήτημα: Οι αμυλούχες ουσίες, η ζάχαρη και οι υδατάνθρακες απορροφώνται τελείως. Η κυτταρίνη, αντίθετα, που βρίσκεται σ' όλες τις φυτικές ουσίες, μ' όλο που έχει την ίδια σύστασι με το άμυλο, δεν απορροφάται καθόλου, παρέχει ωστόσο, θερμίδες στον οργανισμό.

Από τις ανωτέρω ουσίες, το σάκχαρο των φρούτων (γλυκόζη) διαχέεται ταχύτερα στο αίμα. Αμέσως έρχεται η ζάχαρη από σάκχαροκάλαμο. Την τρίτη θέση κατέχει το άμυλο.

Τα λίπη απορροφώνται επίσης τελείως από τον οργανισμό. Η απορρόφηση τους εξαρτάται από την ευκολία με την οποία διαλύονται. Οι πρωτεΐνες ζωικής προέλευσεως απορροφώνται πληρέστερα και ταχύτερα παρ' όσον εκείνες που έχουν φυτική προέλευσι. Οι πρωτεΐνες του κρέατος και των αυγών απορροφώνται εξ ολοκλήρου σχεδόν από τον οργανισμό. Το ποσοστό που χάνεται δεν ξεπερνάει το 3%.

Από τις πρωτεΐνες των πιζελλιών χάνονται τα 10% και από τις πατάτες το 1)3. Οι άπυλεις (ποσοστόν που δεν απορροφάται) είναι μεγαλύτερες στα χορταρικά παρ' στα κρέατα και στα αυγά.

Τραγικά ασυμπίδαστα Άλλ' η άφομοίωσις μιας τροφής δεν εξαρτάται μόνον από την ίδια. Σημασία έχουν επίσης και οι άλλες τροφές που εισάγουμε ταυτόχρονα στον οργανισμό μας. Και, αν δεν προσέξουμε, είναι δυνατόν να δημιουργηθών μερικά τραγικά ασυμπίδαστα.

Θα καταλάβετε άμεσα αυτά τα ασυμπίδαστα, αν σας πούμε ότι οι αμυλούχες τροφές έχουν ανάγκη από αλκαλικά στοιχεία για να μπορέσουν να χωνευθών κι' ότι, αντίθετα, οι πρωτεΐνες, στο πρώτο στάδιο της επεξεργασίας των, χρειάζονται όξέα. Στο ζήτημα αυτό πρέπει να μην πρωτοπληγώμε τον πεπτικό μας οργάνισμό, όπου η παγκρεατική τροφή, είναι όξινη. Η κολή, όλα αλκαλικά, κό υγρό, οι γαστρικοί χυμοί έχουν ανάγκη από αντισόδα. Το ασυμπίδαστο, λοιπόν, βρίσκεται μόνον μέσα στο στομάχι. Αν η πέψις των αμυλούχων τροφών καθυστερήσθ, αν, δηλαδή, αυτές οι τροφές παραμείνουν περισσότερο από ό,τι πρέπει στο στομάχι, λόγω της παρουσίας οξέων που προέρχονται από άλλες τροφές, αρχίζει τότε η ζυμωσις, με αποτέλεσμα το σχηματισμό και άλλων οξέων, που δεν επιτρέπουν την επεξεργασία των εν λόγω ουσιών.

Αν, λοιπόν, δεν πρέπει να αναμειγνύουμε το άμυλο με τις πρωτεΐνες, μπορούμε, όμως, να τις χρησιμοποιήσουμε αλληλεπιδρώντας μέσα στην ίδια ημέρα, τρώγοντας αμυλούχες τροφές το μεσημέρι και πρωτεϊνούχες το βράδυ ή αντίστροφα.

Τα κυριότερα από τα ασυμπίδαστα που πρέπει να συγκρατήσθ στο μυαλό σας είναι τα εξής: Οι τροφές που περιέχουν άμυλο (ψωμί, ζυμαρικά, πατάτες κτλ.) δεν πρέπει να αναμειγνύονται με όξέα, ούτε με τροφές που η πέψις των απαιτεί την παρουσία οξέων μέσα στο στομάχι.

Όλες οι τροφές που περιέχουν πρωτεΐνες (κρέατα, ψάρια, αυγά, παλιή τυριά, καρύδια) έχουν ανάγκη από όξέα για την πέψι των. Δεν πρέπει, λοιπόν, να αναμειγνύονται με αμυλούχες τροφές. Όλοι οι καρποί που περιέχουν όξέα μπορούν να φαγωθών ταυτόχρονα με πρωτεϊνούχες τροφές.

ζονται από το ήπαρ. Το μέλι, μ' όλο που φαίνεται ως ζωικό προϊόν, έχει, ωστόσο, φυτική προέλευσι. Οι υδατάνθρακες είναι η καυσίμη ύλη του ανθρώπινου κινητήρος. Παρέχουν τη μηχανική ενέργεια και την απαιτούμενη θερμότητα στο σώμα μας. Στην κατηγορία αυτή ανήκουν οι αμυλούχες τροφές, η ζάχαρη κτλ.

Αν ανακεφαλαιώσουμε τα ανωτέρω θα ιδούμε ότι ο οργανισμός μας, για να συντηρηθώ, έχει ανάγκη από τα κάτωθι είδη τροφών:

1) Υδατάνθρακες (σάκχαρο και άμυλο).
2) Υδρογονάνθρακες (έλαια και λίπη).
3) Πρωτεΐνες (λευκώματα).
4) Μεταλλικά άλατα.

Θα πρέπει να προσθέσουμε σ' αυτά και τις βιταμίνες, που ο ρόλος τους συνίσταται στο να διευκολύνουν την απορρόφηση και την αποβολή των ανόργανων αλάτων από τον οργανισμό.

Η άφομοίωσις των τροφών Στην έκλογη των τροφών μας, εκείνο που έχει σημασία δεν είναι τόσο οι θερμίδες που περιέχουν, όσο κυρίως η άφομοίωσις των από τον οργανισμό.

Να, λοιπόν, τι πρέπει να ξέρετε πάνω σ' αυτό το ζήτημα: Οι αμυλούχες ουσίες, η ζάχαρη και οι υδατάνθρακες απορροφώνται τελείως. Η κυτταρίνη, αντίθετα, που βρίσκεται σ' όλες τις φυτικές ουσίες, μ' όλο που έχει την ίδια σύστασι με το άμυλο, δεν απορροφάται καθόλου, παρέχει ωστόσο, θερμίδες στον οργανισμό.

Από τις ανωτέρω ουσίες, το σάκχαρο των φρούτων (γλυκόζη) διαχέεται ταχύτερα στο αίμα. Αμέσως έρχεται η ζάχαρη από σάκχαροκάλαμο. Την τρίτη θέση κατέχει το άμυλο.

Τα λίπη απορροφώνται επίσης τελείως από τον οργανισμό. Η απορρόφηση τους εξαρτάται από την ευκολία με την οποία διαλύονται. Οι πρωτεΐνες ζωικής προέλευσεως απορροφώνται πληρέστερα και ταχύτερα παρ' όσον εκείνες που έχουν φυτική προέλευσι. Οι πρωτεΐνες του κρέατος και των αυγών απορροφώνται εξ ολοκλήρου σχεδόν από τον οργανισμό. Το ποσοστό που χάνεται δεν ξεπερνάει το 3%.

Από τις πρωτεΐνες των πιζελλιών χάνονται τα 10% και από τις πατάτες το 1)3. Οι άπυλεις (ποσοστόν που δεν απορροφάται) είναι μεγαλύτερες στα χορταρικά παρ' στα κρέατα και στα αυγά.

Τραγικά ασυμπίδαστα Άλλ' η άφομοίωσις μιας τροφής δεν εξαρτάται μόνον από την ίδια. Σημασία έχουν επίσης και οι άλλες τροφές που εισάγουμε ταυτόχρονα στον οργανισμό μας. Και, αν δεν προσέξουμε, είναι δυνατόν να δημιουργηθών μερικά τραγικά ασυμπίδαστα.

Θα καταλάβετε άμεσα αυτά τα ασυμπίδαστα, αν σας πούμε ότι οι αμυλούχες τροφές έχουν ανάγκη από αλκαλικά στοιχεία για να μπορέσουν να χωνευθών κι' ότι, αντίθετα, οι πρωτεΐνες, στο πρώτο στάδιο της επεξεργασίας των, χρειάζονται όξέα. Στο ζήτημα αυτό πρέπει να μην πρωτοπληγώμε τον πεπτικό μας οργάνισμό, όπου η παγκρεατική τροφή, είναι όξινη. Η κολή, όλα αλκαλικά, κό υγρό, οι γαστρικοί χυμοί έχουν ανάγκη από αντισόδα. Το ασυμπίδαστο, λοιπόν, βρίσκεται μόνον μέσα στο στομάχι. Αν η πέψις των αμυλούχων τροφών καθυστερήσθ, αν, δηλαδή, αυτές οι τροφές παραμείνουν περισσότερο από ό,τι πρέπει στο στομάχι, λόγω της παρουσίας οξέων που προέρχονται από άλλες τροφές, αρχίζει τότε η ζυμωσις, με αποτέλεσμα το σχηματισμό και άλλων οξέων, που δεν επιτρέπουν την επεξεργασία των εν λόγω ουσιών.

Αν, λοιπόν, δεν πρέπει να αναμειγνύουμε το άμυλο με τις πρωτεΐνες, μπορούμε, όμως, να τις χρησιμοποιήσουμε αλληλεπιδρώντας μέσα στην ίδια ημέρα, τρώγοντας αμυλούχες τροφές το μεσημέρι και πρωτεϊνούχες το βράδυ ή αντίστροφα.

Τα κυριότερα από τα ασυμπίδαστα που πρέπει να συγκρατήσθ στο μυαλό σας είναι τα εξής: Οι τροφές που περιέχουν άμυλο (ψωμί, ζυμαρικά, πατάτες κτλ.) δεν πρέπει να αναμειγνύονται με όξέα, ούτε με τροφές που η πέψις των απαιτεί την παρουσία οξέων μέσα στο στομάχι.

Όλες οι τροφές που περιέχουν πρωτεΐνες (κρέατα, ψάρια, αυγά, παλιή τυριά, καρύδια) έχουν ανάγκη από όξέα για την πέψι των. Δεν πρέπει, λοιπόν, να αναμειγνύονται με αμυλούχες τροφές. Όλοι οι καρποί που περιέχουν όξέα μπορούν να φαγωθών ταυτόχρονα με πρωτεϊνούχες τροφές.

Οι σούπες που γίνονται με χυμό κρέατος, πρέπει να ξέρετε ότι περιέχουν πολλά όξέα...

Οι σούπες που γίνονται με χυμό κρέατος, πρέπει να ξέρετε ότι περιέχουν πολλά όξέα...

Οι σούπες που γίνονται με χυμό κρέατος, πρέπει να ξέρετε ότι περιέχουν πολλά όξέα...

Οι σούπες που γίνονται με χυμό κρέατος, πρέπει να ξέρετε ότι περιέχουν πολλά όξέα...

Οι σούπες που γίνονται με χυμό κρέατος, πρέπει να ξέρετε ότι περιέχουν πολλά όξέα...

Οι σούπες που γίνονται με χυμό κρέατος, πρέπει να ξέρετε ότι περιέχουν πολλά όξέα...

Οι σούπες που γίνονται με χυμό κρέατος, πρέπει να ξέρετε ότι περιέχουν πολλά όξέα...

Οι σούπες που γίνονται με χυμό κρέατος, πρέπει να ξέρετε ότι περιέχουν πολλά όξέα...

Οι σούπες που γίνονται με χυμό κρέατος, πρέπει να ξέρετε ότι περιέχουν πολλά όξέα...

Οι σούπες που γίνονται με χυμό κρέατος, πρέπει να ξέρετε ότι περιέχουν πολλά όξέα...

Οι σούπες που γίνονται με χυμό κρέατος, πρέπει να ξέρετε ότι περιέχουν πολλά όξέα...

Οι σούπες που γίνονται με χυμό κρέατος, πρέπει να ξέρετε ότι περιέχουν πολλά όξέα...

Οι σούπες που γίνονται με χυμό κρέατος, πρέπει να ξέρετε ότι περιέχουν πολλά όξέα...

Οι σούπες που γίνονται με χυμό κρέατος, πρέπει να ξέρετε ότι περιέχουν πολλά όξέα...

Οι σούπες που γίνονται με χυμό κρέατος, πρέπει να ξέρετε ότι περιέχουν πολλά όξέα...

Οι σούπες που γίνονται με χυμό κρέατος, πρέπει να ξέρετε ότι περιέχουν πολλά όξέα...

Οι σούπες που γίνονται με χυμό κρέατος, πρέπει να ξέρετε ότι περιέχουν πολλά όξέα...

Οι σούπες που γίνονται με χυμό κρέατος, πρέπει να ξέρετε ότι περιέχουν πολλά όξέα...

Οι σούπες που γίνονται με χυμό κρέατος, πρέπει να ξέρετε ότι περιέχουν πολλά όξέα...

Οι σούπες που γίνονται με χυμό κρέατος, πρέπει να ξέρετε ότι περιέχουν πολλά όξέα...

Οι σούπες που γίνονται με χυμό κρέατος, πρέπει να ξέρετε ότι περιέχουν πολλά όξέα...

Οι σούπες που γίνονται με χυμό κρέατος, πρέπει να ξέρετε ότι περιέχουν πολλά όξέα...

Οι σούπες που γίνονται με χυμό κρέατος, πρέπει να ξέρετε ότι περιέχουν πολλά όξέα...

Οι σούπες που γίνονται με χυμό κρέατος, πρέπει να ξέρετε ότι περιέχουν πολλά όξέα...

Οι σούπες που γίνονται με χυμό κρέατος, πρέπει να ξέρετε ότι περιέχουν πολλά όξέα...

Οι σούπες που γίνονται με χυμό κρέατος, πρέπει να ξέρετε ότι περιέχουν πολλά όξέα...



Κάνουμε κακό στον εαυτό μας όχι μόνο όταν τρώμε περισσότερο ή λιγότερο απ' όσο πρέπει, αλλά και όταν δεν τρώμε εκείνο που πρέπει...

Η μασσοίς των αμυλούχων τροφών πρέπει να γίνεται με μεγάλη προσοχή και μάλιστα με τρόπο σχολαστικό. Όλα τα νωπά χορταρικά είναι οξέτερα. Μπορούν, δηλαδή, να φαγωθών αδιάφορα μ' οποιαδήποτε τροφή.

Το σώμα μας έχει ανάγκη καθημερινώς από 200-300 γραμμάρια πρωτεϊνικών τροφών (κρέας, ψάρια, τυριά, αυγά και καρύδια). Τρώγοντας περισσότερο αυξάνουμε την οξύτητα του οργανισμού μας, κι' αυτή η οξύτις είναι που προκαλεί τις περισσότερες αρρώστιες.

Τα δαμάσκηνα, εκτός από τον τύπο «ρέν κλώντ», είναι σε μέγιστο βαθμό όξέα. Οι μπανάνες έχουν την ίδια σύστασι με τις πατάτες, πρέπει, λοιπόν, να υπαχθών στην ίδια κατηγορία μ' αυτές. Περιέχουν όμως περισσότερο σάκχαρο και βιταμίνες.

Οι παρασκευασμένοι καρποί (κομπόστες) δεν συμβιβάζονται με τους άμους καρπούς. Το ξυδι, το πιπέρι και η μουστάρδα είναι διεγερτικά. Το αλάτι πρέπει να χρησιμοποιείται σε πολύ μικρές ποσότητες. Τα τυριά από γάλα γίδας και εκείνα του τύπου «ροκφόρ» είναι τα καλύτερα από όλα. Η κρέμα μπορεί να συνδυασθώ μ' όλα σχεδόν τα φαγητά. Τα λίπη επιβραδύνουν την χώνευσι.

Από τα χορταρικά, εκείνα που περιέχουν τη μεγαλύτερη αναλογία ανόργανων αλάτων είναι τα καρόττα. Γι' αυτό δεν θα πρέπει να λείπουν από τα γεύματά μας. Τα ραδικά και τα αγγούρια, όταν τα μασσώμε καλά, διευκολύνουν την χώνευσι.

Οι σούπες που γίνονται με χυμό από κρέας περιέχουν πολλά όξέα. Το ψωμί, ακόμη και το πλήρες, δεν πρέπει να συνδυάζεται με το κρέας, το ψάρι, το καρότιο, τα αυγά, τα τυριά, καθώς επίσης και με τα φρούτα. Αν δεν μπορείτε να φάτε το κρέας, τα ψάρια κτλ. χωρίς ψωμί, φροντίστε τουλάχιστον να τρώτε όσο το δυνατόν λιγότερο. Το μέλι πηγαίνει με όλες τις τροφές και είναι η καλύτερη μορφή σάκχαρου που υπάρχει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι πρωτεΐνες. — Πόσες χρειάζεται ο οργανισμός μας. — Πότε ωφέλουν και πότε βλάπτουν.



Ηδηλητηρίαδίστρια

2ος
BIENNIS

Τα στυγερά εγκλήματα της Μάρθας Μάρεκ

ΑΦΟΥ έφριξε μία τελευταία εξέταστική ματιά στο διαμέρισμά της, η Μάρθα Μάρεκ—μία ξανθή Βιεννέζα, όμορφη αλλά όχι πιά πολύ νέα—πήρε στο τηλεφώνον τον παλιό της γνώριμο επιθεωρητή Πετερνέλ, της αστυνομίας της Βιέννης.

—Έλατε γρήγορα σπίτι μου, τον παρακάλεσε. Με ληστέψανε! Ο Πετερνέλ — όπως άλλωστε κι' αρκετοί συνάδελφοί του— είχε από καιρό άοριστοι ύποψίες έναντιόν της ώραιας Μάρθας. Όπωςδήποτε, πήγε άμέσως να δει τί της συνέβαινε.

Βρήκε πραγματικά τους τοίχους του διαμερισμάτος της γυμνούς, ενώ προηγουμένως τους στόλιζαν σπάνια χαλιά και άκριδά κάδρα.

—Ευτυχώς που τα είχα ασφαλίσει! του είπε η Μάρθα.

Όσο, ο Πετερνέλ πρόσεξε κάτι παράξενο: ότι οι κλέφτες δεν είχαν πειράξει τα άσημά και τα κοσμήματα! Κι' όμως, αυτά θα μπορούσαν να τα πουλήσουν πιο εύκολα... Του μπήκαν τότε ψύλλοι στ' αυτιά, έκαμε μία έρευνα στη γειτονιά κι' ανακάλυψε κάποιο «μεταφορά», που τον είχε καλέσει η Μάρθα το προηγούμενο βράδυ και του είχε αναθέσει να κουβαλήσει κρυφά με το γειραμάκι του τα χαλιά και τα ταμπλώ σε κάποια αποθήκη!

—Έπειτα απ' αυτή την αποκάλυψη, ο Πετερνέλ συνέλαβε τη Μάρθα, γιατί είχε αποπειραθί να εξαπατήσει την ασφαλιστική εταιρεία.

Αυτό το περιστατικό συνέβη στις 31 Οκτωβρίου 1935. Αποτέλεσε δέ κρίκο μιας αλυσίδας άλλων γεγονότων, πολύ πιο σοβαρών.

Αλλά, πριν προχωρήσουμε, πρέπει να παρουσιάσουμε την ήρωίδα αυτής της ιστορίας. Η Μάρθα ήταν νόθο παιδί. Δεν είχε γνωρίσει πατέρα κι' είχε μεγαλώσει μέσα στη φτώχεια και στις στερήσεις. Στα 18 χρόνια της, χάρις στο θαυμαστό σώμα της, κατόρθωσε να γίνει μοναχέν ενός μεγάλου μοδιστράδικου της Βιέννης. Εκεί λοιπόν της δόθηκε η ευκαιρία να γνωρίσει τον πλούσιο καταστηματάρχη Μόριτς Φρίτε, ζωντοχήρο και πατέρα παιδιών ποντρεμένων. Εκείνος ξετρελλάθηκε με την όμορφή της και την έπεισε να ζήσει μαζί του στη Βίλλα του.

Πέρασαν μερικά χρόνια ξεγνοιασιάς κι' ανέσεως για τη Μάρθα. Ύστερα, ο «προστάτης» της, ενώ ήταν γερός κι' ανήλικος ως τότε, πέθανε ξαφνικά, από κάποια αιτία που δεν μπόρεσε να την καθορίσει ακριβώς ο γιατρός του.

Η Μάρθα κληρονόμησε ένα στρουγγυλό ποσόν. Και, σε λίγο καιρό, παντρεύτηκε με κάποιον Έμιλ Μάρεκ, νεαρό οποιουδήποτε της μηχανικής. Ο άντρας της άφισε το Πολυτεχνείο, και βάλθηκαν κι' οι δύο τους να φάνε τα λεφτά της κληρονομιάς...

Δεν άουγησαν να το κατορθώσουν, κι' έμειναν σχεδόν άπένταροι. Στο μεταξύ όμως, ο Έμιλ είχε καταστρώσει ένα μεγάλο πλάνο σχέδιο εξηλεκτρισμού μιας δλοκλήρης περιφέρειας. Η Κυβέρνησις φάνηκε διατεθειμένη να τών χρηματοδοτήσει με τόν όρο πως θα διέθετε κι' αυτός ένα αξιοπλογο κεφάλαιο.

Πού να βρεθούν όμως αυτά τα νοήματα;... Οι δύο σύζυγοι κατέστρωσαν τότε ένα σχέδιο, αληθινά ανατριχιαστικό.

Πού να βρεθούν όμως αυτά τα νοήματα;... Οι δύο σύζυγοι κατέστρωσαν τότε ένα σχέδιο, αληθινά ανατριχιαστικό.

Πού να βρεθούν όμως αυτά τα νοήματα;... Οι δύο σύζυγοι κατέστρωσαν τότε ένα σχέδιο, αληθινά ανατριχιαστικό.

Πού να βρεθούν όμως αυτά τα νοήματα;... Οι δύο σύζυγοι κατέστρωσαν τότε ένα σχέδιο, αληθινά ανατριχιαστικό.

Πού να βρεθούν όμως αυτά τα νοήματα;... Οι δύο σύζυγοι κατέστρωσαν τότε ένα σχέδιο, αληθινά ανατριχιαστικό.

Πού να βρεθούν όμως αυτά τα νοήματα;... Οι δύο σύζυγοι κατέστρωσαν τότε ένα σχέδιο, αληθινά ανατριχιαστικό.

Πού να βρεθούν όμως αυτά τα νοήματα;... Οι δύο σύζυγοι κατέστρωσαν τότε ένα σχέδιο, αληθινά ανατριχιαστικό.

Πού να βρεθούν όμως αυτά τα νοήματα;... Οι δύο σύζυγοι κατέστρωσαν τότε ένα σχέδιο, αληθινά ανατριχιαστικό.

Πού να βρεθούν όμως αυτά τα νοήματα;... Οι δύο σύζυγοι κατέστρωσαν τότε ένα σχέδιο, αληθινά ανατριχιαστικό.

Πού να βρεθούν όμως αυτά τα νοήματα;... Οι δύο σύζυγοι κατέστρωσαν τότε ένα σχέδιο, αληθινά ανατριχιαστικό.

Ο Έμιλ ασφάλισε σε μία εταιρεία τη σωματική του άκραιότητα για 500 χιλιάδες δολάρια και πλήρωσε την πρώτη δόση των ασφαλισμών. Έπειτα από λίγες μέρες, λοιπόν, οι γιοιτροί κι' οι αντιπρόσωποι της ασφαλιστικής εταιρείας, είδοποιήθηκαν τηλεφωνικά απ' τη Μάρθα ότι του είχε συμβεί ένα σοβαρό δυστύχημα. Πήγαν άμέσως σπίτι του και τον βρήκαν με το ένα του πόδι κομμένο τελείως, κάτω απ' το γόνατο!

Όπως εξήγησαν ο ίδιος κι' η Μάρθα, ενώ έσκιζε ένα κούτσουρο, ξεγλύστρησε το τσεκούρι του και του έκοψε το πόδι.

Στο νοσοκομείο όμως που τον μετέφεραν, ένας γιατρός παρατήρησε ότι το φοβερό τραύμα είχε γίνει, όχι με μία μόνο τσεκούρια, αλλά με τρείς!

Η ασφαλιστική εταιρεία άρνήθηκε τότε να πληρώσει. Άρχισε έτσι μία δίκη, που άφισε εποχή. Τέλος, η εταιρεία δέχθηκε να δώσει 36.000 δολάρια, απ' τα όποια οι Μάρεκ πήραν μόνο τις 6.000, γιατί τα υπόλοιπα — ή μερίδα του λέοντος — πήγανε στους δικηγόρους.

Ύστερ' από λίγον καιρό — τόν Ιούλιο του 1932 — ο Έμιλ πέθανε ξαφνικά. Τα συμπτώματα που είχε παρουσιάσει, ήταν: σφιγμο στο λαιμό, μούδιασμα τών άκρων, άπώλεια της όρασής και υπερβολική εξασθένησις.

Φυσικά, τον κληρονόμησε η γυναίκα του.

Αργότερα, πέθαναν κατά σειράν η κόρη της Μάρθας, Ίνγκεμποργκ, η αδελφή της Σουζάννα Λοβενστάιν κι' η φίλη της Φελίσιτα Κιτενμπέργκερ. Όλες αυτές είχαν παρουσιάσει τα ίδια συμπτώματα με τη Μάρθα. Κι' όμως οι γιατροί δεν είχαν υποψιασθή πως έπεσαν θύματα δηλητηριάσεως...

Μόνον ο γιός της Κιτενμπέργκερ μάντευσε την αλήθεια, αλλά κανείς δεν θέλησε να τόν πιστέψει.

Η μητέρα του ήταν χήρα κι' ηλικιωμένη μοδίστρα, και συγκοιτούσε με τη Μάρθα σ' ένα κεντρικό δρόμο της Βιέννης. Μία μέρα λοιπόν, η Μάρθα την έπεισε ν' ασφαλίσει τη ζωή της για 950 δολάρια, στ' όνομά της.

—Έτσι, θα εξασφαλίσετε μία ωραία κηδεία, όταν έρθη η ώρα σας... της είπε.

Και εί' ώρα της, ήθε πολύ γρήγορα μετά την ύπογραφή του συμβολαίου ασφαλείας!

Η Μάρθα έσπευσε τότε να τη θάψει. Και μόνο κατόπιν είδοποίησε το γιό της Γιόζεφ — μολοντί έμεινε κι' αυτός στην ίδια πόλι — για τη σύντομη ασθένεια και το θάνατο της μητέρας του.

Εκείνος πήγε άμέσως στο σπίτι της και της φώναξε κατάμουτρα πως αυτή είχε δολοφονήσει τη μητέρα του.

Η Μάρθα θύμωσε τότε, κάλεσε την αστυνομία και τόν κατηγορεί για εξύβριση και διατάραξη της οικογενειακής γαλήνης της.

Στη δίκη του, ο δικαστής του έκανε αυστηρές συστάσεις, αλλά δεν τόν τιμώρησε, γιατί έκρινε πως είχε πάθει πλήρη σύγχυση, απ' τόν αιφνίδιο θάνατο της μητέρας του.

Αυτά όλα είχαν συμβεί ως την ημέρα που συνελήφθη η Μάρθα για τη σκηνοθετημένη κλοπή του διαμερισμάτος της. Μετά τη σύλληψή της, η αστυνομία φρόντισε να μεταφερθή στο νοσοκομείο ο μικρός γιός της Άλφονς, που ήταν άρρωστος βαρειαί, με τα ίδια συμπτώματα που περιγράψαμε πιο πάνω. Χάρις στην άμακρυνσή του δέ απ' τις «στοργικές φροντίδες» της μητέρας του, το παιδί σώθηκε.

Ο Γιόζεφ Κιτενμπέργκερ το έμαθε τότε απ' τις εφημερίδες κι' έτρεξε άμέσως στην αστυνομία.

—Βλέπετε, φώναξε. Δεν σας τόλεγα πως αυτή η γυναίκα είναι μία κακούργα, μία δηλητηρίαδίστρια. Γιατί δεν βελήσατε να μ' ακούσετε;

Οι αστυνομικοί έδωσαν επιτέλους προσοχή στα λόγια του. Έγινε έκταφή του πτώματος της Κιτενμπέργκερ και βρέθηκε στα σπλάχνα της μεγάλη ποσότης εθαλλίου—ένος δηλητηριώδους μετάλλου που χρησιμοποιείται για την κατασκευή ποντικοφάρμακων.

Το ίδιο δηλητήριο βρέθηκε κατόπιν στα λείψανα του Έμιλ Μάρεκ, της Ίνγκεμποργκ και της Σουζάννα Λοβενστάιν. Η Μάρθα τους είχε δολοφονήσει όλους, είτε για να τους κληρονομήσει, είτε για να ελσπράξει μία ασφαλεία ζωής τους.

Το ίδιο είχε κόμει πιθανώτατα και για το Μόριτς Φρίτε—μολοντί αυτό δεν αποδείχθηκε θετικά.

Το δικαστήριο καταδίκασε τη Μάρθα Μάρεκ σε θάνατο και στις 6 Δεκεμβρίου 1938 εκτελέστηκε η ποινή της με άποκεφαλισμό.

Πήγαν άμέσως στο σπίτι του και τόν βρήκαν με το ένα του πόδι κομμένο τελείως κάτω από το γόνατο...



Ο Τζέιμς Χίκς αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το Ταχυδρομείο, παίρνοντας μαζί του τη γυναίκα του και τα παιδιά του...

Η μηχανή της «λογοκρισίας»

Μία εκπληκτική εφεύρεσι του 17ου αιώνας

Οι φλόγες της μεγάλης πυρκαγιάς που είχε ξεσπάσει στο Λονδίνο, στις 3 Σεβρίου 1666, απλώνονταν ολοένα και καταδρόχιζαν τα παλιά κτίρια. Ο άνεμος που φυσούσε, δυνάμυνε τη φωτιά. Οι πανικόβλητοι Λονδρέζοι έτρεχαν έδω κι' εκεί, για να ξεφύγουν απ' αυτή την κόλαση.

Όταν η πυρκαγιά πλησίασε πολύ στο κτίριο του Ταχυδρομείου, ο διευθυντής του Τζέιμς Χίκς — ο μόνος που έμεινε ακόμα εκεί μέσα — αναγκάστηκε πιά να το εγκαταλείψει, παίρνοντας μαζί του τη γυναίκα του και τα παιδιά του, καθώς και μερικά σπουδαία κρατικά έγγραφα.

Φεύγοντας, κύτταζε ολοένα πίσω του με αγωνία. Όχι πως φοβόταν μήπως και το κτίριο του Ταχυδρομείου... Απεναντίας, μάλιστα, ανησυχούσε... μήπως δεν το καπντρέψει αρκετά γρήγορα η πυρκαγιά, μαζί με το μυστικό που έκρυβαν δυο δωμάτια του: ένα απόκρυφο μηχανήμα για το άνοιγμα, την αντιγραφή και την πλαστογράφηση τών επιστολών!

Ο Χίκς σκεπτόταν, μ' όλο του το δική, ότι ή αποκάλυψη ενός τέτοιου μυστικού θ' αποτελούσε αληθινή βόμβα, για το θρόνο του βασιλιά Κάρολο Β'.

Πραγματικά, ο Κάρολος είχε πολλούς και ισχυρούς εχθρούς — ήγέτες του κόσμου τών γραμμάτων και τών ελαττωμάτων που δεν τού συγχωρούσαν τα ελαττώματά του και την εκλυτή ζωή του. Άν, λοιπόν, μάθαιναν όλοι αυτοί πως είχε εγκαταστήσει με την έγκρισή του στο Ταχυδρομείο ένα μηχανήμα για το άνοιγμα και τη λοένα μηχανήμα της Ιδιαίτερας αλληλογραφίας, θάβαν άσφαλώς όλα τους τα δυο νατά για να τόν πετάξουν απ' το θρόνο και να τόν ξανασειλουν στην έξορία!...

Είχε αληθινά περίεργη ιστορία αυτό το μηχανήμα. Ο εφευρέτης του Σάμουελ Μόρλαντ, είχε μία έμπιστευτική θέσι στην ταχυδρομική υπηρεσία, επί Κρόμβελ. Συγχρομική υπηρεσία, επί Κρόμβελ. Συγχρομική υπηρεσία, επί Κρόμβελ. Συγχρομική υπηρεσία, επί Κρόμβελ.

Μετά την παλιννόησιν του 1660, ο Κάρολος τόν αντήμειψε για τις υπηρεσίες του μ' ένα τίτλο ευγενείας και μ' ένα σεβαστό χρηματικό ποσόν.

Αυτός, λοιπόν, ο Μόρλαντ, φαίνεται πως είχε ταλέντο στη μηχανική. Έκαμε πράγματι διάφορες ενδιαφέρουσες εφευρέσεις, ματι διάφορες όμως ήταν το μνηστήμα. Ο θρίαμβός του όμως ήταν το μνηστήμα που αναφέραμε πιο πάνω. Όπως βεβαίως ο ίδιος, ήταν ικανό να κάνει τα εξής πράγματα:

1) Ν' ανοίγει γρήγορα και προσεκτικά κάθε γράμμα, ακόμη και σφραγισμένο με βουλοκέρι, κι' ύστερα να το ξανακλείνει

τόσο τέλεια, ώστε να μη μένη κανένα ίχνος. 2) Νά απομιμηται στην έντέλεια κάθε σφραγίδα, πάνω σε όστια ή σε βουλοκέρι. 3) Νά απομιμηται κάθε γραφικό χαρακτήρα, έτσι που να μην ξεχωρίζη το πλαστό κείμενο απ' το γνήσιο.

4) Ν' αντιγράφη γρήγορα και με ακρίβεια οποιοδήποτε κείμενο, σ' ένα λεπτό της ώρας μόνο για κάθε κόλλα χαρτί.

Μόλις ο Μόρλαντ συμπλήρωσε αυτή την εφεύρεσή του, έγραψε στο λόρδο Άρλινγκτον, τονίζοντας τη χρησιμότητά που μπορούσε ναχή το μηχανήμα του για το βασιλιά και τούς συμβούλους του: Μ' αυτό, θα μπορούσε ν' ανοίγεται και να ελέγχεται και να φυλάγεται το αντίγραφο, για να χρησιμοποιηθεί στην ανάγκη ως αποδεικτικό στοιχείο μίας συννομσίας.

Η ελογοκρισία αυτή — πρόσθετε ο Μόρλαντ — θα έσωζε το βασιλιά από επικινδυνούς εχθρούς και προδότες, που βρίσκονταν ίσως κοντά του.

Επίσης, ο βασιλιάς θα μάθαινε μ' αυτό τόν τρόπο τα αίσθηματά και τις σκέψεις του λαού του.

Όταν ο λόρδος Άρλινγκτον παρακολούθησε μία πρακτική επίδειξη του μηχανήματος, έμεινε έκθαμβος κι' έσπευσε να πληροφορήσει το βασιλιά για την αξιοθαύμαστη εκείνη εφεύρεσι. Ο Κάρολος θέλησε να την ιδί με τα μάτια του.

Το αποτέλεσμα, λοιπόν, ήταν να ενθουσιασθή κι' αυτός, και να διατάξη το διευθυντή του Ταχυδρομείου να εγκαταστήση εκεί το μηχανήμα και να το βάλη σε λειτουργία.

Πραγματικά, η διαταγή του εκτελέστηκε. Και, για πολύν καιρό, το μηχανήμα άνοιγε και αντίγραφε, διάφορα ύποπτα γράμματα, χωρίς να τ' αντιληφθή κανείς.

Στη μεγάλη όμως πυρκαγιά του Σεπτεμβρίου του 1666, που αποτέφρωσε 89 εκκλησίες και τα σπίτια 460 δρόμων του Λονδίνου, καταστράφηκε τελείως το κτίριο του Ταχυδρομείου, μαζί με το μηχανήμα. Έτσι, ήσυχασαν ο Χίκς, ο Άρλινγκτον κι' ο ίδιος ο βασιλιάς, που φοβόνταν μήπως αποκάλυψή το μυστικό.

Πολλά χρόνια αργότερα, ο Μόρλαντ — γέρος πιά και φτωχός — έγραψε στον τότε υπουργό τών Έσωτερικών, περιγράφοντας πάλι την εφεύρεσή του και τα πλεονεκτήματά της. Στο μεταξύ όμως, είχε πεθάνει ο Κάρολος Β'. Τώρα βασιλεύε ο Γουλιέλμος της Οράγγης, που αντιπαθούσε κάτι τέτοιες ύπουλες και καταχθόνιες μεθόδους. Απέριψε, λοιπόν, την προσφορά. Κι' από τότε, δεν ξανόγινε πιά λόγος για το μηχανήμα του Μόρλαντ.

1 Στο Τούλσα τών Ην. Πολιτειών ή κ. Νάιν Πίτς (στη φωτογραφία μας με τα γυαλιά) έχει καταδικασθί σε θάνατο και πρόκειται να καθήση σε λίγο στην ηλεκτρική καρέκλα, επειδή σκότωσε και τούς πέντε αδελφες, που είχαν την άτυχία να τήν παντρευτούν. Ύστερα από την έκδοσι της απόφασής του, ο Νάιν Πίτς έτρεξε να σώσει το δικαστήριο, ή κ. Νάιν έτρεξε να σπαστεί η κατασκευή και κατέβηκε μαζί με την κόρη της Μελένια και τις αδελφές της Τζέινις και Πέγκυ για την άνωτέρω αστυνομική, όπως τήν χαρακτήρισε φωτογραφία.

2 Η τελευταία λέξις της μόδας για την πλάτ είναι το μαγιώ της φωτογραφίας μας, που συνοδεύεται κι' από μία φούστα κλότς. Μαγιώ και φούστα κατασκευάζονται κατά πρότυποι από μαύρο κρετόν με διάφορα σχέδια έμπριμ σε χρώμα κόκκινο και πράσινο.

3 Ο Τάυρον Πάουερ περνάει τις διακοπές του στην Αγγλία μαζί με τις δυο κόρες του Φρανέσκα Ρομάνο 3 χρόνων και Τσάριν δυο χρόνων. Το περίεργο είναι ότι ενώ τα παιδιά του θα παραμείνουν, σύμφωνα με την απόφασι του δικαστηρίου, κοντά στη μητέρα τους και θα περνούν μόνο ένα μήνα τόν χρόνο μαζί με τόν πατέρα τους, και τα δυο άγαμους πολύ περισσότερο τόν Τάυρον, από την μητέρα τους Λίνα Κρίστιαν.

4 Τους Παρισινούς έχει καταπλήξει τόν τελευταίον καιρό με τα κατορθώματά του τόν παράξενο αυτό τριό, που αποτελείται από τόν φοκίρη Σκάρμπτα Μπέυ και τις δυο βοηθούς του: τήν Μίλις Θέλλαν και τήν Ελίζ Νηποτέας (ή δόννη). Στη φωτογραφία μας τόν παράξενο τριό έχει διαπεράσει και τήν ξη μάγουλά του με μία τεράστια βελόνα.



Η Τριτολογία

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΙΧΕ μέσα στο αίμα της την τέχνη της μάνας της. Άλλοτε μαζί με τη μητέρα της όσο ζούσε, έπειτα μόνη της ακολουθούσε τη ζωή των τοιγνάων. Ποιος ήταν ο πατέρας της; Ούτε η ίδια τώρε, ούτε η μάνα της. Κι' έτσι, ώπου, η μάνα της μία μέρα, της είπε: — Έγινες ώρα σαν την ανοικτή! Δεν θα επιτρέψω όμως σε κανένα άντρα να σε καιδεύει! Μ' άκου, 'Αγριολούλουδο! Δεν πρέπει να ζήσης εδώ σαν τοιγνά, πρέπει να παντρευτείς, ν' αποκτήσης δικό σου σπίτι και παιδιά... Τότε, το 'Αγριολούλουδο την κτύπησε με τα μεγάλα καστανά μάτια του και κάτι είπε. 'Εκείνη έφοξε τη γροθιά της και είπε: — Εσύ, τόσο νέα; Παλιοκόριτσο! Και το μικρό χέρι έπρεσε βαρύ πάνω στο πλευρά της. 'Επειτα, η μάνα της την έπιασε απ' το μπράτσο και την τράνταξε: — Ποιος ήταν; Θέλω να μάθω, μ' άκου; Είδεμ θά σε σκοτώσω! Το 'Αγριολούλουδο κοκκίνισε και ξέσπασε σε λυγμούς. 'Η μητέρα μάλακωσε. — Πες μου τ' όνομά του. 'Αγριολούλουδο, και δεν θά σου κάνω κακό, θά τον βρω και θά τον σκοτώω μπρός στα μάτια σου. Τ' όνομά του και το χωριό του. Δεν θές να μιλήσης; 'Εί λοιπόν, φύγε, η μάνα σου ο' απαρνιέται! Και την έσπρωξε από κοντά της με δύναμη. — Μη φεύγεις, μητέρα, μη μ' αφήνεις ολομόναχη μέσα στον κόσμο, δοθαίμι, θά πεθάνω... στέναξε το 'Αγριολούλουδο. 'Αγκαλιόταν τρυφερά και η ώραία τοιγνά παρηγορήθηκε.

Το 'Αγριολούλουδο δεν ήταν ακόμα είκοσι χρόνων, όταν έμεινε μονάχο στον κόσμο, γιατί η μητέρα του πέθανε. Άρξισε να πλανιέται από τόπο σε τόπο, έχοντας κρυμμένο στη φούστα της ένα μαχαίρι ακονισμένο, μέσα στη θήκη του, που τότε κληρονομήσει απ' τη μάνα της, δορούσε πάντα φανταχτερά φορεκάδικα και τα χρήματα έφεταν από ντέφι της, γιατί όλοι οι νέοι γύρευαν να τους πη τη μοίρα τους, παρασυρμένοι απ' την ομορφιά της. Κανένας νέος όμως δεν είχε την εύνοια του 'Αγριολούλουδου, γιατί όλους τους άντρες τους κορόιδευε.

Ο Μπατίστα, ο σιδεράς του χωριού, ο 'Αρκούδας, όπως τον φώναζαν για τη δύναμή του, είχε μία μέρα στους φίλους του: — Δεν θά μού ξεφύγει η τοιγνά, είδεμ θά τη λυώω με τη γροθιά μου.

Κι' εκείνο το ίδιο βράδυ την ακολουθούσε, δίχως να τον αντιρρηματούμενη απ' τα λουλούδια. Ο Μπατίστα ακολουθούσε το 'Αγριολούλουδο με τον πόθο μέσα του. Κάποια στιγμή, η τοιγνά κάθισε σε μία πέτρα, κυττάζοντας τ' άστερία. Τότε, ο 'Αρκούδας την πλησίασε.

— Δεν κατάλαβες ότι σε παρακολουθώ; της είπε. Δεν φοβάσαι να τριγυρίζεις μέσ' στη νύκτα ολομόναχη;

— Νά η συντροφιά μου, του απάντησε απότομα, δείχνοντάς του το μαχαίρι της. Και τώρα, φύγε...

— Δεν μπορώ να φύγω από κοντά σου, 'Αγριολούλουδο σ' αγαπώ!

Κι' έκανε να τη καιδεύει. Μα εκείνη σπρώχθηκε, του έδωσε ένα δυνατό χαστούκι, και ξανακάθισε.

— Τώρα μπορείς να φύγεις... του φώναξε.

— Γιατί με κτυπάς; της είπε ταπεινωμένος. Σ' αγαπώ και θέλω να σε πάρω γυναίκα μου...

— Οί τοιγνάδες δεν παντρεύονται! ύγε, παράτα με, κτύπαξε να βρής καμμιαν άλλη...

Ο Μπατίστα απομακρύνθηκε με σκυμμένο το κεφάλι. Και κάθε φορά που έδλεπε την ώραία τοιγνά και της μιλούσε για τον έρωτά του, αυτή έδωζε το μαχαίρι και του τώδεκνε. Κι' ωστόσο ένοιωσε κι' αυτή μέσα στην καρδιά της τον έρωτα να φουντώνει για τον άθλητικό αυτόν άνδρα, τον τόσο δυνατό και σίγουρο για τον εαυτό του, που-χε καταντήσει μία μαριονέττα στα χέρια της.

★
Ένα βράδυ, ωστόσο, τ' όνειρο του

Μπατίστα έγινε πραγματικότητα: Σκυμμένη πάνω του, του μιλούσε μ' απελπισία, τον καλούσε με τ' όνομά του, τον καίδεε, ενώ εκείνος ένοιωσε τη ζωή να του φεύγει από μία μεγάλη πληγή:

— Μπατίστα!... Κτύπαξε, είμαι κοντά σου γονατιστή. Μίλησέ μου, πές μου πως μ' αγαπάς... 'Η καρδιά μου κτυπάει για σένα, σ' αγαπώ! Μίλησέ μου, είδεμ θά πεθάνω με το ίδιο μαχαίρι...

Το στόμα του Μπατίστα, έτοιμο να κλείσει για πάντα, άνοιξε για ένα φιλή.

Δυό βουκοί προηγουμένως είχαν αρπάξει την τοιγνά και την έσπρναν μαζί τους. Εκείνη έδωλε το μαχαίρι της και χτύπησε τον ένα, που τώδεκσε ουρλιάζοντας, μα ο άλλος την άφελισε. Ο Μπατίστα, που την παρακολουθούσε, είχε τρέξει άμέσως, την έλευθέρωσε απ' το δεύτερο βουκό, μα αυτός πρόφτασε να του δώσει μία μαχαίρα στο πλευρό.

Σιγά-σιγά, ο Μπατίστα συνήλθε, γιατρεύτηκε και το 'Αγριολούλουδο δέχτηκε τον αρραβώνα. Δεν έκανε πιά την τοιγνά, μα ο Μπατίστα, όταν, έπειτ' από λίγο καιρό παντρεύτηκαν, δεν είχε αρκετή δουλειά και η φτώχεια έπρεσε στο σπίτι τους.

— Νά ξαναγίνω τοιγνά; τον ρώτησε μία μέρα με χαμόγελο.

— Όχι, καλύτερα να πεθάνουμε από πείνα! της απάντησε. 'Εννοία σου, θά υποφέρουμε λίγο, έπειτα όμως θά πάμε στην 'Αμερική. Έγραφα εκεί σ' ένα ξάδερφό μου. Θά δής, εκεί, ά-γάπη μου, θά πλουτίσουμε...

Ένας χρόνος άναμονής και στερήσεων. Έπειτα ήρθαν τα εί-σιπάρια απ' τον ξάδελφο και έφυγαν για την 'Αμερική. Στη Νέα 'Υόρκη, ο ξάδελφος τους πήρε στο σπίτι του και πρόσ-φερε δουλειά στο Μπατίστα. Όκτω μέρες όμως άργότερα, ο Μπατίστα παράτησε τη δουλειά του, γιατί ο ξάδελφος είχε καταντήσει κίνδυνος για τη συζυγική του ησυχία. Γύριψε δου-λειά άλλοι, μάταια όμως: η φτώχεια πάλι τον έκανε να πεινάσει.

— Νά ξαναγίνω τοιγνά; τον ρώτησε τότε το 'Αγριολούλου-δο, φιλώντας τον.

— Κάνε ό,τι σ' άρέσει, της απάντησε απελπισμένος. Και το 'Αγριολούλουδο, σαν παιδί που είχε στερήσει την ευ-τυχία του, ξαναγύρισε στον παλιό της κόσμο. 'Η ο-μορφιά της ξαναγεννήθηκε, καθώς ξαναφόρεσε τα φανταχτερά κοστούμια της.

— Τι ώραία που είσαι! της είπε ο Μπατίστα, ά-καλιάζοντάς την με πάθος.

Εκείνη, γελώντας, έφυγε απ' το σπίτι. Του ό-δω-

Ετρεξε πίσω από το αυτοκίνητο, όπου απελπισμένος έπεσε στη μέ-ση του δρόμου...

κίστηκε πως θά ξαναγύριζε. Ο Μπατί-στα έκλαψε μετανοημένος, γιατί την εί-χε άφελει. Σαν τρελλός έτρεξε από πώ-σω της, μα το 'Αγριολούλουδο είχε κιό-λας καθί στο βάθος του δρόμου.

Η τοιγνά δεν γύρισε εκείνο το βρά-δυ, ούτε τ' άλλα βράδια. Πέρασαν μέρες, κάπου μία βδομάδα, κι' ο Μπατίστα έλα-βε ένα φάκελλο με δυό χιλιάδες δολλά-ρια, δίχως καμμιαν εξήγηση. Έτρεξε τότε έδω κι' εκεί μα δεν βρήκε ίχνος απ' το 'Αγριολούλουδο.

Έφτασε η νύκτα, με τα φώτα της, τις πολύχρωμες ρεκλάμες της, την άφάντα-στη κίνησή της.

Προχωρώντας σαν τρελλός, ο Μπατίστα αντίκρυσε σ' έν' ανοικτό αυτοκίνητο, πά-νω στο Μπρεντγουάιν, έναν κύριο και μία νεαρή γυναίκα, πολύ ώραία μ' ένα κόκ-κινο τριαντάφυλλο στα μαλλιά.

Του φάνηκε πως ήταν η τοιγνά, το 'Αγριολούλουδο, η γυναίκα του.

Ετρεξε πίσω απ' το αυτοκίνητο, φωνάζοντας, χειρονο-μώντας, όπου απελπισμένος έπεσε στη μέση του δρό-μου.

Αλλά αυτοκίνητα πέρασαν από πάνω του και κοιμά-ισαν το κορμί του, ενώ η όμορφη γυναίκα του, είχε καθί πιά στο βάθος του Μπρεντγουάιν.

Πόσο σύντομη είναι η ευτυχία στη γη!

ΠΙΕΡ ΜΠΕΡΤΙΕ

Κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα του Ζυλ Μαρύ

Η Κατατρεχμένη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Κλαίρη κι' η Λουίζα είναι τριετυ-κισμένες που ξαναγεννήθηκαν. Η Λουίζα διηγείται στην αδελφή της διάφορες άτυ-χίες, αρρώστιες κλπ. που της τύχανε, και της φανερώνει τον έρωτά της για ένα νέο αξιωματικό του ναυτικού που τον γνώ-ρισε τυχαίως: τον Ούρμπαιν, το γιο του κόμητος ντυ Τιελαί. Μα κι' ο νέος αυτός την άγαπησε και της υποσχέθηκε να ξα-νασυναντηθούνε οπωσδήποτε. Ύστερα η Κλαίρη έμολογεί στη Λουίζα το παραστρά-τημά της. Κι' εκείνη, αφού τη μαλώνει την πείθει να μοιραση όλη την περιουσία της στους φτωχούς και να πάνε να μει-λουν κι' οι δυο στο σπίτι του Μπερτελέν. Ο Γκωτιέ υποσχεται στην Κλαίρη πως πο-λυ γρήγορα θά λάμψη η αθωότης της μη-τέρας της. Οι δυο αδελφές ζουνε τώρα ήσυχά και μάλλον ευτυχισμένα στο σπι-τι του Μπερτελέν. Ο κόσμος τις συμπο-νάει.

23ον
Σιγά - σιγά τις δέχθηκαν με χαμόγελο. Γίνανε τα παιδιά όλου του κόσμου, οι εγκαταλειμμένες εκείνες καπελίτσες, που τις είχε περιμαζέψει η κοινωνική φιλανθρωπία και που τώρα είχαν βρή επιτέλους καταφύγιο κοντά στον έντιμο και αγαπητό Ζαν Μπερ-τελέν.

Ένα μήνα μετά την εγκατάστασή τους στο σπίτι του Μπερτελέν, ο γιος του κό-μητος ντυ Τιελαί — που είχε γυρίσει στο Φνεστρέλ — συνάντησε ξαφνικά τη Λουί-ζα, στο δρόμο του Πόν - ντε - Ρυάν.

Ο Ούρμπαιν βρισκόταν σ' ένα ανοικτό αυτοκίνητο, μαζί με τους γονείς του. Η Κλαίρη κι' η Λουίζα πήγαιναν πεζή.

Τ' αυτοκίνητο πέρασε γρήγορα από κον-τά τους.

Όστόσο, ο Ούρμπαιν πρόλαβε ν' άνα-γνωρίσει την κοπέλλα. Έκαμε μία κίνησι έκπληξης και κύταξε πίσω.

Η Λουίζα δεν τον είχε αντιληφθή. Ο κόμης πρόσεξε την ταραχή του.

— Τι σου συμβαίνει; τον ρώτησε.

— Μου φάνηκε πως άναγνώρισα...

— Αυτές τις κοπέλλες;

— Ναι.

— Περίεργο! Γιατί δεν είναι ντόπιες...

Έγώ τουλάχιστον δεν θυμάμαι να τις έχω ξαναδής...

— Το ξέρω πως είναι ξένες. Γνώρισα άλλοτε τη μία απ' αυτές, όχι εδώ στην Τουραίν, αλλά πάνω στο πλοίο, όταν γύ-ρισα απ' την 'Αργεντινή.

— Λάθος θά κάνης, υποθέτω. Δεν θά-ναι η ίδια.

— Πιθανόν...

Και δεν μίλησαν πιά γι' αυτό το ζή-τημα. Όστόσο, ο Ούρμπαιν ήταν βέβαιος πως δεν έκανε λάθος.

Ήταν άλλωστε εύκολότατο να βεβαιω-θώ γι' αυτό: Το ίδιο βράδυ, ρώτησε με τρόπο στο χωριό κι' έμαθε έτσι που μέ-νανε οι δυο κοπέλλες και πως γίνονταν Κλαίρη και Λουίζα.

Ήταν λοιπόν πραγματικά η Λουίζα, η Λουίζα του, που την είχε χάσει!

Κατάλαβε γιατί στο όμορφο και λεπτό προσωπάκι της ζωγραφίζονταν τόσο βα-θεία θλίψη, όταν έμαθε συγχρόνως την ι-στορία των δυο κοριτσιών, τις δυστυχίες τους, το σπαραχτικό δράμα των παιδικών τους χρόνων.

«Οί κόρες της Μπεκρούς!»

Ήταν πολύ νέος ο Ούρμπαιν, για να θυμάται αυτό το δράμα. Όστόσο, τώρε καλά, γιατί τότε άκούσε πολλές φορές.

Αντί να τον απομακρύνει απ' τη Λουί-ζα, απεναντίας αυτό τον έφερε ακόμη πιο κοντά της. Αντί να λιγοστήσει τον πρώτο



ταν ο νέος περνούσε ολόκληρες τις άδειές του κοντά τους, στο Φνεστρέλ.

Μετά την ανακάλυψή του, ο Ούρμπαιν πήγε άμέσως στο σπίτι του Μπερτελέν.

Ο οικοδεσπότης έλειπε, εκείνη την ώρα. Ο νέος ζήτησε να δη τις δυο αδελφές.

Όταν η Λουίζα άκουσε τ' όνομά του, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μία φωνή χα-ράς:

— Αυτός είναι, Κλαίρη!... Σου τόχα πη... Θαρρότανε κάποτε σ' αυτό το μέ-ρος, στον ώραίο πύργο του πατέρα του...

Βλέπεις πως με θυμάται...

Κι' άγκάλιαζε την αδελφή της, σαν τρελή.

Εκείνη, πιο συγκρατημένη, την κύτα-ζε με κάποια θλίψη. Κι' άναρωτιόταν πού μπορούσε να καταλήξει ο άσυλλόγιστος έ-ρωας που την παρέσυρε...

Σίγουρα, σε πολλή λυπή, σε μία μεγάλη απελπισία!

— Φοβάμαι, Λουίζα... φοβάμαι για σένα! της είπε.

— Τι φοβάσαι δηλαδή... Μίλησε...

Μα η Κλαίρη σώπασε. Ίσως και νάκα-νε λάθος. Ίσως και να μην ήταν αληθινά έρωτευμένη η Λουίζα! Δεν έπρεπε τότε να ξυτηνηση τη ζωή της καρδιάς της, με μία ασυλλόγιστη λέξη της!

Στο μεταξύ, είχε υπή η Ούρμπαιν. Η Κλαίρη καθυσάχασε άμέσως, βλέποντάς τον. Το πρόσωπό του καθρέφτιζε τόση τι-μιότητα και ειλικρίνεια, ώστε η νέα σκέ-φθηκε:

«Αν την αγαπάω αληθινά, δεν κινδυ-νεύει η Λουίζα κοντά του...»

Δεν έμεινε πολλήν ώρα ο Ούρμπαιν, αύ-τη την πρώτη μέρα.

Δεν χρειάστηκε να πη πόσο ήταν ευτυχι-σμένος που ξαναβρίσκει τη Λουίζα. Η χα-ρά του έλαμπε στα μάτια του, στο πρό-σωπό του...



Ο Τιελαί σταμάτησε και κύταξε το γιοί του, σαν ν' άμφεβαλλε για τα λογικά του...

Ζήτησε την άδεια να ξαναεπισκεφθῇ τις δυο αδελφές. Η Λουίζα δεν βρήκε το θάρρος ν' άρνηθῇ, παρ' όλες τις ικετευτικές ματιές της Κλαίρης.

Πραγματικά, ο νέος ξαναπήγε σὲ μερικές μέρες. Τώρα ο Μπερτελέν βρισκόταν ἐκεῖ.

Όταν είχε μάθει ἀπ' τὴν Κλαίρη τὴν ἐπίσκεψί του νέου, ο Ζάν είχε ζαρώσει τὰ φρύδια του.

«Τί μπορεί νὰ βγῇ ἀπ' αὐτὸ τὸν ἔρωτα;» σκέφθηκε κι' ἐκεῖνος.

Πιθανὸν ν' ἀγαπιόνταν κι' ὅλας τὰ δυὸ ἐκεῖνα παιδιά... Ἦταν ἀρεκτὰ ὁμορφὴ ἡ Λουίζα, ὥστε νὰ ἐμπνεύσει ἕνα βαθὺ καὶ φλογερὸ αἰσθήμα. Μὰ τί θὰ γινότανε κατόπιν;...

Μπορούσε νὰ σκεφθῇ γιὰ γάμο ο Οὐρμπαιν; Ναι, ἀν ἀγαπούσε... Ἀλλὰ δὲν θὰ πετύχαινε ποτὲ τὴν συγκατάθεσί τοῦ κόμης. Ποτὲ δὲν θ' ἀφίνε ο ντὺ Τιελαὶ τὸ γυῖό του νὰ δώσῃ τ' ὄνομά του στὴ μιά ἀπ' τὶς κόρες τῆς Μπερτελέν!

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ γιαιτρέψῃ τὴν ἀρρώστεια, πρὶν γίνῃ σοβαρώτερη ἀκόμη!

Βρῆκε τὸν τρόπο νὰ μείνῃ μόνος μὲ τὸν Οὐρμπαιν, στὴ δεύτερη ἐπίσκεψί του, καὶ τὸν ρώτησε:

— Θὰ γυρίσετε τώρα στὸ Φενεστρέλ, κύριε ντὺ Τιελαί;

— Μάλιστα.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς συνοδεύω λίγο στὸ δρόμο;

— Μὰ πολὺ εὐχαρίστως!

Οἱ δυὸ ἄντρες περπάτησαν γιὰ μερικὰ λεπτά μαζί, ἀμίλητοι. Ὁ Οὐρμπαιν συλλογιζότανε τὴν Λουίζα. Ὅσο γιὰ τὸ Μπερτελέν, δὲν ἤξερε πὼς ν' ἀρξίσῃ μιά τόσο λεπτὴ συζήτηση.

Τέλος, ἡ κάπως ἀπότομη εἰλικρίνειά του τὸν ἐβγαλε ἀπ' τὴ δύσκολη θέσι του.

— Εἶμαι σὰν δευτέρος πατέρας αὐτῶν τῶν δυὸ κοριτσιῶν, εἶπε. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν, κύριε ντὺ Τιελαί, νὰ μ' ἀφίσετε νὰ σὰς πῶ ὅ,τι πρέπει!...

Ὁ Οὐρμπαιν, μὴ περιμένοντας τὴν ἀπάντησιν ἐκείνου εἰσαγωγή, δὲν βρῆκε τί ν' ἀπαντήσῃ...

— Δὲν ἔχω κανένα δικαίωμα πάνω τους, συνέχισε ὁ Μπερτελέν. Ὡστόσο, πιστεύω πὼς δὲν θάκαναν τίποτε ἐναντίον στὴ θέλησί μου... Νὰ γιατί θεώρησα σωστὸ νὰ σὰς ρωτήσω, τίμια καὶ ξάστερα: Ἐπιστεύετε πὼς εἶναι φρόνιμο νὰ ἐπισκέπτεσθε τόσο συχνὰ αὐτὲς τὶς δυὸ κοπέλλες; Δὲν τὸ βρίσκετε ἐπικίνδυνον, τουλάχιστον γιὰ τὴ μιά ἀπ' αὐτὲς;

Ὁ Οὐρμπαιν εἶχε καταλάβει.

— Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν εἰλικρίνειά σας, κύριε Μπερτελέν, εἶπε, ἀλλὰ δὲν βρισκῶ πὼς ἔχετε δίκην. Δὲν ὑπάρχει ὁ κίνδυνος ποὺ ἀναφέρετε... Ναι, ὑπῆρχε τὴν πρώτη φορὰ ποὺ συνάντησα τὴ Λουίζα πάνω στὸ πλοῖο. Μπορούσε τότε νὰ φοβηθῇ κανεὶς ἐκεῖνο ποὺ συνέβη πραγματικά. Σήμερα ὅμως, εἶναι πιά πολὺ ἀργά!

» Ἀν θεωρῆτε κίνδυνον τὴ βαθεῖα ἀγάπη μου γι' αὐτὴν, τότε εἶμαι ἀληθινὰ ἁρρωστος, κύριε Μπερτελέν... κι' εἶναι πολὺ ἀργά γιὰ νὰ προσπαθήσετε νὰ μὲ σώσετε... Τὴν ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά... — Ναι, τόχα μαντέψει. Ὡστόσο... — Ὡστόσο;

— Εἶχα ἐλπίζει πὼς θὰ ἐπενέβαινα ἐγκαιρῶς

Ὁ Οὐρμπαιν κούνησε τὸ κεφάλι του κι' εἶπε, ἀπλὰ καὶ σοδάρᾳ:

— Τὴν ἀγαπῶ!

Ὁ Μπερτελέν ἔκαμε μιά νευρική κίνηση.

— Καὶ ποὺ μπορεί νὰ σὰς δηγήσῃ αὐτὴ ἡ ἀγάπη;... Τὸ σκεφθήκατε καθόλου;... Εἶν' ἀδύνατον νὰ τὴν παντρευθῇτε! Τί σκοπὸ ἔχετε λοιπὸν; Νὰ τὴν ἀτιμάσετε, νὰ τὴν ντροπιάσετε, κάνοντάς τὴν φιλενάδα σας;

Ὁ Οὐρμπαιν ἀκούμπησε μαλακὰ τὸ χέρι του στὸ μπράτσο τοῦ Ζάν Μπερτελέν.

— Γιατὶ τὴν προσβάλλετε; τοῦ εἶπε μὲ παράπονο.

— Ὁχι, δὲν τὴν προσβάλλω. Ἐκεῖνο ποὺ θέλω, εἶναι νὰ σὰς κάνω νὰ δῆτε καὶ σεῖς τὴν ἀλήθεια. Κι' ἡ ἀλήθεια εἶναι αὐτὴ ποὺ σὰς εἶπα. Ἀποκλείεται νὰ συγκατατεθοῦν ποτὲ οἱ γονεῖς σας στὸ γάμο σας μὲ τὴ Λουίζα.

— Πὼς τὸ ξέρετε;

— Δοκιμάστε. Ρωτήστε τὸν πατέρα σας. — Ἀσφαλῶς θὰ τὸν ρωτήσω... Δὲν θ' ἀργήσω μάλιστα, γιὰ νὰ ἡσυχάσετε... — Πολὺ καλά! Κι' ἂν σὰς ἀρνήθῃ, τί θὰ κάνετε τότε;

— Δὲν θ' ἀπογοητευθῶ. Θὰ τὸν ἱκετέψω, ὥσπου νὰ ὑποχωρήσῃ.

Ὁ Μπερτελέν φάνηκε νὰ βυθίζεται σὲ σκέψεις... Θυμότανε τὸ παλιὸ δράμα, τὸ μυστήριον ποὺ ἐκρυβε ὁ κόμης μὲ τὴν ἐπιμέλεια — ὅχι μόνο τὴν ἀπιστία τῆς γυναικὸς του, ποὺ ἀφορούσε αὐτὸν μονάχα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐγκλήμα τῆς τρομερῆς ἐκείνης νύχτας, κοντὰ στὰ εἰρήπια τοῦ μοναστηρίου τοῦ Ρελαι... — Ἄν ἀποδεικνύονταν ἐπισήμως ἡ ἀθωότης τῆς Σαρλότ — ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Μπερτελέν — δὲν θὰ ὑπῆρχαν πιά ἐμπόδια ἀνάμεσα στοὺς δυὸ νέους. Ἄν ἡ δικαιολογία ἦταν ἴση γιὰ ὅλους, θάπρεπε νὰ σηκώσῃ περήφανα τὸ κεφάλι τῆς ἡ Μπεκρού καὶ νὰ σκύβῃ τὸ δικό του ὁ κόμης ντὺ Τιελαί, ἀτιμασμένος ἀπ' τὸ ἐγκλήμα ἐνὸς ἄλλου... — Ποιὸς ξέρει;... ψιθύρισε ὁ Μπερτελέν.

Ὡστόσο, αὐτὸ ἦταν ἀδέβαιο, σχεδὸν ἀπραγματοποίητο. Γιὰ τὴν ὥρα, εἶχε καθήκον νὰ προφυλάξῃ τὴν εὐτυχία τῶν δυὸ ἐκείνων παιδιῶν.

— Ὡς ποῦ νὰ δῆτε τὸν πατέρα σας καὶ νὰ μάθετε τὴ θέλησί του, εἶπε, ἀν ἀγαπᾶτε ἀληθινὰ τὴ Λουίζα καὶ δὲν θέλετε νὰ ταραξέτε τὴ γαλήνη τῆς ζωῆς τῆς, πιστεύω πὼς τὸ φρονιμώτερον εἶναι νὰ μὴ τὴν ξαναδῆτε!

— Νὰ μὴ τὴν ξαναδῶ;

— Ναι. Θέλω νὰ μοῦ δώσετε τὸ λόγο σας γι' αὐτὸ, κύριε ντὺ Τιελαί... — Ἀνοῦμαι! Δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ μοῦ τὸ ζητάτε... Ἐνὰ μόνο πρόσωπο ἔχει τὸ δικαίωμα αὐτό: ἡ ἴδια ἡ Λουίζα. Σ' αὐτὴν μπορῶ νὰ δώσω τὸ λόγο μου.

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε, θὰ τὸ ἀπαιτήσῃ ἡ ἴδια ἡ Λουίζα...

Όταν χωρίστηκαν, ὁ Μπερτελέν πρόσεξε πὼς ὁ νέος ἦταν χλωμός, τὰ χεῖλιν του τρέμανε καὶ τὰ μάτια του εἶχαν βουρκώσει.

Ὁ Οὐρμπαιν ξαναγύρισε σιγὰ - σιγὰ στὸ Φενεστρέλ. Ἀναζήτησε τὸν πατέρα του, τὸν πλησίασε ἀμέσως καὶ τοῦ εἶπε:

— Θάθελα νὰ σὰς μιλήσω, πατέρα.

Ὁ σοβαρὸς τόνος τοῦ ἔκαμε ἐντύπωση στὸν κόμητα. Τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο

καὶ τὸν τράβηξε σὲ μιά ἐρημὴ δενδροστοιχία.

— Περὶ τίνος πρόκειται; τὸν ρώτησε.

— Ἀγαπῶ μιά κοπέλλα!

— Τόσο τὸ καλλίτερον, παιδί μου... εἶπε χαμογελῶντας ὁ κόμης. Καὶ δίσταζες νὰ μοῦ τὸ πῆς;... Ἐλπίζω νὰ καθυσχάσεις τώρα πιά!

— Δὲν εἶν' αὐτὸ μονάχα, πατέρα.

— Ἄ, ὑπάρχει κι' ἄλλο;... Μήπως ἔκανες καμμιὰ ἀνοησία;

— Ὁχι... Φοβάμαι μονάχα πὼς δὲν θὰ συμφωνήσετε, ὅταν μάθετε ποῖαν ἀγαπῶ.

— Εἶναι φτωχή;

— Πολὺ φτωχή.

— Τόσο τὸ καλλίτερον καὶ πάλιν... Ἐσὺ εἶσαι πλούσιος καὶ γιὰ τοὺς δυὸ σας. Καὶ θὰ σ' εὐγνωμονῇ γιὰ τὴν ἀνείσι ποὺ θὰ τῆς προσφέρῃς... Δὲν μιλάω καθόλου γιὰ τὸ ἠθικὸ μέρος, γιατί εἰμαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ διάλεγες ποτὲ μιά κοπέλλα ποὺ θὰ μάς ἔκανε νὰ κοκκινίσουμε, νὰ ντραποῦμε καὶ νὰ γελοιοποιηθοῦμε, ἡ μητέρα σου κι' ἐγώ.

Ὁ Οὐρμπαιν ἀνασκήρτησε. Σφίχτηκε ἡ καρδιά του.

— Πές μου λοιπὸν τ' ὄνομά της, πρόσθεσε ὁ κόμης.

— Λουίζα... Λουίζα Λαμάρς...

Ὁ Τιελαί δὲν θυμήθηκε ἀμέσως τὸ δράμα τῆς Μπεκρούς.

— Εἶν' ἕνα ὄνομα σὰν ὅλα τ' ἄλλα, εἶπε. Δὲν βρίσκω νάχη τίποτε τὸ ἰδιαιτέρου... Καὶ ποὺ μένει αὐτὴ ἡ κοπέλλα; Ποῦ θὰ μπορούσα νὰ τὴν δῶ;

— Στὸ σπίτι τοῦ κ. Ζάν Μπερτελέν. Θὰ τὸ ξέρετε, ὑποβέτω...

— Στὸ σπίτι τοῦ Μπερτελέν!

Ὁ κόμης φάνηκε ξαφνικὰ ἀνίσχυρος καὶ κῦταξε τὸ γυῖό του, σὰν σαστισμένος. Τ' ὄνομα τοῦ Μπερτελέν εἶχε ξυπνήσει στὴ μνήμη του τὰ περασμένα. Ἦξερε δὲ — ὅπως ὅλοι — ὅτι φιλοξενούσε τώρα στὸ σπίτι του τὴν Κλαίρη καὶ τὴν Λουίζα.

Ὁ νοῦς του φωτίσθηκε ξαφνικὰ! Μὰ δὲν ἤθελε ἀκόμα νὰ τὸ πιστέψῃ... Ἀφοῦ ἔμεινε σιωπηλὸς ἀρκετὴ ὥρα, εἶπε ἐπιτέλους:

— Ὑποθέτω πὼς δὲν θὰ πρόκειται γιὰ τὴ μιά ἀπ' τὶς κόρες τῆς Μπεκρούς...

— Ναι, πατέρα μου, γι' αὐτὴν πρόκειται!

Ὁ Τιελαί σταμάτησε καὶ κῦταξε τὸ γυῖό του, σὰν ν' ἀμφέβαλλε γιὰ τὰ λογικά του. Μὰ ὁ Οὐρμπαιν ἀντιμετώπισε τὴ ματιά του σταθερὰ καὶ ἥρεμα.

— Μήπως ἀστεγεύεσαι;

— Ὁχι, πατέρα.

— Ἐξέχει πλήρη συναισθησὶ αὐτοῦ ποὺ μοῦ λές;

— Σκέφθηκα πολὺ, πρὶν ἀποφασίσω νὰ σὰς μιλήσω.

Εἶπαμε, ὅτι ὁ κόμης λάτρευε τὸ γυῖό του. Κάθε ἄλλος, στὴ θέσι του, θὰ θυμωνε ἴσως, θὰ παραφερότανε. Μὰ αὐτὸς ἐνοιώσε μονάχα ἐκπλήξι καὶ τρόμο, γιατί ἤξερε τὸ χαρακτήρα τοῦ Οὐρμπαιν καὶ καταλάβαινε πὼς τὰ λόγια του ἐκεῖνα δὲν ἦσαν ἐπιπόλαια.

Δὲν τὸν μάλλωσε, λοιπὸν. Τοῦ εἶπε μόνο, μὲ οἴκτο:

— Καὶ μὲν μοῦ παιδί!...

— Μὲ λυπόσατε, πατέρα;

— Ναι.

— Γιατὶ, ἀφοῦ ἐξαρθαίται ἀπὸ σὰς τὸ νὰ γίνω εὐτυχισμένος;...

— Σκέφθηκες ἀληθινὰ πὼς θὰ σοῦδινα

τὴ συγκατάθεσί μου;...

— Ναι, γιατί δὲν θὰ θέλατε νὰ μὲ κάνατε δυστυχισμένο.

— Καὶ μὲν μοῦ παιδί! ξαναεἶπε τρυφερὰ ὁ κόμης. Μὴν τὸ σκέπτεσαι πιά. Εἶν' ἀδύνατον... Δὲν θὰ παντρευθῇς ποτὲ αὐτὴ τὴν κοπέλλα, ὅσο κι' ἂν εἶναι ἀγνὴ καὶ ἀξία τῆς ἀγάπης σου. Γιατὶ, ὅταν περάσῃ ἡ φλόγα τοῦ πάθους σου, θάχῃς τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ παραπονεθῇς γιὰ τὴν ἀδυναμία μου καὶ νὰ μοῦ πῆς: «Μπορούσες ἐσὺ, πατέρα, νὰ ἐμποδίσῃς αὐτὴ τὴν τρέλλα... Γιατὶ δὲν τόκανες;»

Μιά γυναῖκα ἐρχότανε πρὸς τὸ μέρος τους: ἡ Κλοτίλδη, ἡ μητέρα τοῦ Οὐρμπαιν. Βλέποντάς τους, τὰχυνε τὸ βῆμα της, γιὰ νὰ πάη κοντὰ τους.

Ἦταν πάντα ὁμορφὴ, σὰν ἄλλοτε, κομψὴ κι' εὐλύγιστη. Μὰ τὸ πρόσωπό της εἰλικρινεῖ, ἀν σ' ἀγαπᾶ ἀληθινὰ, καὶ νὰ σου πῇ μόνη της, ὅταν τὴν ξαναδῇς: «Ἄς μὴν τὸ σκεπτόμαστε πιά. Ἦταν μιά τρέλλα μας. Ὁνειρευθήκαμε κάτι ἀδύνατο!».

Ὁ Οὐρμπαιν κούνησε τὸ κεφάλι του, χαμογέλασε μ' ἐμπιστοσύνη καὶ ἀπάντησε:

— Πηγαίνετε, πατέρα... κι' εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ σὰς κατακτήσῃ καὶ σὰς, γιατί μ' ἀγαπάει!

Δὲν μπορούσε νὰ λείψῃ ὁ κόμης, τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Ἀνέβγαλε, λοιπὸν, τὴν ἐπισκεψί του γιὰ τὴν ἐπομένη.

Πραγματικά, τ' ἄλλο πρωῒ, ξεκίνησε πεζὴ γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Μπερτελέν.

Ἀφοῦ περπάτησε γρήγορα μιῇ ὥρᾳ, μέσ' στὴν ἐρημιά, εἶδε ἕναν ἀνδρῶνα ποὺ ἀκολουθοῦσε τὸν ἴδιο δρόμο.

Ὁ ἀγνωστος φάνηκε νὰ διστάζῃ. Σταμάτησε, κῦταξε γύρω του.

— Εἶδὸ πρέπει νὰ μὴν... ψιθύρισε. Μὰ δὲν εἶμαι βέβαιος...

Ξαφνικά, εἶδε τὸν Τιελαί ποὺ πλησίαζε. Καὶ πῆγε πρὸς τὸ μέρος του, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ μιά πληροφορία. Τὸν χαιρέτησε εὐγενικά καὶ τοῦ εἶπε:

— Συγγνώμη, κύριε, ποῦ εἶναι ἡ οἰκία Μπερτελέν;

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἔκαμαν κι' οἱ δυὸ ἄντρες μαζί μιά ἀπότομη κι' ἀθρόλη κίνησι ἐκπλήξεως.

Ὁ ἀγνωστος ἦταν ὁ τραπεζίτης Μέμπ...

Ἀκούγοντας τὴ φωνή του, ὁ Τιελαί τὸν κῦταξε μὲ ζῶη περιέργεια, μὲ συγκίνηση. Ἐκεῖνος πάλιν, τὰχασε γιὰ μιά στιγμή, συνῆλθε ὅμως ἀμέσως, μὲ μιά δυνατὴ προσπάθεια, καὶ φάνηκε ν' ἀντιμετωπίζῃ ψυχραμὰ τὸν κίνδυνον ποὺ εἶχε παρουσιάσῃ ξαφνικά.

Θάλεγε κανεὶς πὼς ὁ Τιελαί ἤθελε νὰ δώσῃ ἕνα ὄνομα στὸν ἀνδρῶνα ἐκεῖνον μὲ τὸ βλογηοκομμένο πρόσωπο, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε...

— Ποῖ σπῖτι εἶπατε, κύριε; ρώτησε.

— Τὸ κυρίου Ζάν Μπερτελέν.

— Νὰ ὁ δρόμος του.

— Εὐχαριστῶ, κύριε.

Ὁ Μέμπ χαιρέτησε πάλιν κι' ἀπομακρύνθηκε. Ὁ Τιελαί τὸν παρακολούθησε μὲ τὰ μάτια, ὅσο μπορούσε, ὥσπου χάθηκε μέσα στὴν ὁμίχλη. Ὑστερὰ ψιθύρισε:

— Ἐμεῖς τὸ μέρος σου, ἐναντία στὸν πατέρα σου.

Ὡστόσο, ὁ Οὐρμπαιν ἔκαμε μιά τελευταία προσπάθεια:

— Δὲν ξέρετε τὴ Λουίζα, πατέρα, εἶπε. Δὲν τὴν ἔχετε δῆ ποτὲ...

— Ὁχι, ποτέ.

— Δὲν μπορείτε νὰ τὴν καταδικάσετε χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσετε.

— Μὲ συμβουλευεῖς, δηλαδή, νὰ πάω νὰ τὴν δῶ;... Ἐλπίζεις πὼς θὰ μὲ λυγίσῃ, μὲ τὰ χαρίσματά της, μὲ τὴ θλίψι της καὶ τὰ δάκρυά της;

— Ναι, πατέρα.

— Εἶναι, λοιπὸν, γιὰ νὰ μὴν ἔχῃς παράπονο, θὰ πάω...

— Εὐχαριστῶ, πατέρα!

— Ναι, θὰ πάω... γιατί ἔχω ἀπόλυτη πεποίθησι πὼς θὰ τὴν κάνω ἐγὼ νὰ λογικευθῇ, ἀν σ' ἀγαπᾶ ἀληθινὰ, καὶ νὰ σου πῇ μόνη της, ὅταν τὴν ξαναδῇς: «Ἄς μὴν τὸ σκεπτόμαστε πιά. Ἦταν μιά τρέλλα μας. Ὁνειρευθήκαμε κάτι ἀδύνατο!».

Ὁ Οὐρμπαιν κούνησε τὸ κεφάλι του, χαμογέλασε μ' ἐμπιστοσύνη καὶ ἀπάντησε:

— Πηγαίνετε, πατέρα... κι' εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ σὰς κατακτήσῃ καὶ σὰς, γιατί μ' ἀγαπάει!

Δὲν μπορούσε νὰ λείψῃ ὁ κόμης, τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Ἀνέβγαλε, λοιπὸν, τὴν ἐπισκεψί του γιὰ τὴν ἐπομένη.

Πραγματικά, τ' ἄλλο πρωῒ, ξεκίνησε πεζὴ γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Μπερτελέν.

Ἀφοῦ περπάτησε γρήγορα μιῇ ὥρᾳ, μέσ' στὴν ἐρημιά, εἶδε ἕναν ἀνδρῶνα ποὺ ἀκολουθοῦσε τὸν ἴδιο δρόμο.

Ὁ ἀγνωστος φάνηκε νὰ διστάζῃ. Σταμάτησε, κῦταξε γύρω του.

— Εἶδὸ πρέπει νὰ μὴν... ψιθύρισε. Μὰ δὲν εἶμαι βέβαιος...

Ξαφνικά, εἶδε τὸν Τιελαί ποὺ πλησίαζε. Καὶ πῆγε πρὸς τὸ μέρος του, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ μιά πληροφορία. Τὸν χαιρέτησε εὐγενικά καὶ τοῦ εἶπε:

— Συγγνώμη, κύριε, ποῦ εἶναι ἡ οἰκία Μπερτελέν;

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἔκαμαν κι' οἱ δυὸ ἄντρες μαζί μιά ἀπότομη κι' ἀθρόλη κίνησι ἐκπλήξεως.

Ὁ ἀγνωστος ἦταν ὁ τραπεζίτης Μέμπ...

Ἀκούγοντας τὴ φωνή του, ὁ Τιελαί τὸν κῦταξε μὲ ζῶη περιέργεια, μὲ συγκίνηση. Ἐκεῖνος πάλιν, τὰχασε γιὰ μιά στιγμή, συνῆλθε ὅμως ἀμέσως, μὲ μιά δυνατὴ προσπάθεια, καὶ φάνηκε ν' ἀντιμετωπίζῃ ψυχραμὰ τὸν κίνδυνον ποὺ εἶχε παρουσιάσῃ ξαφνικά.

Θάλεγε κανεὶς πὼς ὁ Τιελαί ἤθελε νὰ δώσῃ ἕνα ὄνομα στὸν ἀνδρῶνα ἐκεῖνον μὲ τὸ βλογηοκομμένο πρόσωπο, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε...

— Ποῖ σπῖτι εἶπατε, κύριε; ρώτησε.

— Τὸ κυρίου Ζάν Μπερτελέν.

— Νὰ ὁ δρόμος του.

— Εὐχαριστῶ, κύριε.

Ὁ Μέμπ χαιρέτησε πάλιν κι' ἀπομακρύνθηκε. Ὁ Τιελαί τὸν παρακολούθησε μὲ τὰ μάτια, ὅσο μπορούσε, ὥσπου χάθηκε μέσα στὴν ὁμίχλη. Ὑστερὰ ψιθύρισε:

— Ἐμεῖς τὸ μέρος σου, ἐναντία στὸν πατέρα σου.

Ὡστόσο, ὁ Οὐρμπαιν ἔκαμε μιά τελευταία προσπάθεια:

— Δὲν ξέρετε τὴ Λουίζα, πατέρα, εἶπε. Δὲν τὴν ἔχετε δῆ ποτὲ...

— Ὁχι, ποτέ.

— Δὲν μπορείτε νὰ τὴν καταδικάσετε χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσετε.

— Μὲ συμβουλευεῖς, δηλαδή, νὰ πάω νὰ τὴν δῶ;... Ἐλπίζεις πὼς θὰ μὲ λυγίσῃ, μὲ τὰ χαρίσματά της, μὲ τὴ θλίψι της καὶ τὰ δάκρυά της;

— Ναι, πατέρα.

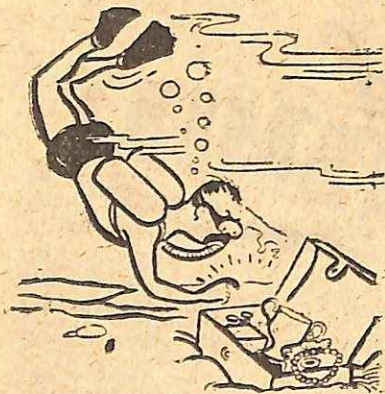
— Εἶναι, λοιπὸν, γιὰ νὰ μὴν ἔχῃς παράπονο, θὰ πάω...

— Εὐχαριστῶ, πατέρα!

— Ναι, θὰ πάω... γιατί ἔχω ἀπόλυτη πεποίθησι πὼς θὰ τὴν κάνω ἐγὼ νὰ λογικευθῇ, ἀν σ' ἀγαπᾶ ἀληθινὰ, καὶ νὰ σου πῇ μόνη της, ὅταν τὴν ξαναδῇς: «Ἄς μὴν τὸ σκεπτόμαστε πιά. Ἦταν μιά τρέλλα μας. Ὁνειρευθήκαμε κάτι ἀδύνατο!».

Ὁ Οὐρμπαιν κούνησε τὸ κεφάλι του, χαμογέλασε μ' ἐμπιστοσύνη καὶ ἀπάντησε:

53



Οι μοντέρνοι κακοποιοί, κρύβουν τη λεία τους ακόμη και στο βυθό της θάλασσας.

Πού κρύβονται ΤΑ ΚΛΟΠΙΜΑΙΑ

Διάφορα τεχνάσματα των κακοποιών για να μη συλληφθούν με το ένοχο φορτίο τους

Ακόμη και οι μεγαλύτεροι εγκληματίες και κακοποιοί αναγνωρίζουν πάντα, ότι «η παρανομία δεν αποδίδει» και ότι, στο τέλος, ο παραβάτης του νόμου θα πιαστεί στα δίχτυα της δικαιοσύνης. Την αρχή αυτή την ξέρουν βέβαια και οι μεγάλοι ληστές και διαρρηκτές.

Ακριβώς, όμως, επειδή ξέρουν, ότι το πιο πιθανό είναι πως κάποτε θα συλληφθούν και θα κλειστούν στη φυλακή, φροντίζουν να εξασφαλίσουν τα προϊόντα της επιχειρήσεώς τους σε ένα σίγουρο μέρος, ώστε, κι αν ακόμη συλληφθούν οι ίδιοι, τα κλοπιμαία να μην πέσουν στα χέρια των αστυνομικών. Και, δεδομένου, ότι σπάνια καταδικάζονται σε θάνατο, είναι σίγουροι ότι, αφού μείνουν για μερικά χρόνια στη φυλακή, θα έχουν τη δυνατότητα να απολαύσουν τους «καρπούς των κόπων» τους, όταν αποφυλακισθούν.

Γι' αυτό και το πρώτο πράγμα που κανονίζουν οι κακοποιοί, όταν σχεδιάζουν μια κλοπή, δεν είναι ο τρόπος με τον οποίο θα βάλουν στο χέρι την πολύτιμη λεία, αλλά το πώς και πού θα την κρύψουν. Και, φυσικά, ο τρόπος και τα μέρη που διαλέγουν, δεν είναι πάντοτε ορθόδοξα και συνηθισμένα.

Ο συνηθέστερος τρόπος, φυσικά, που ακολουθείται εδώ και αιώνες, είναι το κρύψιμο των κλοπιμαίων μέσα στη γη. Άλλα κι' αυτό δεν είναι όσο απλό φαίνεται. Ο κακοποιός, που κρύβει τη λεία του μέσα στον ίδιο τον κήπο του, αψάνει κατά πολύ τον κίνδυνο να την ανακαλύψουν οι αστυνομικοί, ιδίως σήμερα που χρησιμοποιούνται γι' αυτό το σκοπό κάθε είδους μέσα, από λαγώνικα σκυλιά, ως μηχανήματα ανακαλύψεως ναρκών.

Γι' αυτό και προτιμούν να τα θάβουν σε έρημα μέρη ή ακόμη και σε δημόσια πάρκα, όπου κανείς δεν θα σκεφθεί να ψάξει. Όχι σπάνια, άλλωστε, κρύβουν τα κλοπιμαία στον κήπο του ίδιου του σπιτιού από όπου τα πήραν.

Η μέθοδος αυτή έχει συχνά αποβεί ανεπιτυχής, γιατί δεν καθιστούν πάντοτε να ξεβράσουν τη λεία τους ή τους προκαλούν κάποιους άλλους — συνήθως η αστυνομία. Ένας εργάτης από το Κάρντιφ, που έσκαβε σε κάποιο λάκκο, είδε να ξεπροβάλλει από τη ρίζα ενός δένδρου ένα παράξενο αντικείμενο, που αποδείχθηκε, ότι ήταν ένα ασημένιο καντηλιέρι.

Σκάβοντας ακόμη περισσότερο, ξέθαψε ένα σωρό άλλα ασημένια αντικείμενα — καντηλιέρια, σερίτσια, κοσμήματα. Όταν τα παρέδωσε στην αστυνομία, διαπιστώθηκε, ότι ήταν το προϊόν μιας ληστείας, που είχε γίνει πριν από σαράντα χρόνια και που ο δράστης της δεν είχε συλληφθεί.

Πολλοί από τους θαμένους θησαυρούς, εξ άλλου, που ανακαλύπτονται τυχαία κάθε τόσο, είναι τα προϊόντα ληστειών, που έγιναν εδώ και πολλές δεκάδες ή και εκατοντάδες χρόνια.

Ένας Γερμανός χωρικός, που έσκαβε το χωράφι του, είδε να προβάλλει από το χώμα ένα παράξενο κομμάτι μέταλλο. Το τράβηξε και άκουσε εκπληκτός να βγαίνουν από τη γη κάτι παράξενοι ήχοι.

Όταν έσκαψε περισσότερο, διαπίστωσε, ότι το παράξενο κομμάτι ήταν εξάρτημα από ένα όλοχρυσο εκκρεμές, που, αν και θαμένο για πολλά χρόνια, δεν είχε καταστραφεί. Μαζί με το εκκρεμές, βρίσκονταν και πολλά άλλα πολύτιμα αντικείμενα. Όπως ανακαλύφθηκε τυχαία από την ανάγνωση ενός παλιού έγγραφου, τα αντικείμενα αυτά ήταν τα προϊόντα μιας ληστείας, που είχε γίνει πριν από έναν αιώνα.

Οι σύγχρονοι κακοποιοί, όμως, προτιμούν συνήθως πιο μοντέρνους τρόπους για να κρύβουν τα κλοπιμαία τους. Ο ληστής μιας Τράπεζας, είχε το καταπληκτικό θράσος να βάλει τα προϊόντα της ληστείας του σε ένα κουτί και να στείλει έναν συνεχό του να τα φυλάξει σε ένα από τα χρηματοκιβώτια μιας άλλης Τράπεζας.

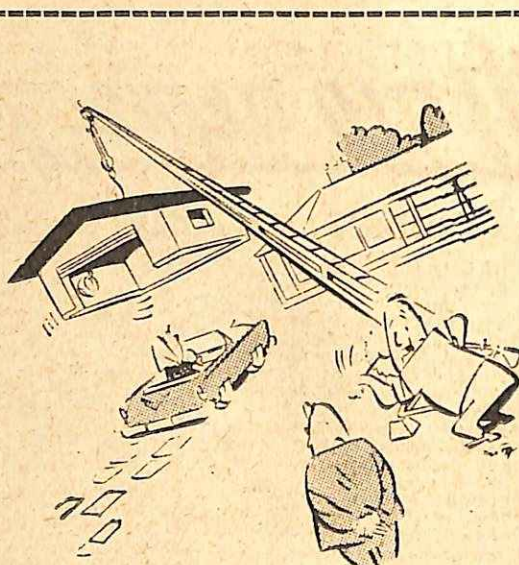
Στους σιδηροδρομικούς σταθμούς των μεγάλων πόλεων, υπάρχουν ειδικά διαμερίσματα με πρόχειρα χρηματοκιβώτια, όπου μπορεί κανείς να αφήσει για φύλαγμα τη βαλίτσα του ή έναν χαρτοφύλακα. Όταν, λοιπόν, οι διαρρηκτές θέλουν να κρύψουν εύκολα κλοπιμαία, που δεν καταλαμβάνουν πολύν όγκο, τα κλείνουν σε έναν χαρτοφύλακα και τα παραδίδουν για φύλαξη στο σιδηροδρομικό σταθμό. Τα κλοπιμαία μένουν εκεί ως την ημέρα που ο κακοποιός νομίζει, ότι δεν διατρέχει κίνδυνο να του κάνουν έρευνα και να τα βρουν.

Και, πραγματικά, πολλοί κακοποιοί ξεγλιστράν μ' αυτόν τον τρόπο, εκτός αν οι αστυνομικοί βρουν πάνω του την απόδειξη παραλαβής για το χρηματοκιβώτιο, οπότε η ανακάλυψη των κλοπιμαίων είναι απλό παιχνίδι. Ένας Άγγλος διαρρηκτής είχε ασφαλίσει μ' αυτόν τον τρόπο τη λεία του και ετοιμαζόταν να φύγει για ένα μεγάλο ταξίδι με τραίνο, όταν είδε από μακριά μερικούς αστυνομικούς.

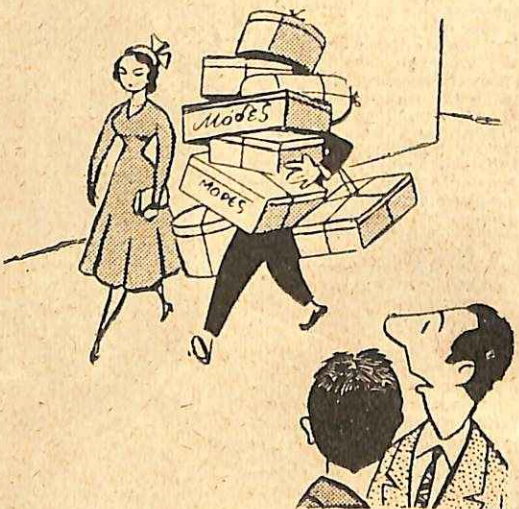
Φοβούμενος, ότι θα τον ψάξουν, τσαλάκωσε την απόδειξη και την πέταξε από το παράθυρο του τραινού. Ένας υπάλληλος του σταθμού βρήκε αργότερα την απόδειξη αυτή και, νομίζοντας ότι έπρόκειτο για ξένο χαρτονόμισμα, την έδειξε στους αστυνομικούς. Εκείνοι έψαξαν στο κουτί του σταθμού και βρήκαν τα κλοπιμαία. Λίγες ώρες αργότερα, ο διαρρηκτής είχε συλληφθεί.

Μεγαλύτερη ασφάλεια για το κρύψιμο των κλοπιμαίων παρουσιάζει ο βυθός της θάλασσας και των ποταμών. Μια συμμορία Άγγλων διαρρηκτών, είχε τοποθετήσει ένα γερό κιβώτιο στο βυθό ενός ποταμού.

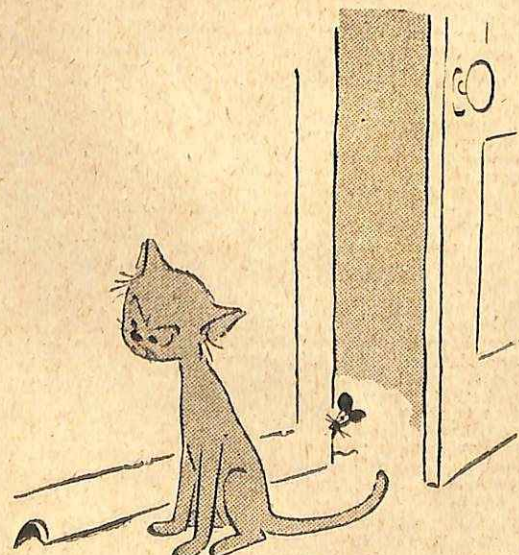
Μετά από κάθε διάρρηξη, ένας συμμορίτης, ντυμένος με στολή «υπόβρυχίου ψαρά», κατέβαινε στο βυθό και έκρυβε μέσα στο κουτί τα κλοπιμαία. Οι αστυνομικοί ανακάλυψαν την κρυπτή αυτή μόνον όταν κάποιος από τους συμμορίτες πρόδωσε το μυστικό.



— Της βάζω από... πάνω το γκαράζ, για να γλυτώνω. Φίλε μου, από τις ζημιές!...



— 'Από τον καιρό που ο Κώστας παντρεύτηκε, δεν τον βλέπουμε σχεδόν καθόλου...



Χωρίς λόγια.

ΧΗΜΙΚΕΣ ΟΥΣΙΕΣ ΠΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΥΝ ΤΟΥΣ ΚΛΕΦΤΕΣ

Πώς διαφωτίστηκε μια σκοτεινή δολοφονία

Απ' το ταμείο ενός καταστήματος ανταλλακτικών αυτοκινήτων της Βαλτιμόρης χάνονταν κάθε τόσο διάφορα μικρά χρηματικά ποσά. Ο καταστηματάρχης αποτάθηκε, λοιπόν, στην αστυνομία. Κι' ανέλαβε την υπόθεση ο διευθυντής του έπιστημονικού αστυνομικού εργαστηρίου, Άντονι Νέλικαν.

Αφού ο καταστηματάρχης του έμπιστεύθηκε, ότι υποπευδόνταν ένα ωρισμένο υπάλληλό του, ο Νέλικαν κατεργάστηκε όλα τα χρήματα του ταμείου — χαρτονομίσματα και μεταλλίνα νομίσματα — με μια χημική ουσία που είχε την ιδιότητα να φωσφορίζη στις υπεριώδεις ακτίνες. Έπειτα τα έβαλε πάλι στη θέσι τους.

Το βράδυ, έλειπαν 5 δολάρια. Ο διευθυντής κάλεσε τότε στο γραφείο του τον υπάλληλο υπάλληλο και τον ζήτησε να βγάλει όλα τα λεφτά του από το πορτοφόλι του και να τ' αφήσει πάνω στο τραπέζι. Έπειτα έβρισαν όλα τα φώτα, κι ο Νέλικαν έριξε πάνω στα χρήματα εκείνα μια δέσμη υπεριώδων ακτίνων, από μια φορητή λυχνία. Τα είδαν τότε όλοι να φωσφορίζουν!

Όστόσο, ο κλέφτης θ' άρνιότανε ίσως ακόμη την ενοχή του, αν δεν εξακριβωνόταν, ότι φωσφορίζαν στις υπεριώδεις ακτίνες και τα χέρια του, με τα οποία είχε πάρει τα χρήματα απ' το ταμείο!

Η μέθοδος αυτή εφαρμόζεται συχνά από την αμερικανική αστυνομία. Φυσικά, οι χρησιμοποιούμενες χημικές ουσίες πρέπει να μη διακρίνονται καθόλου απ' τον κλέφτη, ώστε να μη κινήσουν τις υποψίες του. Είναι, λοιπόν, τελείως άσχετες. Έχουν χρώμα όμοιο με του αντίκειμένου, πάνω στο οποίο σκορπίζονται σε λεπτό στρώμα. Δεν είναι λιπαρές, ούτε κοκκώδεις. Τέλος, πρέπει να κολλάνε καλά πάνω στο αντικείμενο, στο δέρμα του υποκαταστήτου και στα ρούχα του, και να μη φεύγουν ούτε με το πλύσιμο.

Σ' άλλες περιπτώσεις, οι αστυνομικοί σκορπίζουν τέτοιες ουσίες στο πάτωμα, στο ποταμό μιας πόρτας, στο χερσόνησο ενός συρταριού, κλπ. Κι' έτσι, αν ο κλέφτης περπατήσει με τις υπεριώδεις ακτίνες την παρουσία τους πάνω στα χέρια ή στις σόλες των παπουτσιών του υποπότου.

Ουσίες που φεύγουν δυσκολότερα με το πλύσιμο και που φωσφορίζουν συγχρόνως στις υπεριώδεις ακτίνες, είναι η ηωπεριώδης ακτίνη, το κρυσταλλικό, ή φθοριζίνη, ή ροδαμίνη Β.

Τώρα έχουν αρχίσει με μεγάλη επισημοποιούνται με μεγάλη επιτυχία για τον ίδιο σκοπό, κι' έτσι τα ραδιενεργά ισότοπα, σ' ελάχιστες ποσότητες. Η παρουσία τους ανακαλύπτεται με τη μέτρηση μ' ένα κοινό μετρητή ραδίου (Γκέιγκερ). Ένα διενεργείας (Γκέιγκερ). Ένα νόμισμα π. χ. αλυσίδα ενός ραμμένου διαλύσι ενός ραμμένου διαλύσι του αργύρου, ανακαλύφθηκε με τη μεγαλύτερη

εύκολία ανάμεσα σ' ένα σωρό παρόμοια νομίσματα.

Κάποτε, μάλιστα, τα ραδιενεργά ισότοπα χρησίμευσαν ακόμη και για τη διαλεύκανση ενός εγκλήματος. Είχε βρεθεί σ' ένα δημόσιο πάρκο το παραμορφωμένο πτώμα μιας άγνωστης γυναίκας. Δεν φαινόταν όμως να υπάρχει κανένα ίχνος, που να βοηθήσει την αστυνομία στο έργο της.

Στην ιατροδικαστική εξέταση, λοιπόν, εξακριβώθηκε, ότι το θύμα έπασχε από βρογχική κήλη. Ο ιατροδικαστής είχε την έμπνευση τότε να πλησιάσει στο λαιμό της ένα μετρητή Γκέιγκερ, κι' ανακάλυψε μ' αυτόν, ότι υπήρχε στο σώμα της μια μικρή ποσότητα ραδιενεργού ιωδίου.

Η αστυνομία ρώτησε άμεσα στα διάφορα νοσοκομεία ποιες γυναίκες, αρρώστωσε από βρογχική κήλη, είχαν πάρει την ημερίδα εκείνη ως φάρμακο ραδιενεργό ιώδιο. Έτσι, μπόρεσε να ανακαλύψει την ταυτότητα της δολοφονημένης και να συλλάβει τον άντρα της, που ήταν ο δράστης του εγκλήματος.

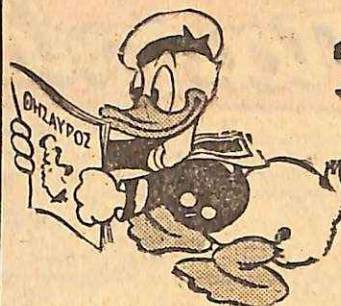
Οι υπεριώδεις ακτίνες βοηθούν επίσης την αστυνομία να πιάσει τους ανωνυμογράφους, τους πλαστογράφους, κλπ. Αποκαλύπτουν τα ξυσίματα διαφόρων εγγράφων και το σβύσιμο του μελανιού με χημικές ουσίες. Γιατί απομένει πάντα λίγο μελάνι, που είναι μόνον άορατο με γυμνό μάτι, αλλά διακρίνεται με τις υπεριώδεις ακτίνες.

Ένα ειδικό μελάνι, που περιέχει σουλφονικό οξύ λάμπει ζωηρά στις υπεριώδεις ακτίνες. Μ' αυτό παγιδεύει η αστυνομία διαφόρους υποπότους. Τους δίνει δηλαδή την ευκαιρία να το μεταχειρισθούν — χωρίς βέβαια να ξέρουν την ειδική φύση του — κι' έπειτα ανακαλύπτει την παρουσία του με υπεριώδεις ακτίνες. Έφ' όσον δεν αυτοί μόνο μπορούσαν να μεταχειρισθούν το μελάνι εκείνο, αποδεικνύεται πως είναι οι ένοχοι.

Μία άλλη περίπτωση αποκαλύψεως μιας κλοπής με χημικές ουσίες σημειώθηκε στην Αγγλία. Σε κάποιο προάστειο του Λονδίνου, ένας πρατηριούχος βενζίνης κατήγγειλε στην αστυνομία, ότι παρατηρούσε συνεχώς ελλείμματα στο τεπόζιτο του. Δεν κατόρθωνε όμως να ανακαλύψει το δράστη. Πάντως, συμπίερανε πως έπρεπε να ήταν ένας από τους τρεις υπαλλήλους του.

Η αστυνομία πρόσθεσε τότε στη βενζίνη του τεπόζιτου μικρή ποσότητα φαινολοφθαλείνης, μιας αχρωμής χημικής ουσίας. Μετά τέσσερες ημέρες, πήρε δείγματα βενζίνης απ' το ρεζερβουάρ των αυτοκινήτων των τριών υπαλλήλων και πρόσθεσε στο καθένα λίγη καυστική σόδα. Αμέσως το ένα δείγμα πήρε κόκκινο χρώμα, σημαδι, ότι περιείχε φαινολοφθαλείνη.

Ο υπάλληλος στον οποίο ανήκε το αντίστοιχο αυτοκίνητο, ωμολόγησε τότε, ότι γέμισε κρυφά το ρεζερβουάρ του με βενζίνη, όταν ήταν μόνος στο πρατήριο, κι' ύστερα την έβγαζε και την πουλούσε με έκπτωση σε φίλους του. Άλλα το παράκανε, κι' έτσι ο αφεντικός του ανακάλυψε το έλλειμμα και κατέφυγε στην αστυνομία.



ΟΙ ΑΔΙΟΡΘΟΙ γλεντζέδες

— Άν έχουμε σκοπό να παντρευτούμε πριν πάρουμε τη σύνταξη μας από την τράπεζα, πρέπει να βάζουμε δέκα τα εκατό από το μισθό μας στην άκρη, για να μπορέσουμε να στήσουμε το νοικοκυριό μας. Την εξυπνάδα αυτή μου την είπα η Ζωή που είναι από χρόνια φιλενάδα μου, αρραβωνιαστικιά μου, συναδέλφός μου, κλπ.

Με τη Ζωή δουλεύουμε στην ίδια τράπεζα. Είμαστε πέντε χρόνια έρωτευμένοι και πάντοτε σκεδιάζουμε να ομίσουμε τα εικοσιτετράωρα μας με τα δέκα του γάμου. Δεν τα καταφέρνουμε όμως, γιατί κι' οι δυο είμαστε γεννημένοι γλεντζέδες και την τρίτη ημέρα της πληρωμής μας είμαστε απένταροι...

— Η ιδέα σου δεν είναι άσχημη, Ζωή, της είπα. Άρκετά γλεντήσαμε! Πρέπει να μαζευτούμε. Το κακό όμως είναι ότι με τον σημερινό τιμάρημο οικονομίες δεν γίνονται.

— Όλα είναι μια απόφασι, Κώστα...

— Σύμφωνα. Μα η απόφασι της απόταμειώσεως είναι μια απόφασι διαρκείας. Πολλές φορές στο παρελθόν προσπάθησα να βάλω λεφτά στην άκρη αλλά με την τακτική αυτή δημιουργούσα πειρασμούς κι' εφιάλτες. Στο τέλος έτρωγα τις οικονομίες μου κι' έτσι ηούκαχα. — Δίκιο έχεις, Κώστα, αλλά το κακό έχει παραγίνει. Γνωρίζουμε πέντε χρόνια και δεν έχουμε αγοράσει ούτε μια κατσαρόλα. Τα χρόνια περνάνε,

Σύνταξη Ιστορίογλα

τα μαλλιά άσπρίζουν... Τι θα γίνουμε; Πάντα στους δρόμους θα γυρίζουμε; Βρήκα λογικά τα... παράλογα λόγια της Ζωής κι' αποφασίσαμε, με αμοιβαίο όρκο στην αγάπη μας, να κάνουμε οικονομίες...

Διατήρησα όμως μία σοβαρή επιφύλαξη:

— Φοβάμαι ότι θα μπλέξουμε άσχημα με τα λεφτά Ζωή, της είπα. Επειδή θα τα έχουμε στην άκρη, θα μας γυαλίση κανένα αυτοκίνητο ή θα θελήσουμε να κάνουμε κανένα ταξίδι ως την Ιταλία. Γι' αυτό πρέπει να βρούμε εγγυητή.

— Εγγυητή; άπόρρησε η Ζωή. Για ποιά δουλειά;

— Έναν εγγυητή, που θα μας εγγυηθεί ότι δεν θα πειράξουμε τις οικονομίες μας παρά μόνον την παραμονή του γάμου μας.

— Όχι δα και την παραμονή! Τουλάχιστον τρεις εβδομάδες πριν, για να μάς δοθεί ο καιρός να αγοράσουμε έπιπλα και να νοικιάσουμε το διαμέρισμα...

— Όρσά; Και πόσα θα βάζουμε στην άκρη;

— Είκοσι τα εκατό από τους μισθούς μας. Είναι άρκετά.

Σφίξαμε τα χέρια μισογελώντας και τρέσαμε να βρούμε τον εγγυητή της... μελλούσης συζυγικής ευτυχίας μας.

Δεν ένοιωθα τον παραμικρό ένθουςιασμό με αυτή την ήρωική απόφασι της Ζωής. Ποιος ο λόγος να βάλω σκοτούρες στο κεφάλι μου με ταμειοληρία, με έπιπλα, με διαμερίσματα; Μήπως άσχημα περνούσαμε ως τώρα; Άς συνεχίζαμε, λοιπόν, έτσι και όταν παίρναμε τη σύνταξη — όπως μουπε ειρωνικά — τότε ας παντρευόμαστε. Άλλά χαλάει της! Είναι καλή και τιμια μαζί μου η Ζωή και της αρέζει ένα στεφάνι, για να βουλώσουμε και τα στομάτα των δικών της... Άλλωστε είμαι βέβαιος ότι οι περίφημες



— Δεν μου λέτε «με γεια», κύριοι συναδέλφοι; Καινούργιο... μπάλωμα έβαλα σήμερα!

(Του Β. Χριστοδούλου)

αυτές οικονομίες, με τη νομική ασφάλεια, που μας δίνει, ποτέ δεν θα φτάσουν για να πάρουμε ούτε το κρεβάτι μας!

Κατάλληλο ένδυση βρήκαμε τον τηματάρχη μας, στην τράπεζα. Τού εκμυστηρεύθηκα το σχέδιο μας και ζητήσαμε τη βοήθειά του.

—Θραϊά, θραϊά, είπε μ' ενθουσιασμό ο τηματάρχης μας. Θα εκδώσουμε ένα βιβλιόριο καταθέσεων και στών τριών τα όνοματά. Οι καταθέσεις θα μπορούν να γίνουν χωριστά από τον καθένα, αλλά για τις αναλήψεις θα πρέπει να υπογράφουμε κι' οι τρεις.

Τα γεγονότα αυτά συνέβησαν τον περασμένο χρόνο... Έτσι την τελευταία εβδομάδα στην τράπεζα υπήρχε ένα σεβαστό ποσό, αρκετό για ν' αγοράσω με δόσεις... μια κουράσια που μου είχε μπη στο μάτι.

Εοκάσα το μυστικό στη Ζωή. —Τα νεύρα, Ζωή, δεν ξαναγυρίζουν, άρχισα...

—Τι θέλεις να πής; ρώτησε η Ζωή που άρχισε να υποπτεύεται πού θα κατέληγε ο πρόλογος μου.

—Θέλω να πω ότι πρέπει να επωφεληθούμε τώρα που έχουμε λεφτά... ν' αγοράσουμε με δόσεις δηλαδή με το τίποτα, ένα μικρό αυτοκίνητο, παθινό και ν' αρχίσουμε τα ταξίδια.

—Θραϊά μου τα λές για να με καταφέρεις, μου είπε η Ζωή. Μην ξεχνάς όμως ότι πρέπει να πείσεις και τον τηματάρχη μας. Αν δεν υπογράψει κι' εκείνος τα λεφτά δεν μπορούμε να τα σκεφτούμε.

—Το ξέρω κι' έχω λάβει τα μέτρα μου. Έχω έναν εξάδελο τυπογράφο, που θα μου τυπώσει μια λίστα προκλήσεων γάμου. Θα του την παρουσιάσω μαζί αυτή την υπογραφή και θα του πάρουμε την υπογραφή... Αργότερα θα βρούμε μια δικαιολογία αναβολής του γάμου μας.

Μαλάκωσα τις αντιρρήσεις της μ' ένα φίλι και σε λίγες μέρες της τηλεφώνησα ότι η προκλήση του γάμου μας ήταν έτοιμη.

—Δεν χρειάζεται να μου την δείξεις, μου απάντησε η Ζωή, γιατί την είδα. Μην ξεχνάς ότι ο εξάδελός σου ο τυπογράφος είναι και δικός μου εξάδελός σου και από αυτές τις προκλήσεις του παραγγέλνεις και μου τυπώνει μερικές ντουζίνες. —Για ποιο λόγο; ρώτησα άνησχος.

—Τη μία ντουζίνα την έστειλα στις εφημερίδες, μου εξήγησε η Ζωή, για να δημοσιεύσουν την αναγγελία των γάμων μας, και τις υπόλοιπες τις ταχυδρόμησα στους συγγενείς και φίλους μας. Τώρα και να θέλεις να αναβάλεις το γάμο είναι άργα... Ο κόσμος έχει πληροφορηθεί την απόφασή μας να παντρευτούμε...

Διέκοψε απότομα την τηλεφωνική μας συνδιάλεξη και με άφησε σε μια κατάστασι πανικού. Όχι πως δεν ήθελα να παντρευτώ τη Ζωή, αλλά ευρίσκα πως ήταν ακόμα νωρίς για να σοβαρευτούμε.

—Πάει το αυτοκίνητο! φώναξα. Το χάνω μέσα από τα χέρια μου!

Ενα δεύτερο τηλεφώνημα με πληροφορούσε ότι εκείνο το αυτοκίνητο της ευκαιρίας με δόσεις πουλήθηκε. Κι' ένα τρίτο τηλεφώνημα έδωσε τα πράγματα στη θέση τους. Το τηλεφώνημα αυτό ήταν της Ζωής. —Τις προκλήσεις δεν τις ταχυδρόμησα ακόμα, μου είπε. Κι' αν μου υποσχεθείς ότι δεν θ' αγοράσεις αυτοκίνητο, συμφωνώ να τις στείλω...

—Οκεί. —Οχι. Θα κρατήσουμε τη μία που είπαμε για να τη δείξουμε στον τηματάρχη μας. Μου μίσησε... 'Ιταλία. Τι λές; —Συμφωνώ! της φώναξα ολόχαρος. Χ. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

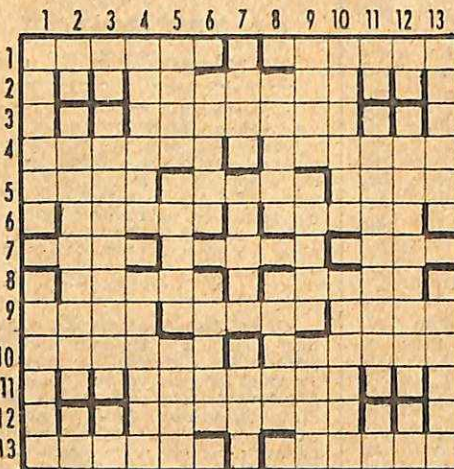
Παιχνίδια

Πρωτότυπο σταυρόλεξο

Στο σταυρόλεξο αυτό οι λέξεις σταματούν δ-που συναντούν μαύρη χονδρή γραμμή. Από την άλλη πλευρά της γραμμής αυτής αρχίζει μια νέα λέξη.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) "Ίδρυσε μια μεγάλη εφημερίδα.—'Ανόμοιος.
- 2) Κοινώς λέγεται σαλπάρισμα.
- 3) 'Απαραίτητη σ' ένα μπακαλίκι.



- 4) Βενετσιάνικος δρόμος. — 'Ο μεγαλύτερος 'Ιουδαϊσμός ποιητής της μετασοφικής περιόδου.
- 5) ... Λάντ: σπαρτό του Χόλλυγουντ. — Γουλιέλμος... 'Αγγλος καρδινάλιος που έστράφη κατά της πατρίδας του για να υποστηρίξει τον καθολικισμό. — Χρονικός σύνδεσμος.
- 6) Φρούτο της εποχής. — Μας διευκολύνει σε πολλές περιπτώσεις.
- 7) Τέλος προευνχής. — Γαλλίς κόμησης, φίλη του Λιστ. — 'Ενοχλητικό έντομο.
- 8) Ευχαριστεί τις αισθήσεις. — 'Ηρεμία.
- 9) 'Ελιά του σάματός μας. — Παραπόταμος του Τιέρας. — Πολεμική κραυγή.
- 10) 'Ερείπιον. — 'Εκεί που βρίσκουν δροσιά οι 'Αθηναίοι.
- 11) 'Υπάρχει σε κάθε υπόδημα.
- 12) Λιμνή της Ουκρανίας. — Κουκί.
- 13) Πεδιά... των Παρισίων. — Κουκί.

Συλλαβόγριφος

—'Η Πάτμος και η Σύρος
μια συλλαβή δανείζουν
κι' άλλο νησί ώραίο
άμεσως σχηματίζουν.

Μαγική εικόνα χωρίς εικόνα

—'Εκεί που πιάς, Τάκη, όποσδήποτε θά φας μια!
—Τι θά φας;
—Μά δεν άκουσες;

Στοιχειόγριφος

—'Οση κουταμάρα, λυτά,
μέ κεφάλι έγω δηλώ,
τόση έξυπνάδα έχω
αν άποκεφαλιστώ.
Κι' αν τ'όνο μου κεφάλι
άσπληχνά τ'ό κόψης πάλι,
θά με δής σ' ένα λεπτό
μέλος σου να καταστώ.
Μά ένα ζωο κι' αυτό θά γίνη
αν άκφαλο άπομεινή.

Κρυπτεγραφικό

1 2 3 4 5 6 7 8 9 = 'Αρχαίος ιατρός.
2 1 7 7 6 4 3 9 = Σοφός της αρχαιότη.
3 5 6 7 1 3 9 = Ρωμαίος ποιητής.
4 5 3 6 7 1 6 = Τμήμα της Γιουγ)δίας.
5 1 9 = 'Οργανισμός αίσθησεως.
6 5 6 5 6 7 = 'Ορος της Γραφής.
7 1 7 3 9 = Ρωμαίος αυτοκράτωρ.
8 5 6 = Θεά.
9 1 7 3 9 = Δημητριακών.

Το ίδιο γράμμα αντιπροσωπεύεται από τον ίδιο πάντοτε αριθμό.

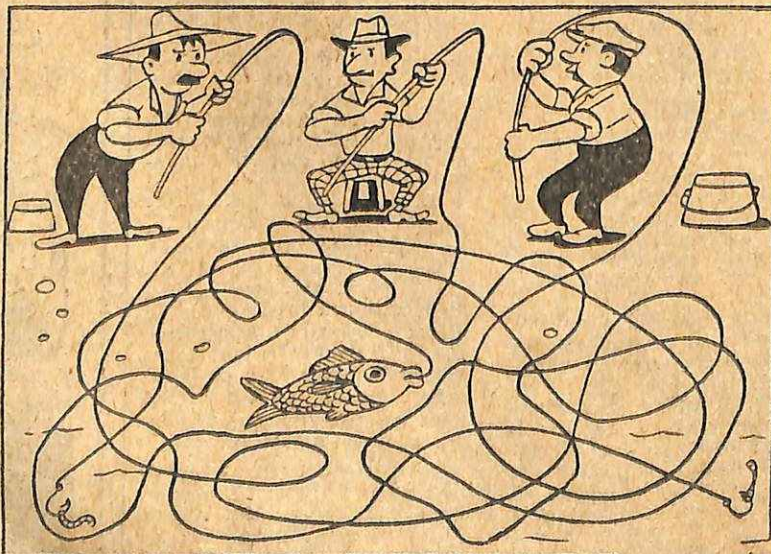
Μεταγρμματισμός

—'Αραγε τί θά κερδίσω,
αν τού αλλάξω το κεφάλι;
—'Ενα ψάρι ήταν πρώτα
μέσ' τη θάλασσα είναι πάλι.

Σωστό — Λάθος

—'Από τις δύο λέξεις ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ που συνοδεύουν καθεμιά από τις κατωτέρω φράσεις, διαγράψτε εκείνη που δεν ταιριάζει:
1) 'Ο Μασσένε έγραψε μόνο δύο όπερες, την «Μανόν» και τον «Βέρθερος». ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
2) 'Ο Τίτος ήταν επί μακρόν σειράν έτών αυτοκράτωρ της Ρώμης. ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
3) 'Ο Φραγκλίνος διετέλεσε πρόεδρος των 'Ην. Πολιτειών. ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
4) 'Ο πύργος του 'Αιφελ κινείται. ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
5) Το πρώτο έργο του Βάγκνερ καταχειροκροτήθηκε. ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
6) 'Υπάρχει μια πάσση που ξηραίνει το στόμα στοματώντας την παραγωγή σάλιου. ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
7) 'Η Κύπρος είναι μεγαλύτερη σε έκτασι από την Κορίνη. ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
8) 'Ο Σηκουάνας χύνεται στη Μάγχη. ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
9) 'Η στρυχνίνη βγαίνει από φυτό. ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
10) 'Η Βραζιλία παράγει περισσότερο από τον μισό καφέ που παράγει ολόκληρος ο πλανήτης μας. ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Οι 3 φαράδες



Ποιάς από τους 3 αυτούς φαράδες έχει πιάσει το ψάρι στο άγκιστρό του; 'Εχετε στη διάθεσή σας μόνο 15 δευτερόλεπτα για να το βρήτε.

Οι λύσεις στη σελ. 82

Οδοιπορόσημ με ΤΑΣΠΡΑ ΓΑΝΤΙΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Το πτώμα ήταν πεσμένο ανάσκελα. Τα μάτια του Μέσιστερ κτύπαζαν τα άστρα πάνω στον ούρανο, χωρίς να τα βλέπουν.

—'Ο γιατρός "Άλλαν Ντέντον κρατούσε ακόμη το πιστόλι του στα χέρια του με τ' άσπρα γάντια. Αυτό το πιστόλι έφερε να το βάλει τώρα στο χέρι του νεκρού.

Χρειάστηκε κάμποσα λεπτά γι' αυτή τη δουλειά. Το πιο δύσκολο ήταν να κόψι τα δάχτυλα του νεκρού να σφίχτούν πάνω στο όπλο. Το κατάφερε τέλος. 'Η αστυνομία άς έψαχνε τώρα όσο ήθελε. 'Ο Ντέντον είχε υπολογίσει καλά το χτύπημά του. 'Όταν συνάντησε τον Μέσιστερ σ' αυτό το έρημικο μέρος, τον έπιασε με το άριστερό χέρι κι' έκαμαν μερικά βήματα μαζί. 'Ήταν παιδικόι φίλοι. Είχαν φτάσει τώρα κάτω από ένα μεγάλο δέντρο. 'Ο γιατρός έβγαλε τότε το πιστόλι του, άκούμπησε την κάννη του στο στήθος του άλλου και πίεσε τη σκανδάλη, ενώ ταυτόχρονα ψιθύριζε μερικές λέξεις κοντά στο αυτί του θύματός του.

—'Ο Μέσιστερ ήταν ο δεύτερος άνθρωπος που σκότωνε. 'Ο πρώτος λεγόταν... 'Εχουν καμει το ίδιο εγκλημα: ήταν τρυφεροί φίλοι της γυναίκας του...

—'Ο Ντέντον έλάτρευε την Κλαίρη κι' η ιδέα, ότι μπορούσε να δίνει τα φίλια και τα χάδια της σ' έναν άλλον που φαινόταν άνοσηφορ... 'Ετσι, είχε φτάσει στο εγκλημα... 'Ο Μάρκ Κάρου πρώτος, ο Μέσιστερ έπειτα...

Θα τους άκολουθούσαν και άλλοι; 'Ο Ντέντον δεν το ήξερε. 'Εκείνος που δεν ήξερε, δηλαδή, ήταν το αν η γυναίκα του θα άποχτούσε κι' άλλο φίλο. Γιατί, αν αυτό γινόταν, σίγουρα ο νέος φίλος της θα είχε την ίδια τύχη με το Μάρκ Κάρου και το Μέσιστερ.

—'Επρεπε τώρα να βιαστή να γυρίσει στο σπίτι του. Γιατί, μόλις άνακαλυπτόταν το πτώμα, θα του τηλεφώνούσαν από την αστυνομία, για να πάη να το δει. 'Εκτός από τη δουλειά του στο νοσοκομείο, ο Ντέντον έκτελούσε επίσης και χρέη ιατροδικαστού. Και βέβαια, ήξερε τι άγασσε την εκτέλεσή του...

—'Εκίνησε άμέσως, γλύστρησε κάτω από τα δένδρα κι' έφτασε σε λίγο στο σπίτι του.

—'Η Κλαίρη του άνοιξε μόνη της την πόρτα. Πόσο όμορφη ήταν μ' αυτό το γαλάζιο φόρεμα, που ταιριάζεε τόσο... με τα όλοάναθα μαλλιά και τα γκριζοπράσινα μάτια της!

—'Ο Ντέντον την πήρε στην άγκαλιά του και τη γέμισε φίλια.

—'Η νεαρή γυναίκα δέχτηκε χωρίς ένθουςιασμό αυτές τις εκδηλώσεις του.

—'Άλλαν, τ' έπιασες; του είπε σαστισμένη.

—Τίποτα, της απάντησε. Σε λατρεύω, Κλαίρη!...

Τον κτύπησε περισσότερο με συμπόνια, παρά με τρυφερότητα.

—'Άλλαν, του είπε, είμαστε όκτω χρόνια παντρεμένοι...

—Και τί σημασία έχει; Κάθε ήμερα που περνάει, νιώθω πως σ' αγαπάω περισσότερο.

—Δεν μ' αγαπούσες αρκετά πριν; τον ρώτησε ειρωνικά.

—Σ' αγαπούσα πάντα, Κλαίρη, της απάντησε. 'Άλλ' ίσως δεν σ' αγαπούσα με τον ίδιο τρόπο...

—Είναι διαφορετικός ο τρόπος που μ' αγαπάς τώρα;

—Ναι, μου φαίνεται πως θά μπορούσα να σκοτώσω όλο τον κόσμο, για να είμαι βέβαιος πως κανένας δεν θά μπορέσει να σ' πάρη από τα χέρια μου!

—'Η Κλαίρη χαμογέλασε.

—Τι παιδιά που είσαστε οι άντρες! Αυτό ήταν το μόνο που βρήκα να πη.

Και, θέλοντας να γλυτώσει από καινούργιες εκδηλώσεις, πρόσθεσε:

—Κάθισε να ξεκουραστής, 'Άλλαν. Θα σου φτιάξω καφέ.

—'Ο Ντέντον αισθάνθηκε ένα σφίξιμο στην καρδιά. 'Ετσι, λοιπόν, τον υποδεχόταν η γυναίκα που έλάτρευε. Κι' όστόσο, αυτός είχε βάψει δυο φορές το χέρι του στο αίμα για το χατήρι της.

—'Επειτα από λίγο, χτύπησε το τηλέφωνο. 'Ο Ντέντον έτρεξε να πάρη το άκουστικό.

—'Ήταν ο αστυνόμος Φήλντ.

—Γιατρέ, του είπε, με συγχωρήσε που άς άνησυχά αυτή την ώρα... 'Άλλ' είναι άναγκη να... έφτασε... ένα πτώμα.

—'Ο Ντέντον προσπάθησε να δώσει στη φωνή του τον συνηθισμένο επαγγελματικό τόνο, που είχε πάντα.

—Ενα πτώμα; είπε. Για τί άκριβώς πρόκειται;

Το πιο δύσκολο ήταν να κόψι τα δάχτυλα του νεκρού να σφίχτούν πάνω στο όπλο...

—'Η γνώμή μου είναι, ότι πρόκειται γι' αστυνοκτονία, άπάντησε ο Φήλντ. 'Άλλά δεν πρέπει να έφηρεσάθε από τη γνώμή μου... Φοβάμαι, όστόσο, ότι θά σ' άσος ληψών, γιατρέ...

—Μιλήστε, άγαπητέ μου Φήλντ.

—Νομίζω πως ο αυτόχειρ, άν, βέβαια, πρόκειται γι' αστυνοκτονία, είναι φίλος σας...

—Θέε μου! είπε ο Ντέντον. 'Εξηγήθηκε, σ' άς παρακαλώ, κύριε Φήλντ...

—Πρόκειται για τον 'Όσκαρ Μέσιστερ...

—'Ο 'Όσκαρ Μέσιστερ αυτοκτόνησε!... 'Ω, είναι τρομερό!... Καλά... καλά... Έρχομαι άμέσως.

Και κατέβασε το άκουστικό. 'Ο Φήλντ, στη βιασύνη του, είχε ξεχάσει να του πη πού βρισκόταν το πτώμα. 'Όταν τον έαναπήρε, έπειτα από μερικά λεπτά, ο Ντέντον είχε φύγει από το σπίτι του.

—Δεν πειράζει, είπε ο αστυνόμος. 'Ο γιατρός θά περάσει από την αστυνομία κι' εκεί θά τον πληροφορούσαν.

Το πτώμα του Μέσιστερ βρισκόταν κάτω από ένα δέντρο του πάρκου Χιλ, κοντά στη μεγάλη λεωφόρο που το διέσχισε από τη μία άκρη ως την άλλη.

Πέντε λεπτά άργότερα, το μικρό αυτοκίνητο του Ντέντον σταματούσε μπροστά στο δέντρο.

—Δεν σ' άς περιμένα τόσο γρήγορα, είπε ο Φήλντ στο γιατρό, προχωρώντας προς το μέρος του.

—'Ηρθα μέσα από το δέντρο, άπάντησε ο Ντέντον.

—Και δεν περάσατε από την αστυνομία;

—'Οχι... Για ποιο λόγο;

—Νόμιμα πως θά περνούσατε από κεί, είπε με άδιάφορο ύφος ο Φήλντ.

—'Ο Ντέντον έλυνε πάνω στο πτώμα κι' άόκνησε να το εξετάσει.

—'Εχετε δικη, είπε στον Φήλντ. Δεν χωρεί άμφιβολία, ότι ο Μέσιστερ τερμάτισε μόνος τη ζωή του... Και να συλλογίζομαι πως χτες το βράδυ άκούμ, είμαστε μαζί!

—'Αποκλείετε, λοιπόν, το εγκλημα; ρώτησε ο αστυνόμος.

—Ρωτάτε, βέβαια, το γιατρό, δεν είν' έτσι; είπε ο Ντέντον. Και βέβαια το άποκλείω!

—Καλά, είπε ο Φήλντ. Νομίζω πως δεν έχουμε να κάμουμε τίποτ' άλλο εδώ... Γιατρέ, θά έχετε την καλωσύνη νάρητε ως την αστυνομία; Θά ήταν καλύτερο ίσως να μου δώσετε άμέσως την έκθεσή σας.

—Ευχαρίστως, άπάντησε ο Ντέντον.

—'Εφτασαν σε λίγο στο ιατρείο της αστυνομίας.

—'Ο Φήλντ κάθισε στο γραφείο του κι' έδειξε στον Ντέντον ένα κάθισμα άπεναντί του.

—'Ο Μέσιστερ έρχόταν συχνά στο σπίτι σας, γιατρέ; τον ρώτησε άσφαικά.

—'Ήταν ο καλύτερος φίλος μου.

—Και της κυρίας Ντέντον; έπιασε;

—'Ο γιατρός έλασε το χρώμα του.

—Τι θέλετε να πητε; ρώτησε.

—'Ο Φήλντ έβγαλε ένα τσιγάρο και το άναψε.

—Σ' άς ρώησα, άπάντησε, αν ο Μέσιστερ ήταν φίλος της κυρίας Ντέντον. Τι το παράξενο βρίσκετε στην ερώτησή μου;... Συμφανει καμιά φορά οι γυναίκες να μην συμπαθούν τους φίλους;

—'Εχει ο άντρας τους... 'Αλλοτε πάλι η συμπάθεια που αισθάνονται γι' αυτούς, είναι τόσο μεγάλη, που... ο σύζυγος άρχίζει ν' άνησυχά...

—Και λοιπόν, πού θέλετε να καταλήξετε; ρώτησε άκνευρισμένος ο Ντέντον.

—Πουθενά, άγαπητέ μου γιατρέ, άπάντησε ο αστυνόμος. 'Ήταν μια ιδέα που περάσε, άσφαικά, από το μυαλό μου. 'Εκανα κακά που σ' άς την είπα;...

—Εγώ, αν υποπτευόμουν πως κάποιος φίλος μου είχε τρυφερές σχέσεις με την κυρία Φήλντ, θά τον άκούωνα, χωρίς τον παραμικρό δισταγμό. Και σεις δεν θά κάνατε το ίδιο;

—Δεν καταλαβαίνω τί θέλετε να πητε, ψιθύρισε ασπασμένος ο γιατρός.

—Θά σ' άξηγησω, άγαπητέ μου Ντέντον, άπάντησε ο Φήλντ, κτυπώντας τον στα μάτια. Θέλω να πιστεύετε πως δεν έρω τίποτε για τον Μέσιστερ και τη γυναίκα σας... 'Ήταν μια άλλη ιδέα που σ' άσφαικα πως έπρεπε να σ' άς την πώ...

—Σ' άς βλεπω, όμως, πολύ παραμύθιο και δεν θέλω να σ' άκούω περισσότερο. Κι' άλλωστε, ένας σύζυγος δεν είναι υποχρεωμένος να λη στους άλλους τις υποψίες του για την γυναίκα του...

—Δεν έχω καμιά ύποψια, είπε με πινυμένη φωνή ο Ντέντον. 'Ο Μέσιστερ αυτοκτόνησε...

—Αυτό μου το είπατε. 'Απατήστε μου τώρα σε κάτι άλλο... Πως έφτασε πού βρισκόταν το πτώμα του Μέσιστερ, άφου έγω δ' άς σας το είπα στο τηλέφωνο;

—'Ο Φήλντ είχε σηκωθεί ταυτόχρονα από τη θέση του και διεκδοχόταν προς το μέρος του γιατρού.

—'Άλλά, προτού φτάσει κοντά του, ο Ντέντον έφερε τα χέρια του στο λαιμό κι' άμέσως έπειτα σωριάστηκε άπρόθυμος στο πάτωμα.

BIBIAN ΣΤΟΥΑΡΤ

Καλέρον 133: Στην "Αθήνα υπάρχουν πολλοί και καλοί ασηνειακοί χειρουργοί. Πως όμως θα ήταν δυνατόν, χωρίς να σας εξετάσει, να σας πει κανείς τη γνώμη του, πρώτον αν συμφωνή με τη σας, ότι έχετε πραγματικά ανάγκη επέμβασης, δεύτερον αν μπορεί να γίνει επέμβαση, τρίτον πόσος χρόνος παραμονής στην Αθήνα απαιτείται και τελευταίον πόσο θα κοστίσει η επέμβαση. Όλα αυτά λοιπόν θα γίνουν εφόσον θα έρθετε στην Αθήνα.

Ξ. Ζ., Κύπρον: Η επιστολή σας έληφθη. Είμαι πρόθυμος να σας εξυπηρετήσω, στέλνοντας αυτά που μου ζητάτε, εφόσον επιτρέπεται η αποστολή με ταχυδρομικό δέμα. Είναι ανάγκη όμως να έχω την πραγματική σας διεύθυνση, προκειμένου δι' επιστολή μου να σας ζητήσω ώριμες πληροφορίες για την κατάσταση του βέρματος του προσώπου σας. Χωρίς να έχω απολύτως κατατοπισθεί, είναι αδύνατον να σας εξυπηρετήσω.

Η. Χ. Α. Σ.: Μου λέτε στην επιστολή σας ότι που πέντε ετών, ενώ παίζατε μπάλλα, πέσατε και χτυπήσατε πάνω από το μάτι σας. Στό μέρος δε έκεινο έχει παραμείνει μια διόγκωση. Με ρωτάτε λοιπόν, αν μπορεί να θεραπευθεί. Θα έπρεπε βεβαίως να το δι' κάποιον γιατρό, αφού έγω δεν είνε δυνατόν να σας πω κάτι το θετικό. Πάντως νομίζω ότι η πρόκειται περί κακώσεως του όσπου ή περί τοιαύτης του βέρματος. Και στις δύο περιπτώσεις μια μικρή αισθητική χειρουργική επέμβαση θα διορθώσει την κακή εμφάνιση.

Αναγνώστη τοῦ «Θησαυροῦ»: Είμαι ενδεδειγμένη βέβαια μια ορμονοθεραπεία ή όποια θα εφαρμοσθῇ από γιατρό, έστω και παθολόγο, που θα υπάρχει στο μέρος που διαμένετε. Επεισής για το φάρμακο, που θα μετχειρισθῇτε μπορείτε να πάρετε όποιο θα βρῆτε εκεί, αρκεί όι ενέσεις να είναι τών 26 μλγρ. 12-15 τών άριμώ, 2 τῆν έβδομάδα. Όσον άφορά το ζήτημα τῆς τεκνοποιήσεως, θα σας το λύσω μια εξέταση, που θα τῆν κάνετε στόν μικροβιολόγο γιατρό.

Αναγνώστη Φ.: Όπως βλέπω από το γράμμα σας, άσφαλώς πρόκειται περί ψυχικού φαινομένου καί όχι οργανικού. Έτσι εξηγείται άλλωστε καί η πρότιμη που μου αναφέρετε, γιατί διαφορετικά ή κατάσταση θα διατηρείτο ή αὐτή σ' όλες τις περιπτώσεις. Επειδή όμως ή κατάσταση παρουσιάζει τῆν μορφή οργανικής παθήσεως καί χρονίζει, θα σας συνεβούλευα να σας δι' ένας γιατρός εκεί.

Φοιτητή: Δέν επιτρέπεται σ' έναν οπουδαστή που μένει έδω να λέη ότι δέν πῆγαινε στόν γιατρό, γιατί φοβάται ότι θα γελάσει με τῆν πάθησί του. Κανένας γιατρός δέν είναι ποτέ δυνατόν να συμπεριφερθῇ με αὐτόν τόν τρόπο στόν άρρωστο όποιοδήποτε νόσημα ή εκδήλωσι καί αν παρουσιάζη. Αντιθέτως μάλιστα ό γιατρός εκάστοτε συμπάσκει με τόν άρρωστό του καί προσπαθεῖ με κάθε θυσία να τόν βοηθήσῃ να βρῇ κάποια διέξοδο στόν πόνο του, είτε σωματικός είτε ψυχικός είναι.

Ε. Π. Ν., Θεσνίκη: Η θεραπεία τῆς παθῆσεως σας έχει ανάγκη μακρῆς καί επιμελημένης θεραπευτικῆς αγωγῆς. Η μέχρι σήμερα εφαρμοσθεῖσα θεραπεία είναι ανεπαρκής κατά τῆν γνώμη μου καί σας συνιστῶ να εξακολουθήσετε τῆν ορμονοθεραπεία πάντοτε με ένεσεις τών 25 μλγρ. σῶ συνδυασμό με τῶν καταποτιῶν τῶν αὐτῶν με τις ένεσεις φαρμάκων, όποια θα βρῆτε στόν τόπο τῆς διαμονῆς σας.

Αναγνώστη Ν.: Δέν πιστεύω ότι συνάδῃ με τῶν εἰς τῆν πάθησί σας είναι τέτοια, που να



Απαντήσεις ἐπιστολῶν

σας φέρνῃ σέ ἀπελπίσια. Πολλοί άνθρωποι πάσχοντες ἀπό τὸ νόσημά σας ἐργάζονται πέρα πολὺ σκληρὰ γιὰ νὰ κερδίσουν τὴ ζωὴ τους. Ἐγὼ βρῶσκω ὅτι τὸ θεραπευτικὸ σύστημα, ποὺ ἀκολουθεῖ ὁ γιατρός σας εἶναι τὸ ἐνδεδειγμένο. Καλὸ θὰ ἦταν, ἐφόσον σας εἶναι δυνατόν, νὰ σας ἐξέλεπε καὶ ἕνας εἰδικὸς καρδιολόγος.

Α. Λ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Ρήτα Βήτα: Οἱ ἐνοχλήσεις καὶ τὸ ξέσπασμα ποὺ παρατηρεῖτε κατά τὴ μῆνια σας ἀδισθεσία ὀφείλονται στὴ λεγομένη «μενέορροια» δυσμηνόρροια, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ὑποφέρετε. Οἱ ἀσθένειες, ποὺ μοῦ ἀναφέρετε δὲν ἔχουν καμ-

μιὰ σχέσι με τὴν παρούσα κατάστασι. Γιὰ τὴν βελτίωσι τῆς καταστάσεως, θὰ κάμετε ὀχτῶ μέρες πρὸ τῆς περιόδου, τρεῖς ἐνέσεις καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Corlunite τῶν 10 μλγρ. Ἀμέσως δὲ μετὰ τὴν παρὰ τῆς ἀδισθεσίας θὰ ἀρχίσετε νὰ παίρνετε τρεῖς καψοῦλες τὴν ἡμέρα καὶ καθ' ὅλον τὸν μῆνα, ἐκ τοῦ φαρμάκου Caps. E. Vita. Συνεχίστε τὴν θεραπεία ἐπὶ διμήνιον καὶ μοῦ γράφετε πάλιν.

Κόκκινο γαρυφαλάκι Α. Β.: Τὰ συμπτώματα ποὺ μοῦ περιγράφετε μαρτυροῦν δυσμηνόρροια καὶ ἐλαφρὰ ἀνεπάρκεια τῶν ὁρμῶν. Θὰ κάμετε τρεῖς ἐνέσεις τὸ μῆνα, ὀχτῶ μέρες πρὸ τῆς ἀναμενόμενης ἀδισθεσίας, ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Estro-Prol καθ-μερινῶς μιὰ. Ἐσωτερικῶς δὲ θὰ

παίρνετε τρεῖς καψοῦλες τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Caps. E. Vita καθ' ὅλον τὸν μῆνα.

Β. Α. Α.: Ἀθήνα: Ἡ ἀτέλεια ἀνάπτυξις τοῦ στήθους δὲν εἶναι τοπικὴ ἀνωμαλία, ἀλλὰ ὀφείλεται σὲ γενικώτερα αἰτία, μετὰ τῶν ὁποῶν προεξάρχει ἡ ἀνεπάρκεια λειτουργίας τῆς ἐσῶ ἐκκρίσεως καὶ εἰδικῶς ἡ ὠθητικὴ ἀνεπάρκεια. Πρὸ πάσης χορηγήσεως ὁρμῶν πρέπει νὰ προηγηθῇ λεπτομερὴς ἐξετάσεις. Πάντως σας ἀναγράφω δύο φάρμακα, τὰ ὁποῖα ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ορμονοθεραπεία θὰ βοηθήσουν πολὺ στὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεώς σας. Ἀμέσως μετὰ τὴ μηνιαία ἀδισθεσία θὰ κάμετε βεβαίως δύο μέρες μιὰ ἐνέσι Αμπ. E. Vita τῶν 100 μλγρ., ἐν ὅλῳ ἕνα κοῦτι τὴν ἑξῆς ἐνέσει, θὰ συνεχίσετε δὲ ἐσωτερικῶς μετὰ τρεῖς κοῦταλάκια τὸν γλυκοῦ μετὰ τὸ φάρμακο Eix. Belivon.

Α. Φ. Δ. — 7, Θεσσαλονίκη: Ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦ περιγράφετε, ὀφείλονται ἀσφαλῶς σὲ ὠθητικὴ ἀνεπάρκεια, δὲν μοῦ γράφετε, ὅμως ποῖα ἡλικία ἔχετε, πράγμα δὲ πως καταλάβαινα. Ἐ βασιζόμεν, γιὰ τὸν καθορισμὸ τῆς κατάλληλου θεραπείας. Σὰς ἀναγράφω πρὸς τὸ παρὸν τρεῖς ἐνέσεις Αμπ. Estro-Prol, τίς ὁποῖες θὰ κάμετε ἑπτὰ μέρες πρὸ τῆς ἀναμενόμενης μηνιαίας ἀδισθεσίας καὶ μιὰ καθημερινῶς. Ἐσωτερικῶς δὲ κατὰ τίς ἡμέρας τῶν ἐνοχλήσεων θὰ παίρνετε τρεῖς ἕως τέσσερα κοῦταλάκια τοῦ γλυκοῦ, ἐκ τοῦ φαρμάκου Sedo-florine.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Ἐνα δυστυχισμένο Ε. Φ. θ. ο, Πειραιά: Οἱ κρίσεις ποὺ συνεχίζονται ἀπὸ τὸ 1952, εἶναι τῆς ἡλικίας. Ὅλες οἱ διακυμάνσεις εἶναι αἰσθητικῆς φύσεως καὶ μὴ κακοποιούν τὸ προκείμενόν αἰτίον. Ἐντελὴς ἀπαραιτήτως εἶναι ἡ ψυχιατρικὴ ἐξέτασις σας. Ἐχετε ἀνάγκην θεραπείας καὶ πολὺ σύντομα. Δὲν μπορείτε νὰ γίνετε καλά, μετὰ μιὰ καὶ αὐτὴ συνταγή φαρμάκου. Τὸ τελευταῖον θέμα ποὺ μοῦ γράφετε, δὲν πρέπει νὰ σας ἀσφαλῶς καθόλου.

Η. Κ. ε. λ. 5, Πειραιά: Κατ' ἀρχὴν πρέπει νὰ καθορισθῇ τὸ αἷτιον ὅλων αὐτῶν τῶν πόνων, ποὺ ἐντοπίζονται στὰ διάφορα ὄργανα. Ἡ ἀκτινογραφία μὴ ἔλθῃ, ποὺ ἐντοπίζονται ὅμως ὅλα τὰ ἄλλα σημεῖα, τὰ ὁποῖα χρῆζονται ἐρεύνης. Πρέπει νὰ γίνῃ λεπτομερὴς νευρολογικὴ ἐξέτασις καὶ μερικές ἐργαστηριακές ἐξετάσεις, γιὰ νὰ δοθῇ ὑπεύθυνη γνώμη.

Α. Ὑ. η. Τρίπολις: Πιὸ σαφὴ καὶ χαρακτηριστικὴ περιγραφή τῆς ἀρρώστειας, ποὺ λέγεται μελαγχολία, δὲν ἔχω διαβάσει. Ὁ ὅσο ὀδυνηρὴ καὶ ἐπικίνδυνη εἶναι, τόσο εὐκόλα θεραπεύεται μετὰ τὴν μερὶνὰ μέσα. Χωρὶς καθυστέρησιν ὥρα νὰ σας φερῶν στὴν Ἀθῆνα γιὰ θεραπεία. Μόνον εἶσι θὰ γλυτώσετε ἀπὸ τὸν θάνατο καὶ θὰ βρῆτε πάλιν τὴν αἰσιοδοξίαν καὶ τὴν χαρὰ. Νὰ ἐμπιστευθῇτε τὸν πόνο σας στὴ μητέρα σας, ὅπως ἀκριβῶς τὰ γράφετε σὲ μένα.

Ἐνα χαμένον ἄνθρωπο, Τ.Τ.Τ.Ε., Ἀλεξανδρούπολις: Πηγὴ ὅλων τῶν συμπτωμάτων σας ἀσπείρευτὴ εἶναι ἡ ἀνωμαλὴ οἰκονομικὴ ζωὴ σας. Θὰ πρέπει νὰ γίνωσι ἀμοιβαῖες ὑποχωρήσεις καὶ γιὰ τὴ δική σας βγεία καὶ ζωὴ, ἀλλὰ πρὸ παντὸς γιὰ τὸ παιδί σας. Τὰ ψυχικὰ τραύματα τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ θὰ ἔχουν συνέπειες, ποὺ συνηθῶς ἀκολουθοῦν ἕως τὸν τάφο. Ἡ μητέρα πρῶτῃ πρέπει νὰ κενῇ τὸ καθῆκόν της.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΡΙΖΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΦΑΚΙΔΩΝ (πιταλιδών)

φυλλάδιον ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ

ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ

85-089



Ερωτικὸ δῖλημμα

Ἡ ἀναγνώστριά μας μετὰ τὸ ψευδώνυμον «Χαμένα Ὀνειρά», μετὰ πληροφορεῖ, ὅτι οἱ γονεῖς της πρόκειται νὰ τὴν ἀρραβωνιάσουν ὅταν εἶναι καλὸν ἄνθρωπο, ἐκείνη ὅμως ἀγαπᾷ ἀπὸ δύο καὶ δύο χρόνια ἕναν ἄλλον, ποὺ κι' ἐκεῖνος τὴν ἀγαπᾷ ὑπερβολικῶς. Καὶ τὴν ἀρραβωνιάσει σὲ διλήμμα: Ἄν τὸ πῆ στοὺς γονεῖς της, φοβάται πολὺ μήπως ἐκεῖνοι περῶσιν αὐτὴν καὶ δὲν τῆς τὸν δώσουν.

Αὐτὴ εἶναι ἡ κατάστασις καὶ ῥωτᾷ τὴν ἀναγνώστριά μας: Δύο χρόνια γινώριζετὶς μὴ ἐκείνον π' ἀγαπᾷτε; Ἀλλὰ μετὰ τὸ σκοπὸν τὸν ἀγαπᾷτε; Γιὰ νὰ γίνῃ, φυσικὰ, μιὰ μέρα συντροφος τῆς ζωῆς της. Ἀρῶν, λοιπόν, εἶχε τέτοιο σκοπὸ, γιατί δὲν ἐκμιστρέψατε τὴν ἀγάπην τῆς μητέρας της; Γιατὶ ὁ νέος ποὺ τὴν ἀγαπᾷ τὸν καὶ τὴν ἀγαπᾷ τὴν θεοφρονίαν καὶ τακτοποίησιν τῆς θέσι τοῦ καὶ τῆς δικῆς της; Γιατὶ τὴν ἐξέβετε, δύο δολοφονικὰ χρόνια; Συμπεραίνω, λοιπόν, πὺς νοιάζει τὸν αὐτὸ τοῦ ἀπορροισμοῦ γιὰ γάμο.

Αὐτὰ συμβαίνουν, ὅταν τὰ κορίτσια δὲν ἔχουν φίλους τοὺς γονεῖς τοὺς κι' ὅταν κάνουν ἀνοήσιες, οἱ ὁποῖες μιὰ μέρα θὰ τοὺς βροῦν ὀπωδῶντες ἀπὸ κακὸ. Ἀρχίσατε νὰ κρυβεσθε καὶ νὰ λέτε ψέμματα στοὺς γονεῖς σας ἐδῶ καὶ δύο χρόνια. Τὶ ἐμπιστοσύνη θέλετε νὰ ἔχουν πιά γιὰ σας; Ἀλλὰ κι' ἐσεῖς τὴ ἐμπιστοσύνην μοῖρατε νὰ ἔχετε σ' ἕναν ἀνὴρ ποὺ, ποὺ σας ἐπιτρέπει νὰ κοροϊδεύετε τοὺς γονεῖς σας; Τὸ ἴδιο θὰ κάνατε μετὰ τὸν καὶ σ' αὐτόν. Ἐμπιστευθῆτε, λοιπόν, τοὺς γονεῖς σας, οἱ ὁποῖοι ἔχουν πολὺ μεγαλότερη περὰ ἀπὸ σας. Ἄλλαν ἡ Π. ε. λ. οὐδὲ Μ. Τ.: Μοῦ γράφετε, ὅτι εἰσθε 16 ἐτῶν καὶ ὅτι οχετίζεσθε μ' ἕνα νεὸ γείτονά σας 21 ἐτῶν, ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια. Διηλαθὴ ἀπὸ τότε ποὺ εἰσεῖς εἰσαστὴ 11 κι' ἐκείνος 16. Ἐτσι; Τώρα ὅμως ποὺ μεγαλώσατε, ἐπενέθησαν οἱ μιτρες καὶ σὰς χωρίσαν.

Ὅλες οἱ φίλες σας τώρα τὸν κακολογοῦν, πὺς κάνει τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο. Ἐσεῖς δὲν τῆς πιστεύετε, ἀλλὰ ἐγὼ πιστεύω τῆς φίλες σας. Κι' αὐτό, γιατί κανένας νεαρός τῆς ἡλικίας αὐτῆς δὲν εἶναι σοφός.

Ὅλοι καμαρώνουν, ὅτι εἶναι κατακτητὴ καὶ δὲν περιορίζονται στὴ μιὰ νεά, ποὺ γινώριζον, ἀλλὰ ἐπεκτείνουν τῆς γινώριμις τους καὶ σὲ ἄλλες. Δὲν αἰσθάνονται εὐθύνες. Διαισθεθῶν, καὶ ἄλλο εἶναι

★ ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΟΥ ἢ τὴν ὑγείαν τῶν δικῶν σου παρ' ὅλες τῆς προσπάθειες ποὺ καταβάλλεις;

★ ΘΕΛΕΙΣ νὰ μάθῃς τὸ γιατί καὶ ΠΩΣ ΘΑ ΑΠΟΚΤΗΣΗΣ ΣΙΔΕΡΕΝΙΑ ΥΓΕΙΑ;

Διάθεσε τὸ μοναδικὸν στὴν Ἑλλάδα ΦΥΣΙΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΑΛΠΙΣΜΑ ΥΓΕΙΑΣ

Ζητήσατέ το στὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα, περίπτερα καὶ πρακτορεῖα ἐφημερίδων. Ἐπίσης στὴ διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ Νάταλιν 25, Π. Φάληρον. Τηλ. 99-814.

ἀνθρώπο καὶ πολὺ περισσότερο τὴ ζωὴν του. Ἐπειτα συλλογισθῆκατε ὅτι ἔχετε κάποιο προορισμό: Ὅτι οἱ γονεῖς σας ποὺ σας ἐφεραν στόν κόσμο, ἐπένεσαν, ὑπέφεραν, ἐδοῦντο γιὰ νὰ σας δοῦν μεγάλη κοπέλλα, μορφωμένη καὶ ἀτάξια τοῦ προορισμοῦ της; Συνέλαθε, συγκρατήσατε καὶ ἀφήσατε τῆς παιδικῆς ἀνοήσιες. Ἡ ζωὴ εἶναι πολὺτιμι καὶ σῆς ἔχετε ἀποστολὴν νὰ τὴ διαφυλάξετε.

Δυστυχισμένη: Ἀρχίσατε τὸ γράμμα σας μετὰ τῆς φράσι: «Ἡ συμβουλή σας αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ εἶναι ἡ ζωὴ μου!» Καταλαβαίνω πολὺ καλά τί συνέβη, ὅταν παντρευθῆκατε, παρὰ τὴ θέλησί σας αὐτὸν τὸν ἄνδρα. Προκατελήθητε ἀπὸ τὸ γεγονός αὐτοῦ τοῦ γάμου, δημιουργήσατε μετὰ τοὺς τρόπους σας, τίς ἀρνήσεις σας, τὴν ψυχρότητα σας ὑποφίεις τέτοιες, ποὺ κάνατε τὸν ἄνδρα σας νὰ περιφροῦν τὸ σπῆτι του, τ' ὄνομά του. Ἐτσι ἐγίνε σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος ὅπως γράφετε.

Καὶ τώρα ἐκ τῶν ὑστέρων καταλαβαίνετε τὴν ἀέουστον ποὺ βρίσκειται μπροστὰ σας καὶ ῥωτᾷ: «Πὺς νὰ τὸν μαζέψω; Νὰ πάρω διαζύγιο;» Εἶναι πολὺ ἀργά, ἀλλὰ ἂν τὸ θέλετε, μοῖρατε νὰ σώσατε τὴν κατάστασι: Ἀλλάξατε τακτικὴ, ἀλλάξατε τρόπον, στολή, τὴν χεῖλῃ σας μ' ἕνα χαμόγελο. Ὅχι γκρίνια, ὅχι παράπονα. Πιστῶν νὰ γίνῃ κανένα θαῦμα!

Απογοητευμένο ἀεροπορικό: Σὰς συγχάριζα γιὰ τῆς εὐγενικῆς ἰδέας ποὺ ἔχετε. Ἀγαπᾷτε μιὰ νεά κι' ὅπως γράφετε σὰς λατρεῖται κι' ἐκείνη. Ἐχετε καλὸ σκοπὸ γι' αὐτὴν, ὥστόσο δὲν καταλαβαίνετε πὺς μετὰ τὸ νὰ ζητᾷτε ἀπ' αὐτὴν νὰ βγαίνῃ κρυφὰ τῆς κάνατε μεγάλο κακὸ καὶ τὴν ἐκείνατε στὰ μάτια τοῦ περιβάλλοντος ποὺ ζῇ. Ἄν τὴν ἀγαπᾷτε πραγματικῶς, δὲν θὰ πρέπει νὰ τὴν ἐκείνατε. Κι' ἂν σὰς συμῆ κατ' ἀπόρροιν, νὰ φύγετε παραδείγματος χάριν ἢ νὰ γνωρίσετε μιὰν ἄλλη, εἶναι σωστὸ νὰ τῆς ἔχετε ἀνοιχτὸ τὸ δρόμο τῆς συνθησίας νὰ ἀλλάξῃ ἄνδρα καὶ φίλιν; Γι' αὐτὸ νομίζω πὺς σὰν τιμὸς νέος ἐπρεπε νὰ τὴν βγάλετε ἀπὸ τὴ δύσκολήν αὐτὴ θέσιν καὶ νὰ πάτε σπῆτι της.

Ἄναλκστε μιὰ ὑποχρέωσιν, νὰ γινώρισθε καὶ νὰ τῆς δώσατε κά-θε ἱκανοποιητικὴ ἐλπίδα εὐτυχίας. Ἐρωτικὸ καὶ μὸ: Δὲν ξέρω ἂν θὰ σὰς προφάσῃ ἡ ἀπάντησί μου, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἐπειτα ἀπὸ σὰς συνέθεσιν κι' ἀφῶν δὲν σὰς σεβάσθηκε οὔτε ὡς σύζυγόν του, οὔτε ἄλλως ὡς γυναῖκα, δὲν θὰ πρέπει νὰ δεχθῆτε μιὰ συμφιλίωσιν. Πάντα θὰ τὸν ἐμπρεάζουν οἱ ἄλλοι, καὶ πάντα θὰ ἐκδηλώνονται τὰ κακά του ἐνστικτικά. Αὐτὰ παθαίνον, δυστυχῶς, τὰ κορίτσια ποὺ νομίζον ὅτι τὰ ξέρουν ὅλα, ποὺ δὲν ἀκούν τοὺς γονεῖς τους, καὶ κάνουν τοῦ κεραλίου τους. Ἡ καταστροφὴ τὰς περιεμῶν.

Μ. Ρ.: Ἡ πῆ δ' ἀπελπίσθη ὁ ἄνθρωπος καὶ πῆ δ' ἀπελπίσθη ὁ ἄνθρωπος. Δὲν ἔχει λόγους οὔτε ν' ἀδυνατίζει, οὔτε νὰ σκέπτεσθε πὺς μοῖρατε νὰ πεθάνετε. Ἀδυνατίζει κανεῖς, ἀδυνατίζει, πεθαίνει ἀκόμη ἀπὸ τὸν καὶ μὸ του ὅταν τὸ ἀγαπημένο του

ἄνθρωπο καὶ πολὺ περισσότερο τὴ ζωὴν του. Ἐπειτα συλλογισθῆκατε ὅτι ἔχετε κάποιο προορισμό: Ὅτι οἱ γονεῖς σας ποὺ σας ἐφεραν στόν κόσμο, ἐπένεσαν, ὑπέφεραν, ἐδοῦντο γιὰ νὰ σας δοῦν μεγάλη κοπέλλα, μορφωμένη καὶ ἀτάξια τοῦ προορισμοῦ της; Συνέλαθε, συγκρατήσατε καὶ ἀφήσατε τῆς παιδικῆς ἀνοήσιες. Ἡ ζωὴ εἶναι πολὺτιμι καὶ σῆς ἔχετε ἀποστολὴν νὰ τὴ διαφυλάξετε.

Δυστυχισμένη: Ἀρχίσατε τὸ γράμμα σας μετὰ τῆς φράσι: «Ἡ συμβουλή σας αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ εἶναι ἡ ζωὴ μου!» Καταλαβαίνω πολὺ καλά τί συνέβη, ὅταν παντρευθῆκατε, παρὰ τὴ θέλησί σας αὐτὸν τὸν ἄνδρα. Προκατελήθητε ἀπὸ τὸ γεγονός αὐτοῦ τοῦ γάμου, δημιουργήσατε μετὰ τοὺς τρόπους σας, τίς ἀρνήσεις σας, τὴν ψυχρότητα σας ὑποφίεις τέτοιες, ποὺ κάνατε τὸν ἄνδρα σας νὰ περιφροῦν τὸ σπῆτι του, τ' ὄνομά του. Ἐτσι ἐγίνε σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος ὅπως γράφετε.

Καὶ τώρα ἐκ τῶν ὑστέρων καταλαβαίνετε τὴν ἀέουστον ποὺ βρίσκειται μπροστὰ σας καὶ ῥωτᾷ: «Πὺς νὰ τὸν μαζέψω; Νὰ πάρω διαζύγιο;» Εἶναι πολὺ ἀργά, ἀλλὰ ἂν τὸ θέλετε, μοῖρατε νὰ σώσατε τὴν κατάστασι: Ἀλλάξατε τακτικὴ, ἀλλάξατε τρόπον, στολή, τὴν χεῖλῃ σας μ' ἕνα χαμόγελο. Ὅχι γκρίνια, ὅχι παράπονα. Πιστῶν νὰ γίνῃ κανένα θαῦμα!

Απογοητευμένο ἀεροπορικό: Σὰς συγχάριζα γιὰ τῆς εὐγενικῆς ἰδέας ποὺ ἔχετε. Ἀγαπᾷτε μιὰ νεά κι' ὅπως γράφετε σὰς λατρεῖται κι' ἐκείνη. Ἐχετε καλὸ σκοπὸ γι' αὐτὴν, ὥστόσο δὲν καταλαβαίνετε πὺς μετὰ τὸ νὰ ζητᾷτε ἀπ' αὐτὴν νὰ βγαίνῃ κρυφὰ τῆς κάνατε μεγάλο κακὸ καὶ τὴν ἐκείνατε στὰ μάτια τοῦ περιβάλλοντος ποὺ ζῇ. Ἄν τὴν ἀγαπᾷτε πραγματικῶς, δὲν θὰ πρέπει νὰ τὴν ἐκείνατε. Κι' ἂν σὰς συμῆ κατ' ἀπόρροιν, νὰ φύγετε παραδείγματος χάριν ἢ νὰ γνωρίσετε μιὰν ἄλλη, εἶναι σωστὸ νὰ τῆς ἔχετε ἀνοιχτὸ τὸ δρόμο τῆς συνθησίας νὰ ἀλλάξῃ ἄνδρα καὶ φίλιν; Γι' αὐτὸ νομίζω πὺς σὰν τιμὸς νέος ἐπρεπε νὰ τὴν βγάλετε ἀπὸ τὴ δύσκολήν αὐτὴ θέσιν καὶ νὰ πάτε σπῆτι της.

Ἄναλκστε μιὰ ὑποχρέωσιν, νὰ γινώρισθε καὶ νὰ τῆς δώσατε κά-θε ἱκανοποιητικὴ ἐλπίδα εὐτυχίας. Ἐρωτικὸ καὶ μὸ: Δὲν ξέρω ἂν θὰ σὰς προφάσῃ ἡ ἀπάντησί μου, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἐπειτα ἀπὸ σὰς συνέθεσιν κι' ἀφῶν δὲν σὰς σεβάσθηκε οὔτε ὡς σύζυγόν του, οὔτε ἄλλως ὡς γυναῖκα, δὲν θὰ πρέπει νὰ δεχθῆτε μιὰ συμφιλίωσιν. Πάντα θὰ τὸν ἐμπρεάζουν οἱ ἄλλοι, καὶ πάντα θὰ ἐκδηλώνονται τὰ κακά του ἐνστικτικά. Αὐτὰ παθαίνον, δυστυχῶς, τὰ κορίτσια ποὺ νομίζον ὅτι τὰ ξέρουν ὅλα, ποὺ δὲν ἀκούν τοὺς γονεῖς τους, καὶ κάνουν τοῦ κεραλίου τους. Ἡ καταστροφὴ τὰς περιεμῶν.

Μ. Ρ.: Ἡ πῆ δ' ἀπελπίσθη ὁ ἄνθρωπος καὶ πῆ δ' ἀπελπίσθη ὁ ἄνθρωπος. Δὲν ἔχει λόγους οὔτε ν' ἀδυνατίζει, οὔτε νὰ σκέπτεσθε πὺς μοῖρατε νὰ πεθάνετε. Ἀδυνατίζει κανεῖς, ἀδυνατίζει, πεθαίνει ἀκόμη ἀπὸ τὸν καὶ μὸ του ὅταν τὸ ἀγαπημένο του



ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΥΡΩΠΑΙΕΣ
Στὸ Ἑλάνια ὡς γνωστὸν συνεκστρώθησαν πρὸ ἡμερῶν οἱ «Μίς» ὀλοκληρῶν τῆς Εὐρώπης, γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ἐκλογὴ τῆς ὠραιότερης Εὐρωπαίας. Τὸν τίτλον τῆς «Μίς Εὐρώπης» τὸν κέρδισε ἡ «Ιγγκα Μπριττ Σόντερπεργκ (μὴς Φινλανδία), ποὺ βρίσκεται στὸ κέντρο τῆς φωτογραφίας μας. Ἀριστερὰ ἡ «μὴς Τουρκίας», ποὺ ἦρθε δεύτερη καὶ δεξιὰ ἡ «μὴς Γαλλίας», ποὺ ἦρθε τρίτη. Ἡ νεά «μὴς Εὐρώπης» εἶναι 20 χρονῶν, ἐγγίζει 56 κιλά, ἔχει ὕψος 1.67 καὶ περιφέρεια μέσης 58 ἐκατοστόμετρα.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
ΙΩΑΝ. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ: 5-8
Ἀκαδημίας 78 Τηλ. 25 226

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ἈΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ - ΝΙΚΗΣ 9

63



 Η μιά όμορφοτερη
 απο την άλλη...
 κι' όλες διατηρούν τον
 τύπο τους χάρις εσθίν
LANOLINE
Mondaine
 GOLD CREAM
 Η μόνη ΛΑΝΟΛΙΝΗ που ξαναβάζει
 την επιδερμίδα, προλαμβάνει
 τις ρυτίδες, λυχνίνες, πανό-
 μλημληγία κ.λ.π.
 ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΤΕ ΤΗΝ ΚΑΙ ΔΕΝ Α-
 ΤΗΝ ΑΛΛΑΞΕΤΕ ΠΟΤΕ
 Λανολίνη Mondaine σε κίτρινο κουτί

Οι κάτωθι ναύτες μας ζητούν
 αλληλεγγυαφή με Έλληνες: Δ.
 Νικολακάκος, Κ. Κουβάτσος, Ν.
 Βρούτσας, Α. Χειρόπουλος και Ι.
 Μπαξενάκης, Α. Β.Ν., Δ.Ν.Β.
 Β.Ν. Σ.Τ.Τ. Ασφαλείας, Β. Σ.Τ.
 902. Μιχαήλ Στάης και Εύαγγελ-
 ος Κατόνος, Ναυτικός Ασύρ-
 ματος, Χανιά, Κρήτη, Δημήτριος
 Μαρτίνας και Νικόλαος Μαυρίδης,
 (Α.Β.Ν.) Σχολή Τεχνιτών, Γ.Ε.Ν.,
 Β.Σ.Τ. 902. Αντώνιος Ξυγκόρος
 και Γεωργίου Τσιτσάκη, ΚΕ)ΚΑΝ,
 Γ.Ε.Ν., Β.Σ.Τ. 902. Γεώργιος
 Κυριακόπουλος, Έρρικος Ρηγιώ-
 τας, Δημήτριος Πατσίας και Θωμάς
 Βελούρης, Ναυτικός Ασύρματος,
 Χανιά, Κρήτη, Παναγιώτης Παπα-
 δημητρίου, Γεώργιος Φωτόπουλος
 και Στάυρος Φακιάς, Ν.Δ. Αυτ.
 Έλλάδος, Πάτραι, Γ.Ε.Ν. Αντών-
 ιος Αρβυρίου και Γεώργιος Κο-
 σμάτος, Ν.Δ. Αυτ. Ελλάδος, Πα-
 τραι, Γ.Ε.Ν.

Ὁ Φάνης Δαφίνης, ὁ Γεωργίος Σουμελιόνης καὶ ὁ Σπύρος Παντόπουλος, Α' Δίσις Μάχης, Β. Σ.Τ. 903, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία με' Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλων τὸν κόσμον. (Ὁ ὑπά)κος Βασιλεῖος Μπαρσοῦτας, Κ.Ε.Ν. Πατρῶν, 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με' Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλων τὸν κόσμον καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Κύπρου. Ὁ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ - ΙΑΤΡΟΣ
Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Μάγερ 23α (Πλατ. Βάθης - παρά
την Ομόνοια) 9-12. 5-8
53-708

Ὁ Δημήτριος Τρεῖς Καυ-
νός, Έλασίδων 17, Στάσις Καυ-
νάρι, Ἀθήναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλο-
γραφὰ με δεσποινίδες τοῦ ἐξωτε-
ρικοῦ, ἡλικίας μέχρι 40 χρόνων.
Ὁ Ὀϊάννης Ντόρβας (17
χρόνων). Κολλινί, Τρίπολις, Ἀρ-
καδία, Grèce, θέλει ἡ ἀλληλο-
γραφῆσιν με νέες ἀπὸ όλον τὸν κό-
σμο, στήν ἑλληνική ἢ ἀγγλική,



"Οπου δέν
 ύπάρχει
 ρεύμα . . .
 . . . ύπάρχει ή
 μοναδική
 ξηρά μπαταρία





Άγγλική ξηρά μπαταρία μεγάλης διάρκειας

ΣΤΗΛΕΣ BEREC ΔΙΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ, ΦΑΚΟΥΣ,
 ΑΚΟΥΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΛΑΜΠΗΤΗΡΕΣ ΠΟΔΗΛΑΤΩΝ

[illegible]

μηδ.

Δὲν ἔχει γιὰς, τελειώνει μὲ
στρογγυλὸ ἀνοιγμὰ στὸν λαϊμὸ
καὶ ἔχει γιὰ συμπλήρωμα 3 σει-
ρὲς ἀπὸ ἑνα κολλίε, πού τὸ σχη-
ματίζουν ἄσπρες μπούλ. Τὰ μανι-
τάρια εἶναι τρεῖς κάρ καὶ τσέπες
δὲν ἔχουσιν.

Η υόσινη πηγή

ΕΣΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΛΑΙΔΗ Τζένη έφανε την λουμένη στο φεγγαρόφωτο ταράτσα του ξενοδοχείου Ντάρ-Ντιό της Μπρίσκρα και, με τα χέρια χωμένα στις τσέπες του άσπρου παλτού της, πήρε τον δρόμο, που ώδηγούσε στις φτωχικές καλύδες των ιθαγενών.

Ήταν μία γλυκιά νύχτα και τ' αστέρια σπιδοβολούσαν στον βαθυγάλαζο ουρανό. Καθώς προχωρούσε, έφταναν στ' αυτής της, όλο και πιο μακρινοί, οι ήχοι της μουσικής και τα γέλια από το καζίνο.

Εφέτος, όπως κάθε χρόνο, έπειτα από το κυνήγι της άλεπούς στην Ίρλανδία, η λαίδη Τζένη είχε έρθει στην Αφρική, για να διασχίσει με το αυτοκίνητό της τη Σαχάρα και να καταλήξει στο ξενοδοχείο της του Καίρου. Ο Τζών, ο γέρος υπηρέτης, που έκτελούσε και χρέη σωφρέ, ήταν ο μόνος που την συνόδευε σ' αυτό το ταξίδι.

Η λαίδη Τζένη είχε πιά φτάσει στις καλύδες των ιθαγενών και κοντοστάθηκε για να κυττάξει μία νέα χορεύτρια, που λύγιζε μ' αρμονικές κινήσεις το σώμα της στον ρυθμό του τραγουδιού μιας ομάδας από Άραβες, που ήταν καθισμένοι τριγύρω της. Η λαίδη Τζένη έτοιμάστηκε ν' ανοίξει την τσάντα της και να πετάξει ένα νόμισμα στην χορεύτρια, όταν έγινε κάτι παράξενο.

Το φάθνο στρώμα, που σκέπαζε την είσοδο μιας καλύδας, παραμερίστηκε και πέταξε.



—Βλέπω μία κόκκινη πηγή και το αίμα να τρέχει... είπε η γρηά.

χτηκε έξω μία γρηά, με λυμένα τα άσπρα μαλλιά της και τα μάτια της καρφωμένα στον ολστρογγύλο δίσκο του φεγγαριού. Άπλωσε τα χέρια, σά νάθελε να δείξει κάτι, που ήταν πολύ μακριά. Η φωνή της άκουσθηκε, βραχνή και ύποπτη:

—Βλέπω δέντρα μάγκο και ένα σύρμα να ξετυλίγεται ανάμεσα... Βλέπω μία κόκκινη πηγή και το αίμα να τρέχει...

Ένας από τους νεαρούς Άραβες, που τραγουδούσαν πριν από λίγο, άκουσε τη γρηά στο καλύδι της. Έπειτα νόησε στη λαίδη Τζένη και χαμογέλασε, δείχνοντας τα κατάσπρα δόντια του.

—Μην την άκούτε, της είπε. Η γιαγιά έχει την άρρώστεια του φεγγαριού και δεν ξέρει τί λέει, όταν ανοίγει το στόμα της...

Η λαίδη Τζένη άπομακρόνηκε συλλογισμένη. Τα δέντρα μάγκο... η κόκκινη πηγή... όλα αυτά, σίγουρα δεν είχαν κανένα νόημα. Η γρηά ήταν τρελή. Όμως, δάκλωση ή σκηνοθεσία — ή πανσέληνος, οι Άραβες, οι φοινικίες — είχε φέρει στην ψυχή της μια παράξενη αναταραχή και, όταν γύρισε στο ξενοδοχείο της, ένοιωσε ένα ρίγος ακόμη.

Το άλλο πρωί, όταν έγρησε, είχε την εντύπωση πως όλα αυτά τάχα ζήσε μέσα σ' ένα όνειρο. Είχε πια μέσα σ' ένα όνειρο μόνο είχε πάρει τον δρόμο που ώδηγούσε προς τις καλύδες των ιθα-

γενών. Ο Τζών είχε βγάλει το αυτοκίνητο από το γκαράζ και είδοποίησε την κυρία του πως όλα ήταν έτοιμα, για να ξεκινήσουν για τον επόμενο σταθμό τους.

—Πόσες σφαίρες έχουμε μαζί μας, Τζών; τον ρώτησε σαν να τριγυρίσε σε κάτι άλλο ο νους της.

—Τρεις δωδεκάδες, μολαίδη, και τ'ο ρεβόλβερ γεμάτο... —Ελπίζω πως θα μάς φτάσουν...

Το άσημύγκριζο αυτοκίνητο της λαίδης Τζένης χύθηκε σαν βέλος στην αφρικανική έρημο, όπου τίποτα δεν έκοβε το βάθος του ορίζοντα. Σε λίγο, εξαφανίστηκαν και οι τελευταίοι μονασχικοί κάκτοι. Δεν υπήρχε πια, παρά άμμος και ούρανος. Πριν βραδυάσει — λογάρισε η λαίδη Τζένη — θάχαν φτάσει στη Μπουίρα κι' από κει θα ξεκινούσαν για το Άχαγκάρ και για το Μορσούκ. Ο ήλιος έκαιγε ακόμη στον άστραφτερό γαλάζιο ουρανό, όταν ξεχώρισε το κιτρινοπράσινο χρώμα, που έχουν από μακριά οι όασις της έρημου. Στην άρχη, νόησε πως ήταν ένας από τους ανηθισμένους αντικατοπτρισμούς. Αλλά, όταν πλησίασαν, διαπίστωσε πως ήταν μία αληθινή όασις, πνιγμένη στην βλάστηση. Η λαίδη Τζένη συμβουλευθηκε τον χάρτη της και έκασκρί-θωσε πως η όασις αυτή αντιστοιχούσε σε μία πράσινη κουκίδα, σημειωμένη σε άποστασι πεντακοσίων χιλιομέτρων από την Μπίσκρα. Ψηλά δέντρα περιστοιχίζαν μια μαγευτική πηγή. Ήταν σαν μία παραμυθένια εικόνα, που ένα χέρι καλλιτέχνη την είχε ζωγραφίσει στην καρδιά της έρημου.

—Δέντρα μάγκο, είπε ο Τζών, δείχνοντας προς την όασις.

Η λαίδη Τζένη τινάχτηκε από το κάθισμά της.

—Πώς είπες; φώναξε.

—Είπα πως είναι δέντρα μάγκο, έπανέλαβε φλεγματικά ο Τζών. Ξέρω αρκετά καλά να τα ξεχωρίζω...

Το βλέμμα της λαίδης Τζένης βυθίστηκε εξεταστικά στην όασις, που απλωνόταν μπροστά της. Κι άξαφνα, είδε κάτι, που την έκανε ν' αγιατριχιάσει: Ένα σύρμα, τεντωμένο από δέντρο σε δέντρο, στο άνοιγμα που ώδηγούσε προς την πηγή, θα τους έτοιχίριζε ένα σίγυρο θάνατο, αν έπεφταν απάνω του με πλήρη ταχύτητα!

—Φρενάρισε! είπε προσταχτικά.

Το αυτοκίνητο άναπήδησε και σταμάτησε, λίγα μέτρα μπροστά στο τεντωμένο σύρμα. Ταυτόχρονα σχεδόν, από ένα σύδεντρο άνητήχησαν πυροβολισμοί. Μία σφαίρα έξευσε το πρόσωπο του Τζών.

—Τ'ο ρεβόλβερ! φώναξε η λαίδη Τζένη.

Το άρπαξε από τα χέρια του υπηρέτη της. πήδησε έξω από το αυτοκίνητο και σημάδεψε σταθερά προς το σύδεντρο. Άκούσθηκε μία πνιγμένη κραυγή... έπειτα τα μάτια δεύτερη...

Ωχυρωμένη πίσω από το αυτοκίνητο, έριξε ακόμη μερικές σφαίρες στον στόχο, από όπου τώρα δεν άκούγονταν πια τίποτα.

—Άς πλησιάσουμε... είπε στον σωφρέ.

Στη σκιά του σύδεντρου, βρήκαν σω-ριασμένα τα κορμιά δυο βεδουίνων. Ο ένας άνάσαινε ακόμη. Ψυχρά, η λαίδη Τζένη στήριξε το περιστρόφο στον κρόταφό του και τον άποτελείωσε με μία σφαίρα...

—Είναι αλήθεια, λοιπόν, πως δεχτήκατε μία επίθεση από ληστές της έρημου; —Ναι, άπακρίθηκε. Καί, αν δεν με είχε προειδοποιήσει η γρηά για το σύρμα, δεν θα μπορούσα σήμερα να σας το διαβεβαιώσω αυτό! Κοντά στην πηγή, βρήκαμε αρκετά πτώματα...

—Ευτυχώς, γρηά μου, που ξέρεις άραβικά, είπε μία λεπτοκαμωμένη έαθούλα. Αυτό ήταν ή σωτηρία σου...

Ο συνταγματάρχης της έριξε ένα πλάγιο βλέμμα. —Η δική μου γνώμη, δώλωσε, ήταν άνεκαθεν πως όλοι στις άποικίες άφείλουν να μιλούν άγγλικά...

Και έδωσε από την τσέπη του φράκου του μία άσημείνια ταμπакέρα, για να προσφέρει τσιγάρο στις κυρίες.

ΝΤΑΙΖΗ ΧΟΡΝ

Συναρπαστικό άστυνομικό μυθιστόρημα υπό του Τζέιμς Τσείζ

Ο τρελήγός

Δολοφόνος



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΧΕΙΛΙΣ

Άφου άφην τον Τσούκ να φυλάει το Μορίλλι και το βοήθό του, ο Ήνγκλις πηγαίνει στο σπίτι του Σάμ Κρέιλ. Στο μεταξύ, η Λόις, που την είχε χτυπήσει στο κεφάλι ο Σέρμαν, συνέχεται και βρίσκεται μέσα στο γιάτ του. Τη φυλάει ένας άνθρωπος του, ο Πεν. Ύστερα φτάνει κι' ο Σέρμαν. Ο μολογει μπροστά της όλα τα έγκλημά του και της έξηγει ότι τη μεταχειρίσθηκε για δόλωμα, για να προσελκύσει τον Ήνγκλις και να τους σκοτώσει και τους δυο. Παραδέχεται δε ότι είναι τρελλός, όπως ήταν κι' η μητέρα του, που πέθανε στο φρενοκομείο. Άφινει έπειτα τον Πεν να τη φυλάει και φεύγει πάλι. Όταν μαθαίνει άπ' τον Κρέιλ τη σύλληψη του Ήνγκλις, ο Έντ Λέον θυμάται την Γκλόρια Ουίνδσορ, τη σκίτσουρά-φο που μένει αντίκρου στο γρεφείο του. Ίσως μπόρεσε να μάθει άπ' αυτήν που κρύβεται ο Σέρμαν. Πραγματικά, πηγαίνει και τη βρίσκει. Καί, με την ύποψησι της άτιμωρησίας κι' ένος σημαντικού χρηματικού ποσού, μαθαίνει ότι ο Σέρμαν έχει ένα γιάτ, όπου καταφύγει ο συνηθός. Μόλις όμως φεύγει ο Λέον, φτάνει ο Σέρμαν, υπομιάζοντας πως τον πρόδωσε η Γκλόρια και τη στοργαλιάζει. Στο μεταξύ, ο Ήνγκλις πηγαίνει στο σπίτι του Κρέιλ, όπου βρίσκει τη γυναίκα του και μαθαίνει άπ' αυτήν όλα τα νεότερα.

—Είπ' εδώ ο Σάμ; ρώτησε. —Ελάτε μέσα, άπάντησε η Έλεν. Είπ' ο Νίκ! —Ο Νίκ;... Τον νόμιζα στη φυλακή! —Ο Ήνγκλις προχώρησε προς το νεοφερμένο. —Άκόμη δεν μπορώ να το πιστέψω! φώναξε ο Λέον. Τυχώς ήμουνα που σε ξαναβρίσκω...

—Πού είναι η Λόις; ρώτησε ο Ήνγκλις. —Δεν είμαι βέβαιος άκόμη... Ήρθα εδώ να βρω λεφτά. Πρέπει να νοικιάσω ένα μικρό σκάφος... Ο Σέρμαν έχει ένα γιάτ, άγκυροβολημένο στ' άνοιχτά του Μπεύ Κρήκ. Ύποθέτω πως θα πήγε εκεί τη Λόις... Χρειάζομαι έκατό δολ-λάρια για να νοικιάσω μία βενζινακάτο. Έχεις να μου δώσεις; —Βεβαίως. Θαρρώ κι' εγώ μαζί σου.

—Δεν σου το συνιστώ! Η άστυνομία ψάχνει να σε βρη. —Κι' έμένα το ίδιο. Ο Μορίλλι έδωσε διαταγή να σε συλλάβουν. Προσπαθεί να σου

13ον —Ίσως να βρίσκεται τώρα στο σπίτι της. Ως προσπάθησα να τον πάρω στο τηλέφωνο.

Κι' ο Ήνγκλις πήδησε άπ' την πολυθρόνα του, έφαξε στον τηλεφωνικό κατάλογο και πήρε τον αριθμό της Γκλόριας Ουίνδσορ. Άφου περίμενε πάνω από ένα λεπτό της ώρας, με φανερή άνυπομονησία, έκλεισε το τηλέφωνο.

—Δεν άπάνταί, είπε. Ίσως να είχε βγή έξω και να μην την είδε άκόμη ο Έντ. Κύτταξε το ρολόι του και πρόσθεσε:

—Μά πρέπει να κάνω κάτι, άνωσθήποτε! Δεν μπορώ να καθώμαι έτσι άπρακτος, περιμένοντας...

—Μην έκνευρίζεσθε, Νίκ! Νάχετε έμπιστοσύνη στον Έντ. Αυτός θα τη βρη... Ά, άκούστε!

Έν' αυτοκίνητο είχε φτάσει ολσταχώς κι' είχε σταματήσει μπροστά στο σπίτι. Ο Ήνγκλις έθλησε να προχωρήσει προς το παράθυρο, άλλ' η Έλεν τον έμποδισε.

—Νά με σας δούνε άπ' έξω, Νίκ! Ίσως νάναι ή άστυνομία... Άφίστε να κυττάξω εγώ.

Άνασήκωσε την κουρτίνα. Ύστερα στράφηκε στον Ήνγκλις, με το πρόσωπο φωτισμένο από χαρά.

—Ο Έντ είναι! φώναξε, τρέχοντας προς την πόρτα. Άνοιξε, πριν προλάβει ο Ήνγκλις να χτυπήσει το κουδούνι. Εκείνος ήταν μπουκεμένος ως το κόκκαλο. Φαίνότανε πως άγωνιούσε.

—Επιχείρησε να σε σκοτώσει; —Ναι. Φοδόνε μήπως μιλώ... Κι' ύστερα, θα κερδίσει έτσι ένα προβιβάσμο... Πού είναι το Μπεύ Κρήκ; Έντ!

—Ξέρεις τη λέσχη του γκόλφ; Το Μπεύ Κρήκ άπέχει ένα χιλιόμετρο από κει... Είδα το γιάτ, από μακριά. Έχει άραξει ως έξη μίλια άπ' τη στεριά. Κάποιος πρέπει να βρίσκεται πάνω του, γιατί είδα φώτα... Βρήκα μία βενζινακάτο, άλλ' αυτός που την έχει ζητάει 100 δολλάρια άκατέβαστα. Τού κάκου προσπάθησα να δεχθώ με λιγώτερα... Γύρισα λοιπόν για να πάρω λεφτά άπ' το Σάμ...

Ο Ήνγκλις έριξε μία ματιά άπ' το πισινό κρύσταλλο. —Μας παρακολουθούν, Έντ! είπε.

Ο Λέον πάτησε γκάζι όσο μπορούσε.

—Λές νάναι ή άστυνομία; ρώτησε.

—Έτσι μου φαίνεται. Θ' άνακαλύψανε τον αριθμό του αυτοκινήτου σου. Σου τόπα εγώ πως σε κυνηγούσανε...

—Ποτέ δεν ά μπορούσα να ξεφύγω από ένα άστυνομικό αυτοκίνητο με μία τέτοια σκαρσάκι! είπε άνησχα ο Λέον. Τί να κάνουμε τώρα;

—Θά συνεχίσω έσύ, μόνος σου, ενώ εγώ θα πάω να βρω τη Λόις. Στην πρώτη στροφή, κόψε ταχύτητα, για να πηδήσω έξω. Θά προσπαθώ να μη με πάρουν είδησι.

—Κοντεύουν να μας φτάσουνε! μωρμυρίζε ο Λέον, πατώντας γκάζι.

Το κοντέρ έφτασε στα 110, κι' η άπόστασι των δυο αυτοκινήτων μεγάλωσε κάπως.

—Βαστήσου! φώναξε ο Λέον. Θά στρίψω δεξιά!

Είκοσι μέτρα πριν άπ' τη γωνία του δρόμου ο Λέον φρενάρισε άπότομα και πήρε τη στροφή με τις δυο ρόδες. Άκουσε να στριγγλίζουν τα λάστιχα του άλλου αυτοκινήτου, που φρενάρει κι' αυτό, ενώ οι προβολείς του φώτιζαν τ' αυτοκίνητο του Λέον που έστρίφει στην πάροδο.

Το άστυνομικό άμαξι έσκαλοούθησε το κυνηγητό και φρενάρισε πάλι τη στιγμή που έκοβε ταχύτητα ο Λέον.

—Καλή τύχη! φώναξε ο τελευταίος στον Ήνγκλις, που άνοιγε την πόρτα.

Εκείνος πήδησε έξω, έκαμε δυο βήματα μπροστά και σωρίστηκε χαμώ, ένασσηκώθηκε δίως άμέσως κι' έτρεξε να χωθή σ' ένα δρομάκι.

Κάποιος του φώναξε να σταματήσει, να αυτός εξακολουζήσε να τρέχει.

Μία λάμψη έσκισε το σκοτάδι, κι' άντήχησε μία πιστολιά. Η σφαίρα σφύριξε στ' αυτί του Ήνγκλις. Εκείνος όμως συνέχισε το τρελό τρέξιμό του στο σκοτεινό δρομάκι, που

Μικρές Ιστορίες

Βαρκάρης με κατανόηση...

Ο κ. Καφερούλης παραθερίζει με την συμβία του και τη υπόλοιπη οικογένειά του σε μία παραθαλάσσια πόλη. Μά η άπόστασι είναι μεγάλη άπ' το γραφείο του κι' έτσι ουσιαστικά ο Καφερούλης παραθερίζει μόλις το ένα-έβδομο της βδομάδας. Δηλαδή, πηγαίνει κάθε Κυριακή, για να κάνει το μαντίο του και ν' άκούση την ατέλειωτη γκιοινία της συζύγου του.

Μία από τις Κυριακές, όμως, πηγαίνοντας στην πλάζ, άκούει τις φωνές μιας γυναίκας, που πνιγότανε...

—Αυτή είναι ή άδελφή μου! φωνάζει τότε σαν τρελλός ο κ. Καφερούλης.

Καί, άπευθυνόμενος άμέσως σ' έναν βαρκάρη, του λέει, τρέμοντας από την άγωνία:

—Άνιτε, παιδί μου, πηγαίνε να τη σώσεις! Κι' αν τα καταφέρεις, θά σου δώσω χίλιες δραχμές.

Ο βαρκάρης, χωρίς να περιμένη ν' άκούση δεύτερη κουβέντα, πέφτει άμέσως στη θάλασσα και ύστερα από πολλούς κόπους, φέρνει στη στερή τη γυναίκα σώα κι' άδισαθή.

—Μά αυτή δεν είναι ή άδελφή μου, είναι ή γυναίκα μου!... παρατρεί με κάποια δόσι πικρίας ο κ. Καφερούλης.

Κι' ο βαρκάρης, χαμογελώντας ποιηρά, του άποκρίνεται γεμάτος κατανόηση:

—Ά! Σας καταλαβαίνω, κύριέ μου... Μά ένοια σας, πείτε μου μόνο, πόσα σας άφείλω τώρα εγώ!...

έβγαζε στο ποτάμι.
— Έφτασε σε λίγο στην όχθη.
— Άκουσε βιαστικά θήματα πίσω του κι έβγαζε να βρή ένα μέρος για να κρυφτεί.
Μερικά μέτρα μακρύτερα, είδε κάμποσες αδειανές κάσες. Με μερικά πηδήματα βρέθηκε πίσω τους.
Μία στιγμή αργότερα, ξεπρόβαλε απ' το δρομάκι ένας άστυφύλακας, με το πιστόλι στο χέρι. Έρριξε μία ματιά στην έρημη όχθη του ποταμού κι άφουγκράστηκε.
Ο Ήνγκλις τον κατασκόπευε, μ' ένα μικρό χαμόγελο στα χείλη.
Αυτός, ο Νίκ Ήνγκλις, να κρύβεται από ένα άστυφύλακα! Σκέφθηκε πως θάταν κωμικό, αν δεν έπρόκειτο για τη σωτηρία της Λόις!
Περίμενε, με τη βεβαιότητα πως ο πόλιςμαν θαψαχνε πίσω απ' τις κάσες. Κράτησε την ανάσα του, όταν τον είδε να πλησιάζει σιγά-σιγά, με προφύλαξη.
— Σας είδα! φώναξε ξαφνικά εκείνος σηκώνοντας το όπλο του. Βγήτε από κει πίσω, αλλιώς πυροβολώ!
Μα ο Ήνγκλις έμεινε ακίνητος, γιατί ήταν βέβαιος πως δεν μπορούσε ο άλλος να τον δει. Ο πόλιςμαν προχώρησε προσφυλακτικά γύρω απ' τις κάσες. Τό 'ίδιο έκανε συγχρόνως κι ο Ήνγκλις, πατώντας στα νύχια. Έτάσι, συμπληρώσαν κι οι δυο ένα δρόμο γύρω, χωρίς να συναντηθούν.
— Υστερα ο άστυφύλακας άπομακρύνθηκε, με το πιστόλι στο ένα χέρι του και το ηλεκτρικό φανάρι του στο άλλο.
Ο Ήνγκλις περίμενε, ώσπου τον είδε να χάνεται. — Υστερα έτρεξε στον κοντινότερο δρόμο και σταμάτησε ένα περαστικό ταξί.
— Ξερετε τη λέσχη του γκολφ, στο Μπέυ Κρή; ρώτησε το σωφέρ, σκύβοντας λίγο το κεφάλι του για να μη φαίνεται το πρόσωπό του.
— Καί βέβαια! απάντησε εκείνος. Θα παίξετε γκολφ, τέτοια ώρα...
— Εκεί κοντά, είναι κάποιος που έχει μία βενζινακάτο. Αυτόν θέλω.
— Α, ναι, τον ξέρω. Είναι ο Τόμ Κέρ.
Ο Ήνγκλις ανέβηκε στο ταξί.
— Θάχετε 20 δολάρια, αν με πάτε εκεί σε δέκα λεπτά, είπε.
— Αδύνατον! Σ' ένα τέταρτο όμως θαχούμε φτάσει.
— Ας είναι... Έμπρός, πάμε!
Ο Ήνγκλις κάθισε πιά άνετα κι έψαξε στις τσέπες του, για να βγάλει ένα τσιγάρο. Ένοιωσε κούραση κι άπογοήτευση.
Η Λόις είχε φύγει απ' το σπίτι της πριν από τρεις ώρες. Ήταν πολύ πιθανό να είναι τώρα νεκρή... στραγγαλισμένη απ' τον τρελό δολοφόνο! Μά, αυτή τη φορά, ο Σέρμαν δεν θα μπορούσε να ξεφύγει!
«Θα τον εκδικηθώ!» συλλογίζονταν ο Ήνγκλις με μανία. Όταν βγήκε απ' την πόλη, το ταξί πήρε ολόταχως το μεγάλο δρόμο, που γλυστρουσε ανάμεσα στους άμμοφόρους. Αφού έτρεξε έτσι ως δέκα λεπτά της ώρας, πέρασε μπρο-

στά από την κατάφωτη λέσχη. Σε δυό-τρία λεπτά, ο σωφέρ δήλωσε:
— Φτάσαμε. Να το σπίτι-κι του Κέρ!
Ο Ήνγκλις έσκυψε μπροστά κι είδε μία μεγάλη παράγκα, με τα παράθυρα της φωτισμένα.
— Έβγαλε απ' το πορτοφόλι του 20 δολάρια και τάδωσε στο σωφέρ.
— Θέλετε να με περιμένετε; του είπε. Θα γυρίσω όπωσδήποτε, αλλά μπορεί ν' αργήσω λίγο... Θα πάρετε άλλα 20 δολάρια.
— Με τόσα λεφτά, μπορώ

να περιμένω όλη τη νύχτα! απάντησε πρόθυμα ο σωφέρ. Σταμάτησε μπροστά στην παράγκα.
— Μέσα είν' ο Κέρ, είπε.
Ο Ήνγκλις προχώρησε γρήγορα προς την πόρτα και χτύπησε.
Το άνοιξε ένας παχουλός άνθρωπάκος, που φορούσε ναυτικό πουλόβερ και ψηλές λαστιχένιες μπότες. Τον κύταξε έρωτηματικά.
— Είσαστε ο Τόμ Κέρ; τον ρώτησε ο Ήνγκλις.
— Ολδελήρος! Πέραστε μέσα, ο Ήνγκλις μπήκε σ' ένα

ζεστό κι εύχριστο δωμάτιο. Μία νέα γυναίκα θήλαζε το μωρό της, καθισμένη μπροστά στο τζάκι. Κύτταξε τον Ήνγκλις. Φαίνεται δε πως τον άναγνώρισε, γιατί άνασκήτησε έλαφρα.
— Χρειάζομαι άμεσως μία βενζινακάτο, είπε εκείνος στον Κέρ. Σε πόση ώρα μπορούμε να ξεκινήσουμε;
Ο Κέρ τούρριξε μία διαπεραστική ματιά.
— Έχετε τίποτα μελαδες, κύριε Ήνγκλις; τον ρώτησε.
Ο Ήνγκλις χαμογέλασε έλαφρά κι απάντησε:
— Ωφελεί κάποτε νάναι κανείς γνωστός... Θέλω να πάω σ' ένα γιώτ, άραγμένο στο Μπέυ Κρή.
— Πηγαίνε τον, Τόμ. επένε-δη η γυναίκα. Κι άφισε τις έρωτήσεις! Δεν βλέπεις πως βιάζεται ο κύριος Ήνγκλις;
— Καλά, καλά... Περιμένετε εδώ, πέντε λεπτά μονάχα. Πάω να φέρω τη βενζινακάτο. Φόρεσε μία «ντισεράδα» και βγήκε απ' την παράγκα.
Ο Ήνγκλις σκούπισε το πρόσωπό του, όπου κυλούσε το νερό της βροχής. Κύτταξε τη νέα γυναίκα, σωμαίνοντας για λίγο. — Υστερα της είπε:
— Ξερετε πως με κυνηγεί η άστυνομία... Δεν θάθελα να σας βάλω σε φασαρίες...
— Εκείνη χαμογέλασε κι απάντησε:
— Δεν άνακατεύομαστε έμεις στις ξένες δουλειές... Κι ύστερα, ξερετε, μάς άρέ-σουνε πολύ οι παραστάσεις σας, κύριε Ήνγκλις. Τις πα-ρακολουθούμε ταχτικά, με την τηλεόραση. Είμαστε λοιπόν πολύ εύχαριστημένοι τώρα που μπορούμε να σας εξυπηρετή-σουμε.
— Δεν ήξερα πως έχ-σους φίλους... είπε ο Ήνγκλις. Ή πόρτα άνοιξε και φάνηκε το κεφάλι του Κέρ.
— Ετοιμος, κύριε Ήνγκλις! Θέλετε να σας δανείσω ένα μουσάκι;
Ο Ήνγκλις κούνησε άρνη-τικά το κεφάλι του.
— Όχι, εύχριστά. —
— Όχι, μουσκέυηκα πιά. Στραφίκε, στη γυναίκα του Κέρ και πρόσθεσε:
— Σας εύχαριστώ και πάλι, κυρία.
Ξαναδύθηκε, μέσ' στη βροχή, και προχώρησε γρήγορα προς τη βενζινακάτο, που χόρευε πάνω στα κύματα. Ο Κέρ τον βοήθησε να πηδήσει μέσα. — Έκαμε κι αυτός το ίδιο και ξε-κίνησαν άμέσως.
— Δεν κανονίσαμε την πλη-ρωμή σας, του είπε ο Ήνγκ-κλις. Είναι καλά 100 δολά-ρια;
— Σύμφωνοι, κύριε Ήνγκ-κλις.
— Ίσως ναχουμε φασαρίες πάνω στο γιώτ. Πιστεύω πως βρίσκεται εκεί κάποια κοπέ-λα, που την άπαγαγανε. Πηγαί-νω να την έλευθερώσω... Εσείς νω να την άνακατεψτε. Θα περι-δεν θ' άνακατεψτε και θα μένετε στη βενζινακάτο και θα μάς φέρετε πίσω, αν τη βρώ πραγματικά.
— Όχι δά! Θα βοηθήσω κι εγώ! δήλωσε ο Κέρ μ' ένθου-σιασμό. Ήμουνά πρωταθλητής του μπόξ, πριν παντρευτώ, κι τού μπόξ, πριν παντρευτώ, κι έχω χρόνια τώρα να χρησιμο-ποιήσω τις γροθιές του. Θάβε-λινά να τις ξεκουρτώ λιγάκι.
— Έχετε γυναίκα και παιδί.

Είσι! Και, με τέτοιους κα-κούργους, δεν είν' άρκετές οι γροθιές σας...
Ο Κέρ άρπάξε ένα γάντζο.
— Έχω κι άλλα όπλα, αν χρειαστή! φώναξε ξέρω τη δουλειά μου...
— Έστω. Θα ζητήσω τη βοή-θειά σας, αν βρώ πολλούς πά-νω στο γιώτ.
Βλέπανε μακρυά τα φώτα του πλοίου.
— Πιο γρήγορα! είπε ο Ήνγκλις, βαζόντας από άνω-πόμονησιά.
Ο Κέρ προσπάθησε να τον εύχαρίστη, όσο μπορούσε. Ή βενζινακάτος έσκιζε το νερό, άφινοντας πίσω της ένα άφρι-σμένο αλάκι.
— Ήνγκλις είχε τα μάτια του καρφωμένα στο γιώτ.
— Αν δεν βρίσκεται εκεί η Λόις... έλεγε με το νου του. —
— Αν γελαστήκαμε...
— Άνεμος σφυρίζει στ' αυ-τιά τους. Η θάλασσα μουγ-κρίζε. Μ' αυτό το θορυβό, ή-ταν άπιθανό ν' ακούσουν απ' το γιώτ τη βενζινακάτο που πλησίαζε.
— Ωστόσο, για κάθε ένδεχό-μενο, ο Ήνγκλις είπε στον Κέρ να σβύσει τη μηχανή και ν' άφήσει να τους σπρώξω ως το γιώτ ή ταχύτης που είχα-νε άποκτήσει μαζί με τη δύνα-μι του άνεμου.
— Επειτα από μερικά λεπτά, είχαν πλευρίσει στο μικρό πλοίο. Ο Κέρ έδεσε τη βεν-ζινακάτο. — Υστερα σκαρφάλω-σαν κι οι δυο πάνω στο κα-τάστρωμα.
Το βόηκάν έρημο. Τα δυο φινιστρίνια όμως της καμπίνας ήσαν φωτισμένα.
— Θα πάω εγώ μπροστά! ψιθύρισε ο Ήνγκλις. Μην άνα-κατεψτε έσεις, αν δεν σας φωνάξω...
Πήγε ως τη σκαλίτσα, πα-τώντας στα νύχια, σταμάτησε κι άφουγκράστηκε. Δεν άκου-σε τίποτα. — Άντισε να κατε-βαίνει με προφύλαξη. — Όταν έ-χε φτάσει πιά στο τελευταίο σκαλοπάτι, άνοιξε άπότομα ή πόρτα της καμπίνας, στο βό-θος του διαδρόμου.
Ο Ήνγκλις έσκυψε λίγο και περίμενε. Ξεροντας πως δεν μπορούσε πιά να κινηθί, μπρο-στά ή πίσω, δίχως να τον δού-νε. — Αν είχε ρεβόλβερ εκείνος που θάβγαζε απ' την καμπί-να, θα τον σκότωνε πριν ακό-μα προλάβει να κινή βήμα!...
Αυτό συλλογίζονταν... όταν είδε τη Λόις! Έβγαζε απ' την καμπίνα, κατάχλωμη, σαν τσελλή. Ή άσπρη μπλούζα της ήταν ξεσκισμένη στον ώμο κι ή μία κλίτσα της κρεμότανε.
— Λόις! πρόφερε σιγανά ο Ήνγκλις.
— Νί! τρύπλη έκείνη κι έτρεξε κοντά του.
Γ.
Ο Κέρ σταμάτησε στη μέση της σκάλας, με το στόμα ά-νοιχτό. Περίμενε πως θα τσα-κανόταν μ' ολόκληρη συμμο-ρία κακούργων. — Όταν είδε λοι-πόν τον Ήνγκλις να κρατά μιά κοπέλλα στην άγκαλιά του, τού κόπηκε η άνάσα.
Μα ο Ήνγκλις άδιόφορσε για την έκπληξή του. Κρατούσε τη Λόις σφιγμένη στο στήθος του, εύχαριστηντας το θεό που την είχε ξαναβρή ζωντανή.
— Μήπως πληγωθήκατε; τη

ρωτήσε μ' άγωνία.
— Όχι, εύτυχώς... Νόμισα τώρα πως θανατούριζε ο Σέρ-μαν... Ω, είμαι τόσο εύχαρι-στημένη που σας βλέπω! είπε η Λόις μ' άμνηχανία, ενώ άπο-τραβιόταν λίγο από κοντά του. Με συγχώρητε που έπεσα έ-τσι στην άγκαλιά σας... μα ή-μουνά τόσο φοβισμένη!
— Άγαπημένη μου μικρή... άρχισε να λέη ο Ήνγκλις. Σταμάτησε όμως άπότομα, καταλαβαίνοντας πως δεν ή-ταν κατάλληλη ή στιγμή για τρυφερές έκδηλώσεις.
— Υπάρχει κανείς στο πλοίο; ρώτησε.
— Ή Λόις άνατρίχασε κι ά-πάντησε, δείχνοντας μιάν άλλη καμπίνα:
— Ναι, ο Πέν. Είν' εκεί μέ-σα... Τον έχω χτυπήσει άσχη-μα...
— Μά τι συνέβη;
— Θέλησε να με κάκομετα-χειριστή. Τού ξέφυγα όμως και τον χτύπησα με μία μπότλια στο κεφάλι... Πιστεύω... πι-στεύω πως τον σκότωσα!
Ο Ήνγκλις παρατήρησε πως προσπαθούσε να συγκρα-

τήση τα δάκρυά της. Ήερασε το μπράτσο του γύρω απ' τους ώμους της και της είπε:
— Ελάτε τώρα, μη στενοχω-ριέστε. Πάμε να φύγουμε από δω...
Στραφίκε στον Κέρ και πρόσθεσε:
— Κυττάχτε εκεί μέσα τί γίνεται!...
Ο Κέρ μπήκε στην καμπί-να και ξαναδύθηκε σ' ένα λε-πτό, ένθουσιασμένος.
— Καλά τον κανονίσατε, μίς! είπε με θαυμασμό. Δεν έ-χει όμως πεθάνει, ο μασκαράς. Έχει σπασμένο το κεφάλι του, μα θα την γλυτώσει.
— Η Λόις άκούμπησε πάνω στον Ήνγκλις.
— Φοδόμουνα μήπως τον σκότωσα... ψιθύρισε μ' άνακού-φισι.
— Ελάτε τώρα, πάμε να φύ-γουμε.
— Μία στιγμή! Υπάρχει κάτι σπουδαίο μέσα σ' αυτή την καμπίνα. Πρέπει να το πα-ρουμε.
— Σύμφωνοι. Τώρα άμέσως.
Ο Ήνγκλις γύρισε στον Κέρ.
— Θα τα καταφέρετε να φορτώσετε αυτό το καθάρμα στη βενζινακάτο σας; Τον χρει-άζομαι.
— Ένοιω σας, άφιστε τον σε μένα, απάντησε ο Κέρ.
Ο Ήνγκλις άκολούθησε τη Λόις στη διπλανή καμπίνα ά-πό εκείνη που ήταν κλεισμένη.
— Να τί βρήκα, Νί, τού εί-πε ή νέα δείχνοντας του μία μικρή βαλίτσα. Είν' ένα μα-γνητόφωνο. Πιστεύω πως ο Πέν σκόπευε να έκδίσση το Σέρμαν. Άποτύπωσε λοιπόν στις ταινίες του μηχανήμάτος διάφορες συζητήσεις τους, κα-θώς και μία που άποδεικνύει ολότελα την άδωότητά σου.
— Είχε έρθει να μου μιλήσει ο Σέρμαν, κι ο Πέν έβαλε, φαίνεται, σε λειτουργία το μη-χάνημα. Άκούστε...
— Άνοιξε τη βαλίτσα και πίε-σε ένα κουμπι. Άμέσως άρχι-σαν να γυρίζουν οι δυο δίσκοι με τις ταινίες. Κι άντήχησε μέσα στην καμπίνα ή φωνή του Σέρμαν, που έλεγε:
«Ο φόνος μοιάζει με χιο-νοστιβάδα! Δεν θα βρίσκοντα-να τώρα σ' αυτή τη δύσκολη θέση, αν δεν είχε επιχεύρησει να με ξεγελάσει εκείνος ο κα-τεργαράκος, ο Ρού Ήνγκλις. Δεν θα έπρεπε να τον βάλω να δουλέψη για λογαριασμό μου... Πριν άνακατεψω μαζί του είχα μία γερή επιχείρησι. Ένώ τώρα, αν δεν προσέσω πό-λύ, θα τα χάσω όλα. Έχω ό-μως κερδή 250 χιλιάδες δολ-λάρια το χρόνο, και δεν σκο-πεύω να παραιτηθώ απ' αυτά δίχως να παλέψω... Σκότωσα το Ρού Ήνγκλις πάνω στο θυ-μό μου, ενώ θάταν άπολύτοτε-ρο να τον διώξω...»
Ο Ήνγκλις κι η Λόις δι-πλά-διπλά, άκούγαν την ά-κρωτή και μεταλλική έκείνη φω-νή. — Όταν ο Σέρμαν πρόφερε τις φράσεις: «Φρόντισα να μάθω τις σχέσεις της φιλενά-δας του με το Χάρου Βίνς. Έ-πειδή άπότοση δεν ήσουν βέ-βαιος πως θα τους σκότωνε, τ' ανέλαβα εγώ...» ο Ήνγκ-κλις άγκαλιάσε τη νέα και την έσπινε στο στήθος του.
— Σάθηκα αυτή τη φορά! φώναξε.
— Πάμε να φύγουμε, Νί,

Ήλιος, Αέρας, Θάλασσα

ξηραίνουν
τό δέρμα

Ρυτίδες στο
πρόσωπο
και
έγκαύματα
είναι τα
δυσάρεστα
άποτελέσματα,
έάν δεν προφυλάξετε το δέρμα σας
μέ **NIVEA**.

Έχετε πάντοτε μαζί σας
NIVEA ΚΡΕΜΑ
για την ήλιοθεραπεία
NIVEA ΛΑΔΙ
για την ήλιοθεραπεία
δίνει ώραίο
μελαχρινό
χρώμα.



Παίξτε άφοβα με τη θάλασσα!

Δας προφυλάσσει ή
Λανολίνη **CANA**



ΚΛΑΙΡ

Σταθμιός

ΕΙΣ ΤΑ ΜΕΣΑ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ

ΠΛΥΣΙΜΟ
• ΑΚΟΠΟ
• Γρήγορο
• Οικονομικό
• Αρωματισμένο

Πλένει καλά
πλένει χωρίς φθορά

ΣΥΜΠΕΡΙΛΑΒΕΤΑΙ ΤΟΝ ΕΓΧΕΙΡΙΣΤΗ
• ΧΑΡΙΤΑΛΑΧ & ΚΑΜΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ
• Π. ΠΑΠΟΥΤΣΙΑΝΗΣ
• Π. ΜΠΑΚΑΚΟΙ



ΗΛΙΟΝ

Όχι έμαυνίματα
ούτε ρευιές

άλλά μελαχρινό χρώμα
στρωτό και όμορφο δέρμα με

ΗΛΙΟΝ

Δ Α Μ Β Ε Ρ Γ Η





ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΛΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΑΝΕΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ · ΥΠΕΡΟΥΝΗ · ΑΠΟΛΥΤΗ
ΡΙΖΙΚΗ 100% ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ESTHETIQUE MODERNE
Μ^ε ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΟΝΑΚΙ ΤΗΛ. 612-010
Επισκεψίς Διευρύν Άπο 930-1304-8μμ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Δάφνη

ΒΡΑΒΕΙΟΝ Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών. Πρώτη στάσις, όδος Κυψέλης 34 Β' παραπλευρώς φαρμακείου. Ώραι επίσκεψέως 9-6. Τηλέφωνον 82-529.

ροδαλίνη



PERMANANT ΟΥΔΕΤΕΡΑ

Δέν έτυχε νά μάθετε ότι με την μέθοδο της καινούργιας περμανάντ

ΟΥΔΕΤΕΡΑΣ

Μαλλιά κατεστραμμένα από την θάλασσα, από την παραμονή στην έξοχ, από ψαλίδα που όφείλεται στην άστυχια άλλων περμανάντ κλπ., γίνονται μαλακά σαν μετάξι και τό σπουδαιότερον σχηματίζουν σκάλες φαρδιές, που επιτρέπουν τό χτένισμα ALA DAVDE με φλόγες.

Κομμωτήριον «ΜΑ Σ Κ Ω Τ»
ΧΡΗΣΤΑΚΗ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΥΛΑΣ
Εότυχίδου άριθ. 1.—Τηλ. 72406
Παγκράτι

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Κατάστημα
Κ. ΣΚΟΤΙΔΗ
Πραξιτέλους 20

είπε ή Λοΐς σταματώντας τό μηχανήμα. Θάβελαν νά δώ τί μούτρα θά κάνουνε οί άστυνομικοί, όταν άκούσουν αυτά τά λόγια του Σέρμαν!

Μά ό Ήνγκλις είχε πάρει ξαφνικά έκφρασι άνήσυχη και κύτταζε πίσω του.

—Έχω την έντύπωσι πώς δέν είχα κλείσει αυτή την πόρτα... είπε.

Και δοκίμασε ν' άνοΐξη την πόρτα της καμπίνας. Γύρισε τό πόμολο, την έσπρωξε, την τράνταξε. Ύστερα έκαμε ένα βήμα πίσω.

—Περίεργο! πρόσθεσε. Είναι κλειδωμένη.

—Ω, Νίκ! είπε ή Λοΐς, πανικόβλητη. Λέτε νά ξαναγύρισε;

—Μά όχι, όχι... Έ, Κέρ! Άνοιχτε μας! Κλειστήκαμε μέσα...

—Νίκ! φώναξε ξαφνικά ή Λοΐς. Άκουμπήστε τό χέρι σας στον τοίχο... Τρέμει ελαφρά, σαν νά λειτουργή ή μηχανή!

—Ο Ήνγκλις δοκίμασε κι' αυτός κι' ένοιωσε πραγματικά μία δόνησι.

—Έχετε δίκιο, είπε. Ίσως νάβαλε μπροστά τη μηχανή ό Κέρ, γιά νά γυρίσουμε στη στεριά με τό γιάτ.

—Όχι, είν' ό Σέρμαν! Είναι βέβαιη!

—Ο Ήνγκλις ώρμησε στο φινιστρίνι και κύτταξε έξω. Πρόλαβε νά δη τη βενζινακάτο ν' άπομακρύνεται μέσ' στο σκοτάδι.

—Έκοψε τό σκοινί της βενζινακάτου, είπε στη Λοΐς. Έίχατε δίκιο. Ξαναγύρισε στο πλοίο ό Σέρμαν.

Και τράνταξε πάλι την πόρτα της καμπίνας μ' όλη του τη δύναμι, χωρίς νά μπόρεση νά τη σπάση.

Τώρα οί δονήσεις ήταν δυνατότερες, σαν νά μεγάλωνε ή ταχύτης του γιάτ. Κι' ή Λοΐς, που κύτταζε κι' αυτή άπ' τό φινιστρίνι, είδε τό νερό ν' άφρίζη στα πλευρά του σκάφους.

—Τραβάει στ' άνοιχτά, είπε. Τί θά κάνουμε τώρα, Νίκ;

—Ο Ήνγκλις εξέτασε την πόρτα.

—Άνοΐγει πρós τά μέσα, είπε. Άδύνατον νά σπάσω την κλειδαριά! Κι' όμως πρέπει νά βγούμε από δώ μέσα, Λοΐς.

—Αν ήμουνα τουλάχιστον ώπλισμένος...

—Μπορούμε νά τη σπάσουμε με τό τραπέζι!

—Καλή ιδέα. Άς δοκιμάσουμε. Πιάστε τό σέις άπ' τη μία άκρη, κι' εγώ άπ' την άλλη.

Κουβάλησαν τό τραπέζι της καμπίνας κοντά στην πόρτα.

—Ένα, δύο, τρία! μέτρησε ό Ήνγκλις.

Με τό δεύτερο χτύπημα, ράγισε ένα μέρος της πόρτας.

—Ακόμα μία φορά, φώναξε ό Ήνγκλις. Πιστεύω νά τά καταφέρουμε.

Η γωνιά του τραπεζιού άνοιξε μία τρύπα στην πόρτα.

—Ωραία! είπε ό Ήνγκλις. Μεγάλωσε, με μία κλωτσιά την τρύπα, έχωσε μέσα τό χέρι του και γύρισε τό κλειδί, που βρισκόταν πάνω στην κλειδαριά. Η πόρτα άνοιξε.

—Μείντε εδó έσείς, Λοΐς, ή καλλίτερα, κλειδωθείτε στην άλλη καμπίνα. Πάρτε μαζί σας τό μαγνητόφωνο. Δέν πρέπει νά τ' άποχωρισθήτε με κανένα

τρόπο... Έγώ θά πάω νά ιδώ τί γίνεται.

—Όχι, Νίκ, μ' άφίνετε!

—Αν πάθετε τίποτε...

—Θά προσέχω. Περιμένετε με στην άλλη καμπίνα.

Πήρε τό μαγνητόφωνο κι' έσπρωξε τη Λοΐς στο διάδρομο. Πρίν προλάβη νά διαμαρτυρηθή, της έβαλε στο χέρι τη βαλίτσα και διευθύνθηκε πρós τη σκάλα.

Η Λοΐς τόν κύτταζε μ' άγωνία νά φεύγη...

Ενώ ανέβαινε ό Ήνγκλις τη σκάλα, άφουγκραζότανε, αλλά δέν άκουγε τίποτ' άλλο άπ' τό θόρυβο της μηχανής και τόν παφλασμό της θάλασσας πάνω στο σκάφος.

Όταν έφτασε πάνω, στάθηκε άκίνητος μιά στιγμή. Ύστερα έρριξε μιά ματιά γύρω. Τό κατάστρωμα κι' ή γέφυρα ήταν άδεια. Ο Σέρμαν θάχε δώσει τό τιμόνι και θάχε κρυφτή κάπου.

Ξαφνικά, ό Ήνγκλις άκουσε ένα ελαφρό θόρυβο μπροστά του, μέσ' στο σκοτάδι, κι' έσφυσε γρήγορα. Την ίδια στιγμή, άκούστηκε ή φωνή του Σέρμαν:

—Καλησπέρα, Ήνγκλις. Σας προειδοποιώ πώς είμαι όπλισμένος.

—Ο Ήνγκλις κύτταξε πρós τό μέρος άπ' όπου έρχόταν ή φωνή. Και διαπίστωσε πώς ό Σέρμαν στεκότανε σέ τόση άπόστασι, ώστε δέν μπορούσε νά πηδήση πάνω του.

Ξανακατέβηκε λοιπόν ένα σκαλοπάτι και περίμενε.

—Τόδερα πώς θά πέφτατε στην παγίδα, άργά ή γρήγορα, συνέχισε ό Σέρμαν. Η Λοΐς δέν ήθελε νά πιστέψη πώς θαρχόσαστε νά τη βοηθήσετε, εγώ όμως της είπα πώς έχετε νοοτροπία ήρωος του μελοδράματος.

—Δέν μπορείτε νά πάτε πουμενά! δήλωσε ό Ήνγκλις. Όλα τά σκάφη της άκτοφυλακής ψάχνουν νά σας βρουνε.

—Πολύ άδέξιο αυτό τό ψέμμα!... Ίσως νά μάς κυνηγήσουνε, σέ μερικές ώρες, όταν συνέλθη ό Κέρ άπ' τό χτύπημα που του κατάφερε στο κεφάλι. Τότε όμως θάνατι πιά πολύ άργά!

—Έτσι νομίζετε; Έχετε λοιπόν τη γνώμη πώς θά μπόρεσετε νά τους ξεφύγετε μ' αυτό τό πλοίο, έστω και τότε;

—Ο Σέρμαν γέλοσε κι' άπάντησε, ενώ συγχρόνως έδγαινε άπ' τη σκοτεινή κρύπτη του, μ' ένα πιστόλι στο χέρι:

—Όχι, ασφαλώς. Μά, όταν θ' άρχίσουνε τις έρευνές τους, τό γιάτ θά βρισκείται πιά στο βυθό! Έκει πηγαίνουμε, Ήνγκλις... έσείς, ή κοπέλλα κι' εγώ. Στό βυθό της θάλασσας!

—Πώς πήρατε αυτή την άπόφασι... τουλάχιστον γιά τόν εαυτό σας;

—Θέλω νά ξεμπερδέψω πιά. Βαρέθηκα νά σκοτώνω άνθρώπους... Δέν ήθελα νά σκοτώσω τη Γκόρδια. Ο θυρώρος με είδε που έδγαινα... Βέβαια, θά μπορούσαν νά τόν σκοτώσω κι' αυτόν... Μά ως πότε θά κρατήση αυτός ό χορός του θανάτου; Μπούχτισα πιά. Κι' έφόνον δέν βλέπω νά σταματά, θά βάλω εγώ τέλος!

—Τί λογαριάζετε, δηλαδή νά κάνετε; πώτισε ό Ήνγκλις.

—Ήθελε πώς θάταν άνώφελο



DR. OETKER

Ασφαλώς!

ΘΑ ΦΑΝ

ΤΗΝ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ

αν...

ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΤΗΝ

ΦΤΙΑΞΕΤΕ ΜΕ

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΟΥ

ΔΟΥΤΟΡΟΣ. ΕΤΚΕΡ



ΠΡΟΔΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΙΑ
ΑΠΟΚΛΕΙΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ Α ΓΑΡΝΗ ΠΑΡΑΤΑΓΗΝ
Β. ΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ - Π. ΝΟΜΙΚΟΣ
Γ. ΓΑΛΑΞΙΔΟΥ 2-ΤΗΛ. 39-449

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΩΝΗΣ
Μ. ΛΟΥΪΖΙΔΟΥ-ΑΜΠΑΖΩ
Έρμου 51
ΡΙζική θεραπεία παχυσαρκίας με σύστημα Spilrex. Αισθητική προσώπου — στήθους — δέρματος. Αποτριχώσεις, πανάδες, ρυτίδες με τας μοντέρνας θεραπείας και τά τελειότερα μηχανήματα.



Καθαρίζει τό δέρμα
ή πραγματική
MAGIA MYRAT ΦΙΞ

νά επιτεθώ στο Σέρμαν. Ήταν πολύ μεγάλη ή άπόστασι που τούς χώριζε. Θα τόν σκότωνε ό αντίπαλός του, πρίν ακόμα φτάση κοντά του.

—Εγώ βάλεи φωτιά στο γιάτ, του έδήγησε ό Σέρμαν. Σε λίγο, θά καίγεται σαν πυροτέχνημα. Μπορείτε νά καήτε ζω:τανος ή νά πνιγήτε... ό,τι άπ' τά δυο προτιμάτε...

—Απέχομε τώρα δώδεκα μίλια άπ' τη στεριά, κι' άπομακρυνόμαστε όλοένα περισσότερο... Έγώ προσωπικά, προτιμώ τό πνίξιμο.

Τώρα ό Ήνγκλις ήξερε ό,τι ήθελε νά μάθη. Κατέβηκε τη σκάλα. Η Λοΐς βρισκότανε στο διάδρομο. Τάχε άκούσει όλα.

Ήταν χλωμή, αλλά ήρεμη.

—Είναι τρελλός γιά δέσιμο! της είπε ό Ήνγκλις. Ίσως νά λήψω ψέματα πώς έβαλε φωτιά στο γιάτ... Άν όχι, πρέπει νά προσπαθήσουμε νά σωθούμε κολυμπώντας. Ξέρετε κολύμπι, Λοΐς;

—Η κοπέλλα χαμογέλασε.

—Ναί, άπάντησε. Μην άνησυχήτε γιά μένα.

—Απεναντίας, άνησυχώ πολύ! Δέν είναι, βέβαια, κατάλληλο τό μέρος, ούτε ή ώρα... μά πρέπει νά σας πώ πώς σας άγαπώ, μικρή μου!... Πιστεύω μάλιστα πώς σας άγαπούσα από χρόνια. Μά τό κατάλαβα μόνον όταν κινδύνεψα νά σας χάσω...

» Και τώρα που σας τά είπα όλα, άς κυττάξουμε νά βρούμε σωσίδια. Πρέπει νά υπάρχουνε κάπου.

Η Λοΐς τούρριξε μιά γρήγορη ματιά και μπηκε ύστερα στην καμπίνα. Σε μερικά λεπτά, είχαν άνακαλύψει τρία σωσίδια.

—Τά δυο είναι γιά μάς και τό τρίτο γιά τό μαγνητόφωνο, είπε ό Ήνγκλις. Δέν θέλω νά τό χάσω, όσο είναι δυνατόν...

—Άρχισε νά μυρίζη ό καπνός της φωτιάς, Νίκ! φώναξε ή Λοΐς, ενώ έδενε τό μαγνητόφωνο στο ένα σωσίδιο.

—Ο Ήνγκλις βγήκε στο διάδρομο. Πραγματικά, ό καπνός περνούσε άνάμεσα άπ' τά ξύλα του πατώματος. Έσφυσε, λα του πατώματος. Έσφυσε, λα του πατώματος. Έσφυσε, λα του πατώματος.

—Είπε ό,τι καίγανε.

Ξαναγύρισε άμέσως στην καμπίνα, γιά νά βοηθήση τη Λοΐς νά φορέση τό δικό της σωσίδιο.

—Πρέπει όπωσδήποτε ν' άνεβούμε στο κατάστρωμα, γιά νά πέσουμε στη θάλασσα, της είπε. Κι' αυτός φυλάει στην κορυφή της σκάλας... Περιμένετε με εδó. Πάω νά δώ τί κάνει.

—Προσέχετε, Νίκ! του άσπασε ή Λοΐς.

Την έσφιξε στην άγκαλιά του και την καθυσάκα:

—Ούτε λόγος! Πρέπει όμως νά βγούμε από δώ μέσα... Ένα σύννεφο καπνού μπηκε ξαφνικά στην καμπίνα και τούς έπνιξε. Βγήκανε γρήγορα στο διάδρομο. Ήταν κι' αυτός γεμάτος καπνό, κι' ή ζέστη είχε γίνει άνυπόφορη.

—Έλάτε, Λοΐς, είπε ό Ήνγκλις. Δέν μπορείτε νά μείνετε πιά εδó.

Και τρέξανε στη σκάλα. Μιά κόκκινη άνταγεία έπτανε άπ' τό κατάστρωμα. Κι' ή ζέστη ήταν τόση, ώστε ό Ήνγκλις χρειάστηκε νά προφυλάξη τό πρόσωπό του, γιά νά

προσπαθήση νά δη άνάμεσα στους καπνούς.

Δέν διέκρινε τίποτε, άκουγε όμως τό βουητό που έκαναν οί φλόγες, καθώς άπλώνονταν στο κατάστρωμα και στη γέφυρα.

—Ανέβηκε με προσφύλαξι στο κατάστρωμα. Ο Σέρμαν δέν φαινόταν πουθενά.

—Έλάτε, Λοΐς! είπε σιγανά, σκύδοντας στη σκάλα.

—Η νέα ανέβηκε κι' αυτή.

—Δέν τόν βλέπω, της είπε.

—Ας φύγουμε! Δώστε σ' έμένα τη βαλίτσα.

—Φορέστε πρώτα τό σωσίδιο σας.

Τη στιγμή όμως που ό Ήνγκλις άπλωνε τό χέρι του γιά

νά πάρη τό σωσίδιο, είδε νά ξεπροβάλλη ό Σέρμαν μέσ' άπ' τόν καπνό. Άφισε άμέσως τό σωσίδιο, άρπαξε τη Λοΐς άπ' τό μπράτσο και την τράβηξε ως την κουπαστή.

—Εκεί, τη σήκωσε στα χέρια του και την πέταξε στη θάλασσα.

—Ύστερα άρπαξε τό μαγνητόφωνο. Μά, την ίδια στιγμή, τόν είδε ό Σέρμαν.

—Μην κουνηθήτε! ούρλιασε.

—Ο Ήνγκλις έκαμε ένα πλάγιο πήδημα, έφτασε πάλι στην κουπαστή και πέταξε στη θάλασσα τό μαγνητόφωνο. Καθώς έτοιμαζότανε νά πηδήση κι' αύ-

τός, ό Σέρμαν τόν πυροδότησε.

Ένοιωσε ένα άπότομο χτύπημα στο πλευρό κι' ένα δυνατό πόνο σ' όλο του τό κορμί. Κι' έπεσε μπρούμυτα πάνω στο κατάστρωμα που έκαίγε.

Ήταν τόσο ζεστά τά ξύλα, ώστε άρχισαν νά τσιτσιρίζουνε τά βρεγμένα ρούχα του. Κι' όταν προσπάθησε νά ξανασηκωθή, τό δέρμα άπ' τις παλάμες του έμεινε κολλημένο στο κατάστρωμα...

—Άρχισε ώστόσο νά κυλάει σαν βαρέλι, προσπαθώντας άπελπισμένα νά περάση κάτω άπ' την κουπαστή και νά πέση στη θάλασσα. Μά ό Σέρμαν χύμηξε, τόν άρπαξε πάλι τόν άστράγαλο και τόν τράβηξε πίσω.

—Όχι, δέν θά γλυτώσετε! ούρλιασε σαν τρελλός. Θα ψηθήτε μαζί μου!... Πώς σας φαίνεται αυτή ή ώραία φωτιά; Έτσι θάνατι και στην κόλτσι που θά πάτε!

—Ο Ήνγκλις τόν κλώτσησε μ' όλη του τη δύναμι στο πόδι και τόν πέταξε χάρω. Τό πιστόλι του έκπυρσοκρότησε κι' ή σφαίρα έγδαρε τό κατάστρωμα, κοντά στο κεφάλι του Ήνγκλις.

Εκείνος κύλησε πάνω στο Σέρμαν και τόν κράτησε άκίνητο.

Ένας μορφασμός πόνου και μονίας αλλοίωσε τη φυσιογνωμία του Σέρμαν.

Προσπάθησε νά σηκώση τό δεξιό του χέρι, που κρατούσε πάντα τό πιστόλι. Μά ό Ήνγκλις τόν άρπαξε με τά δυο του χέρια άπ' τόν καρπό και τόν άκούμπησε σφιχτά πάνω στο έξωτερικό μετώπινο «ζωνάρι» του σκάφους.

—Ο Σέρμαν έμπεψε ένα ούρλιασμα, νοιώθοντας τό πυρωμένο μέταλλο νά χώνεται στις σάρκες του... Ο άλλος έβαλε όλη του τη δύναμι, γιά νά τόν κρατήσει σ' αυτή τη θέση. Άδιαφόρησε, ακόμα κι' όταν ό Σέρμαν τόν χτύπησε στο πρόσωπο με την άριστερή γροθιά του. Δέν χαλάρωσε τό σφιζιμό του, παρά μόνον όταν άνοιξαν τά δαχτυλά του Σέρμαν κι' άφισαν νά πέση στη θάλασσα τό πιστόλι.

Προσπάθησε τότε νά σηκωθή. Μά πονούσε τόσο τό τραύμα του, στο πλευρό, ώστε έχασε γιά μία στιγμή τις αισθήσεις του.

Όταν συνέλθε, με τη ράχη του καμένη άπ' τά ξύλα του καταστρώματος, ό Σέρμαν ήταν γονατισμένος πάνω του κι' έχανε τά δαχτυλά του στο λαιμό του.

—Άρπαξε τούς δυο αντίχειρές του, τούς έστρίψε άνάποδα και τόν άνάγκασε έτσι νά τόν άφίση. Ύστερα τόν κατάφερε μιά γροθιά στο πρόσωπο και τόν πέταξε πρós τά πίσω.

Σηκώθηκε άμέσως όρθιος και, πρίν προλάβη ό Σέρμαν νά τόν έμποδίση, πηδήσε στη θάλασσα.

Τό κρύο νερό τόν άναζωγόνησε. Όταν ξαναγύρισε στην επιφάνεια, έσπλώθηκε λίγο φάσκαλα.

Τό γιάτ καιγόταν όλόκληρο και φωτιζε τη θάλασσα. Ο Ήνγκλις κολυμπησε γρήγορα, γιά ν' άπομακρυνθή όσο μπόρουσε.

—Νίκ! άκούστηκε μιά φωνή, κοντά του.

Ζούφετε τά μαλλιά σας
μέ **DOP**



Ο πιο εύκολος, ο πιο οικονομικός τρόπος νά νά έχετε μαλλιά χωρίς πιτυρίδα

DOP



ΕΙΣ ΤΡΙΑ ΜΕΓΕΘΗ και ΕΙΣ ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ.
Ζάντε εις 7 φωτεινούς & σταθερούς χρωματισμούς.

Τό μοναδικό κραγιόν ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ και ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ.

Χρησιμοποιήσατε το Ρουζ κρέμα Ζάντε, Ρουζ compact Zande, Ρινελ Zande. Σημ.: Τό κραγιόν Zande είναι προϊόν του εργοστασίου Zande cosmetic Co New-York και εισάγεται κατ' ευθείαν έξ' Αμερικής.



Τὰ ρεχὸρ τῶν Μεσογεια-
κῶν τῆς Ἀλεξανδρείας

Οι Ἰσπανοὶ φιλαθλοὶ φιλοδοξοῦν οἱ ἱ Μεσογειακοὶ ἀγῶνες νὰ στεφθοῦν μὲ μεγαλύτερη ἐπιτυχία ἀπ' ὅ,τι οἱ α' Μεσογειακοὶ τῆς Ἀλεξανδρείας!

★
Ἡ Ἑλλάς μετὰ τοὺς ση-
μερινοὺς θριάμβους τῆς
οὐτοῦ Μεσογειακοῦ τῆς Ἀ-
λεξανδρείας στέλνει καὶ
στὴ Βαρκελώνᾳ ἀποστολὴν
ἀπὸ ἀθλητᾶς, καλαθοσφαιρι-

★
Τὰ ρεκόρ τῶν Μεσογεια-
κῶν ἀγώνων εἶναι ἀποκαλυ-
πτικά.

Μήκος: Μπρόναντ (Γιουγκοσλαβία) 7,28 μ. Ύψος: Νταμικό (Γαλ) 2 μ. Τριπλούν: Άκιν (Τουρκία) 14 15 μ. Κοντώ: Σιγιόν (Γαλλία) 4 μ.

“Υπάρχουν όμως ακόμη τόσες πολλές υποθέσεις που δεν μπορούν να αποδοθούν, ή ι-
στοριογραφία, που η Έλλάς μπο-
ρεί να διακριθῇ! Γιατί όμως
να συζητούμε από τώρα τί
θα επιτύχουμε στους Μεσο-
γειακούς; Διαφορετικά ή-
μεεις τὸν ἀντιλαμβάνομαστε
τὸ σκοπὸ τῶν ἀγώνων. Ἀρ-
κοῦμεθα στὴ συμμετοχὴ ἁλ-
λά καὶ εὐχόμαστε καλὴ ἐπι-
τυχία στους καλύτερους καὶ
οὐδὲν.”

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

1) ΛΑΘΟΣ (Έγραψε 22 ύπερες). 2) ΛΑ-
ΘΟΣ (μόλις 2½ χρόνια). 3) ΛΑΘΟΣ (μό-
νο πρόδρομος της Πενσυλβανίας). 4) ΣΩ-
ΣΤΟ (όταν φυσά βεντούς άνεμος). 5) ΛΑ-
ΘΟΣ (προκάλεσε τα γέλια των θεατών).
6) ΣΩΣΤΟ (ή Επρωστομία). 7) ΣΩΣΤΟ.
8) ΛΑΘΟΣ (στόν Ατλαντικό). 9) ΣΩ-
ΣΤΟ. 10) ΣΩΣΤΟ.

1) ΒΙΣΩΝ — ΠΛΘΟΣ — ΠΑΜΙΡ, 2)
 ΑΒΑΡΙΑ — ΤΑ, 3) ΚΑΛΩΝ — ΡΙΣ —
 ΤΑΚΙΤΟΣ, 4) ΑΓΑΣ — ΤΑΡΑ, 5) ΝΑ-
 ΜΑ — ΜΑΝΑ — ΕΝΑΣ, 6) ΜΙΣΟΣ, 8)
 ΝΑΣ, 7) ΣΑΝ — ΤΙΤΟΣ — ΜΙΤΟΣ, 9)
 ΑΣ — ΝΟΜΟΣ — ΣΑΔ — ΣΑΡΑ, 9)
 ΚΑΡ — ΣΑΣ — ΜΙΣ — ΣΙΣ, 10) Α-
 ΚΑΡ — ΝΟΝ — ΤΟΣΚΑ — ΑΩ, 11)
 ΝΑΣΟΣ — ΣΙΜΟΣ — ΡΕΑ, 12) ΚΑΝ
 — ΚΑΡΟΝ, 13) ΠΙΖΑ — ΥΦΟΣ — ΑΡΟΝ,
 14) ΠΡΟΣ — ΩΡΟΣ, 15) ΔΑΜΠΡΟΣ
 — ΑΤΕ — ΠΟΤΟΝ, 16) ΙΣ — ΕΡΙΘΙΑ,
 17) ΑΤΣΩΝ — ΚΙΣΣΑ — ΠΟΣΟΣ.

Ὁ ἔξυπνος συγγραφεὺς διάλεγε τὰ θύματα του ἀνάμεσα σὲ νέους ἀνθρώπους κ' ἐπειδὴ ἡ ἐμφανισί του παρουσίαζε ἄνθρωπο που ὑπέφερε ἀπὸ σθηθικὸ νόσημα, δὲν συναντοῦσε δυσκολίες νὰ βρῇ πελάτες.

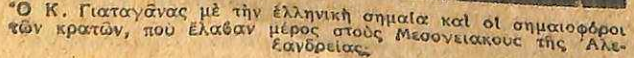
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφέρει το
 άρθρο 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1992)
 1938 ΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΔΙΕΥ.
 ΘΥΝΗΣ: Ε.Ε.Ε. ΕΛΛΥΟΝ —
 Α. ΠΑΤΑΣΤΥΡΟΥ καὶ Σ. Ιωάν. Δια-
 χειριστὴς ἐπιτελεστικῆς ἐπὶ
 Π.Ε.Π.Π.ΟΥ. Διευθυντὴς ἐπὶ
 ροῦ: ΔΗΜ. ΠΑΤΑΣΤΥΡΟΥ. Πα-
 ροῦς 14, Ἀθήναι. Υποβ. Τυπο-
 γραφεῖον: Σ.μ.ρ. Μιχαὴλ Ὁδὸς
 Διέρεω, Νέον Ἡρώδειον.

τὸ κομφοτένημα στους καλεσμένους της. Αὐτοί, φυσικά, τὰ ἔχασαν. Δὲν μπορούσαν νὰ μὴν ἀναγνωρίσουν τὴν ὑπέροχη τέχνη καὶ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ Παριζιάνου κοσμηματοπώλη.

Κι' ἔτσι ἡ κοντέσσα κέρδισε θριαμβευτικὰ τὸ στοίχημα ποὺ εἶχε βάλει.

Σε βαρέα και εκτεταμένα έγκαίματα πρέπει αμέσως να φωνάξετε το γιατρό για να φροντίσει συγχρόνως με την τοπική θεραπεία και για τη γενική.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΑΡΙΟΥ-ΔΟΥΚΑ
 Ίατρος Δερματολόγος





Ἡ Χοντρή κάνει θαλάσσιο σκί.



— Ὑπομονή, βρε γυναῖκα. Μόλις πάω τὴν αὔξησι θὰ παχύνω καὶ θὰ πάψω νὰ εἶμαι λιτάμενος..

(Τοῦ Ἀρχέλαου)



— Δεσποινίς, παίρνετε ἀπὸ καὶ τὴν τσάντα σας; Ἦν κρεμάσατε ἀκριβῶς πάνω στὴν τρύπα!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)



— Ἀποφασίσαμε νὰ παντρευτοῦμε πρώτα καὶ ν' ἀγοράσουμε κατόπιν σιγὰ - σιγὰ τὰ ἐπιπλά!...